C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Carey Diane\Diane_Carey_-_StarTrekTNG_-_Loď_duchů.pdb

PDB Name: TNG: Loď duchů
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 24.3.2003
Modification Date: 24.3.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Kapitola jedna
Sergej G. Gorškov proplouval vodami, jako by moře bylo stvořeno přesně k tomu, aby nosilo právě takové lodě. Jak každý námořník hluboko v duši věděl, předtím, než se objevily lodě, žádný oceán nebyl, a oceán byl tak velký, protože lodě s takovým trupem začaly dohánět jeho nejvzdálenější pobřeží, věčně ho zatlačovaly zpět a svým neohroženým duchem ovládly zeměpisné délky a šířky. Lodě, stále větší, stále silnější, stále majestátnější, jsou znakem ducha lidstva.
Aspoň... tohle si myslí námořníci.
Pro pekaře je to chléb, který kyne v jejich pecích, čemu by mělo lidstvo věnovat pozornost.
Úhel pohledu.
Arkadij Rejkov si rozepnul tmavomodrý svrchník uniformy sovětského námořnictva a setřásl si těžký kus oděvu z ramen. Jeho poddůstojník stál za ním, aby mu kabát odebral a uklidil ho. Rejkov mu za tu službu ani nepoděkoval, prostě vstoupil na můstek, bez kabátu, s nedotčenou autoritou. Dnes se na něj a na toto plavidlo upíraly oči Politbyra.
Okamžitě k němu přistoupil výkonný důstojník, jehož umíněná spolehlivost Rejkovovi mírně lezla na nervy, nicméně ji vždycky oceňoval. Muži na sebe kývli, pak se zároveň obrátili a pod stejným úhlem vyhlédli ven na úžasnou přistávací palubu druhé letadlové lodi Sovětského svazu. Loděnice v Nikolajevu byly daleko za nimi. Před nimi ležela otevřená prostora Černého moře. Kolem nich si v okruhu několika mil vlnami razila cestu operační skupina letadlové lodi, těsně na dohled. Doprovázely je čtyři těžké křižníky a šest torpédoborců. Tankery je doženou zítra.
Rejkov byl velký muž, s rovnými rameny, spíše vážný, prostě ten typ sovětského muže, který se objevuje v komediálních dramatech, když je pro příběh nutné obsadit určité typy, až na to, že Rejkov neměl povinný knír. Výkonný důstojník Timotěj Vaska byl hubenější, se světlejšími vlasy a mladší, ale oba to byli pohlední muži - což, popravdě řečeno, nebylo v jejich povolání zrovna výhodou. Ale aspoň pro ně bylo snazší ráno vstát.
Člověk chce vypadat dobře, když řídí takovou loď, tuto nukleární horu, která pluje po moři. Trvalo dlouho, než lidé nasbírali dost zkušeností, aby postavili letadlovou loď. Nikdo se nemohl stát stavitelem lodí jen tak z ničeho nic, a i kdyby mohl, kde by získal ekonomickou infrastrukturu, která by jeho znalosti podpořila? Chtělo to rozsáhlou technologickou základnu, nápady, továrny, stroje, měření, vážení, myšlení, znalosti, objem výroby a kupní sílu, aby bylo možné vyrobit pouhé kuličkové pero. A takováhle letadlová loď byla přece jen o něco dražší.
Rejkov byl pyšný na svou loď třídy Lenin, Gorškov. Byla veliká a Sověti měli rádi veliké věci. A nesla zbraň, která byla první a jediná svého druhu. Jejich pýchu a radost. Něco, co neměli dokonce ani Amerikanci.
Rejkov se zhluboka nadechl. Jeho loď. No, mohl předstírat, že je jeho.
Jak tak stál nahoře na můstku na věži letadlové lodi, cítil tlukot srdcí pěti tisíc mužů své posádky, která pod ním bila s přesností metronomu.
"Blížíme se k oblasti manévrů, soudruhu kapitáne," oznámil Vaska, a v hlase se mu ozývalo trochu víc veselí, než slova vyžadovala.
Rejkov krátkým pohledem potvrdil, že slyšel. "Dejte znamení řídícímu provozu, aby začal startovat MiGy k nácviku vyhledávání."
Když vydával tento rozkaz, lehounce se zachvěl vzrušením, protože to bylo poprvé, co budou nové MiGy startovat z letadlové lodi během předvádění pro hodnostáře. Až doteď viděly něco podobného jen oči vojáků. Sovětský svaz se konečně naučil zpracovávat titan místo oceli, takže se objevila nová řada MiGů dost lehkých, aby je bylo možné použít na letadlových lodích. Celá léta vlast prodávala svůj titan Spojeným státům, zatímco sovětská letadla byla vyráběna z oceli. Byla tak příliš těžká, spotřebovala
příliš mnoho paliva. Arkadij Rejkov proto s nesmírným potěšením přihlížel, jak MiGy přelétají konec letové paluby a stoupají k obloze, jeden za druhým - celkem sedm.
"Ať stíhačky odletí na padesát mil, přiblíží se bez varování v různých útočných formacích a provedou přelet nad lodí. Připravte se k demonstraci laserového zaměřování a radaru, abychom předvedli, že dokážeme sundat každou stíhačku, která se objeví. A vyřiďte politickému komisaři, ať vytáhne hodnostáře z postele. Dneska budou chtít být pro změnu červení, ne zelení."
Vaska předvedl chrabrý boj, když diktoval rozkazy různým stanovištím, ale proti jeho vůli mu zrůžověly tváře a ramena se mu otřásala. "Oni byli zelení, co, soudruhu kapitáne?" zamumlal k Rejkovovi tiše a oči upíral na ostatní důstojníky na můstku.
Kapitán se usmál. "A řekni jim, ať se určitě obléknou, než přijdou nahoru na palubu. Ty americké satelity dokážou člověku spočítat i chlupy na nohou."

"Copak jste neslyšel poslední zprávy?" opáčil Vaska. "Úředníci nemají na nohou žádné chlupy."
Rejkov se k němu naklonil tak přirozeně, že si toho po všech těch letech společné služby nikdo jiný skoro nevšiml. "Měli by úředníky strčit do gulagu. Pak by se možná dalo něco podniknout."
Vaska se ušklíbl a mrkl na něj. "Býval jste jedním z nich."
"Ano," přiznal kapitán, "a měli mi zacpat pusu. Třeba by z tebe teď už byl kapitán a já bych seděl v Politbyru." "Já nechci být kapitán. Až začne všechno to střílení,
chci mít někoho, za koho se budu moct schovat."
Rejkov zvedl koutek úst. "To je v pořádku. Mým tajným přáním je nikdy nesedět v Politbyru. Jsou dálkově ovládané terče připravené na zkoušky? Už je zkontrolovali?"
"Několik. Vyslali jsme dva dneska ráno a jeden selhal. Doufejme, že pro předvádění budeme mít lepší skóre." "Za starých časů," poznamenal Rejkov jako obvykle suše, "by na těch cílech byl autodestrukční mechanismus. Jen pro případ, že bychom minuli."
Oba muži se zasmáli.
"Rakety Teardrop byly zkontrolovány už dvakrát. Tahle série nejspíš bude fungovat, tak jak má, aspoň doufám. Všechno tohle cvičení s terči a nemáme nač střílet," řekl Vaska s pohledem upřeným na rozlehlou příď Gorškova,, s rachotem se nořící do vln.
"Hmm," souhlasil Rejkov se stisknutými rty. "Víš, Timotěji, sloužím už skoro třicet let a ani jednou po mně nikdo nestřílel." Vaska se narovnal a chlapeckou tvář měl staženou, jak potlačoval úsměv. "Tak jak víte, že se při útoku nezlomíte?"
"Znáš moji ženu."
Vaska tleskl rukama za zády a znovu ztišil hlas to vypadá s Borkou?"
Mluvil jsem s ním... našel jsem ho samotného."
"Udělali jste nějaký pokrok?"
Rejkov svraštil obočí a pokrčil rameny. "Nemůže být pořád pod dohledem. A starosti mi dělá, právě když je mimo dohled."
"Co jste zkusil?"
Domluvu... výhrůžky... odměny... nic nefunguje. Bojím se, že brzo budu muset něco vážně podniknout."
Vaska soucitně kývl. "Buďte pevný, Arkadiji. Škoda, že tam nemůžu být. Tohle pochází z toho, když jim moc povolujete. Vzpoura. Čas se o to ale postará. Borka se nakonec sám rozhodne, a pak budete moct hrdě prohlásit, že váš vnuk už nenosí plínky."
Když to říkal, Vaska upřel zrak na kapitánovy husté tmavé vlasy s náznakem stříbra nad levým obočím; jen těžko si dokázal představit Arkadije Rejkova jako dědečka. Kapitán neměl téměř žádné vrásky a oči měl stejně jasné a živé jako v den, kdy ho Vaska poprvé spatřil před osmi - nebo to bylo devíti? - lety. Tehdy byl Vaska ještě pouhý pilot a Rejkov řídící provozu na menší letadlové lodi Moskva. Nebylo to špatných osm let, alespoň po těch, prvních dvou, kdy konečně uvěřili, že spolu mohou mluvit upřímně. To je den, který v mnoha vztazích nikdy nenadejde.
"Ujistěte se, že v oblasti nejsou žádná další letadla, soudruhu Vasko. Vypusťte terče, ať s touhle přehlídkou pohneme, než všichni dostaneme hlad a nezvládneme svou práci."
"Neměli bychom počkat, dokud nám politický komisař neoznámí, že se hodnostáři dívají?"
Rejkovovi se na rtech objevil slaboučký úsměv, jak kolikrát zvažoval a vychutnával každou možnost, než se. nakonec rozhodl využít svých privilegií kapitána. Naklonil se k Vaskovi k další soukromé poznámce. "Raději ne. "
Vaskovi ztuhl obličej, když si představil, jak se hodnostáři ve svých reprezentačních kajutách vztekají, že střelecké cvičení začalo bez nich. Narovnal se a pevně oznámil dozorčímu důstojníkovi: "Oznamte vyhledávací manévry, soudruhu Mjakiševe."

Přehlídka se skutečnými stíhačkami pokračovala bez chybně dál, hlavně proto, že všechno bylo "na papíře". Ze zbraní se začalo střílet teprve tehdy, když byly vypuštěny dálkově ovládané rakety, které proletěly v širokém kruhu nad rozlehlou plochou Černého moře a vrátily se zpět, aby vyrušily Gorškov, jak bylo pečlivě připraveno a mnohokrát upraveno. Makety raket byly zasypány krupobitím kulek z vyčerpaného uranu, jejichž pouhá váha, by stačila na odražení útočící rakety, pokud by ji zasáhly z dostatečné blízkosti. Na palubě byli hodnostáři, a tak
nic nebylo ponecháno náhodě. Došlo k několika selháním, několika špatným startům a několikrát byl minut cíl, ale i když to nebylo bezchybné představení, bylo to představení, které mohlo být interpretováno jako bezchybné, pokud člověk použil správný jazyk. Rejkov si byl jist, že jazyk bude vybrán se stejnou péčí, jako když matka stříhá nehtíčky nemluvněti.
Tento nevyvratitelný fakt týkající se sovětského zpravodajství však neznamenal velkou úlevu, když se Rejkov obrátil na Timotěje Vasku a tiše pronesl slova, která je oba přikovala k sedadlům. "Připravit na předvedení E.M.P."
Vaska měl stále ještě trochu zalehlé uši od předvádění zbraní z poslední hodiny a nyní se mu stáhlo hrdlo, i když nedával úzkost najevo. Takový vynález. První svého druhu, namontovaný na pohyblivém zařízení. Dokonce i s tím, nepohyblivým, předchůdcem toho, který použijí nyní, provedli jen pár střeleckých testů. Toto zařízení však bylo skutečné, namontované nastálo v dělostřeleckých podstavcích Gorškova. E.M.P... řízený elektromagnetický pulz.
"Dejte znamení Vladivostoku, aby začali vypouštět makety Teardrop. A Vasko," dodal Rejkov rychle se zvednutým prstem, "ať určitě vypouštějí jednu po druhé a dají nám čtyřicet sekund na znovunabití přístroje."
Vaska potřásl hlavou a řekl: "Nebude to nádhera, jestli s námi budou naši nepřátelé tak spolupracovat, aby pálili jenom po jedné raketě?" Rejkov pokrčil mohutnými rameny a prohodil: "Pracujeme na tom. Bude docela stačit, jestli se nám podaří rozhodit jejich naváděcí zařízení jedno po druhém. Neříkejme si o potíže. Hlavně nesmíme udělat hlupáky z

konstruktérů."
Vaska kývl na Mjakiševa, jenž předal rozkaz dál.
"Blíží se," ozvalo se o chvíli později suché oznámení. "Jedna raketa Teardrop, kurz čtyři nula přesně."
"Vizuální dosah?"
"Za šest sekund, pane."
"Až bude vidět, vyšleme E.M.P na můj rozkaz."
"Rozkaz, soudruhu kapitáne. Viditelnost za tři... dva... jedna... teď. "
Zašilhali do blankytu atmosféry a uviděli přilétající maketu rakety. Byl to jen takový stříbrný záblesk proti obloze, ale dokonce i falešný terč způsobil, že se všem stáhl, žaludek. Rejkov si představil, jak hodnostářům právě naskakuje husí kůže.
"E.M.P. Pal! "
Mjakišev sáhl na, ovládací panel a pod nimi na věži se k přibližujícímu se předmětu otočila dvanáct stop široká anténa. Všichni sebou trhli, když byl pulz vyslán
Téměř zároveň se ozvalo cvaknutí a bíle se zablesklo. Zprvu to vypadalo, že se cvaknutí ozvalo dřív, ale když bylo po všem, nikdo si nebyl jistý.
Daleko na obloze Teardrop uhnula ze své trajektorie, stočila se stranou a dopadla, daleko mimo dráhu. Oběť zkratovaného naváděcího systému.
Na můstku se ozval jásot.
Rejkov mocně vydechl úlevou. "Nabít přístroj, soudruhu Vasko. "
"Nabíjíme, teď, soudruhu kapitáne."
"Hodný kluk, hodný kluk..." Rejkov se zhluboka nadechl a snažil se zahnat pocit, že se blíží potíže. Nebyl skutečně nervózní, ale z jakéhosi důvodu měl studené ruce.
"Soudruhu kapitáne..." Mjakišev se sklonil nad ramena důstojníka u obrazovky radaru.
"Soudruhu?" pobídl ho Rejkov a spustil ruce k bokům. Vaska, jenž zaslechl cosi z Mjakiševova tónu, se také sklonil nad radarovým stanovištěm.
"Blíží se k nám... a není to jedna z našich."
Vaska se vrhl k mezilodnímu telefonu a měl ho u ucha, když Rejkov štěkl: "Kontaktujte Vladivostok. " "Soudruhu, kapitán Feklenko hlásí, že oni nestříleli. Oni na nás nestříleli. "
"Tak co to je?"
"Nevím."
"Co je to? Je to americké?"
"Nevypadá to na ně."
"Tak co? Je to francouzské? Je to britské? Albánské? Mají Jihoafričani rakety? Čí je to?"
"Soudruhu, nemáme žádný záznam o něčem... Nejsem si ani jistý, že to je raketa," Vaska luskl prsty na ostatní osazená stanoviště, vydávaje tiché rozkazy
Rejkov sevřel Mjakiševovi ramena. "Miliardy rublů pro , vás génie, a vy nám ani nemůžete říct, co to je. Chci vědět, čí to je. Co tu sem vlastně letí?"
"Míří to přímo na nás!"
Rejkov se narovnal a s přimhouřenýma očima vzhlédl k obloze. Poprvé ve svém životě učinil takové rozhodnutí, o němž doufal, že ho nikdy nebude muset udělat.
"Obraťte na to E.M.P. Palte, až bude připraven."
Široká obdélníková anténa se natočila jako hlava nějakého nemožného hmyzu a znovu to tak hrozně cvaklo a zablesklo se, jak do atmosféry s vědeckou přesností vylétl elektromagnetický pulz.
Mělo to fungovat. Mělo to narušit naváděcí zařízení každého druhu rakety či letounu, naprosto každého.
Úplně každého.
"Zaměřuje se to na paprsek - teď zrychluje!" Mjakiševovi se chvěl hlas.
Vaska zašeptal: "Dokonce ani Američani nemají něco takového..."
Rejkov se otočil, prodral se osádkou můstku k parapetu, na němž ležela námraza, a vyhlédl na Černé moře. Něco tam bylo. Nebyla to raketa.
Na obzoru byla stěna tak obrovská, že díky ní vypadal vzdálenost mezi stěnou a Gorškovem jako dětské hřiště. Byla to elektrická stěna. Syčela a praskala, proti nebi byla barevná, beztvará a ošklivá - fenomén se nejvíc ze všeho podobal infračervenému obrazu. Barvy uvnitř barev Ale nemělo to žádný základní tvar. Plížilo se to nad vodou veliké jako mrakodrap.
Za kapitánem se zajíkl Mjakišev. "Radar vypadl. Komunikace vypadla - máme tu zpětnou vazbu-"
Rejkov zalapal po dechu, než se zmohl na slovo. "Plný obrat! Všichni na stanoviště! Všichni -"
Hlas se mu vytratil. Všechny přístroje na můstku vypadly. Jako kdyby někdo na můstek nalil sirup, všechny přístroje prostě selhaly. Neozýval se dokonce ani konejšivý zvuk poruchy. Vlastně se neozývalo vůbec nic.
Pak přišel ten zvuk - přes vodu se neslo elektrické vytí a pohltilo celou loď, jak se přízrak v umělých barvách přihnal k pravoboku letadlové lodi a nasál plavidlo do sebe. Fenomén byl třikrát větší než samotná loď.
Třikrát.
Rejkovovův poslední lidský pohyb byl obrat k radarové stanici. Podíval se na Timotěje Vasku, který se narovnal a jeho pohled opětoval. Ruce měl přitisknuté na uších. Oba muži se dívali jeden druhému do očí, ztuhlí, neschopní pohybu. Měli pocit, jako by se jim všechna krev najednou v žilách srazila.
Poslední, co Rejkov viděl, bylo, jak Vaska lehce vraští obočí, když oba muži sdíleli nedotčenost oné poslední chvíle

před koncem.
Pak Vaskovu tvář pokryl obraz v umělých barvách a Rejkovova mysl milosrdně přestala fungovat.
Fenomén falešných barev pokryl letadlovou loď elektrickou záplavou. Ve chvilce nezůstala na palubě jediná živá bytost. Ohromné plavidlo bylo zcela zbaveno všech organismů od zástupu lidí po nejmenšího švába skrývajícího se v kuchařově botě. Dokonce i kůže na sedadlech v kapitánově reprezentační kajutě zmizela.
Zůstala jen ocel, dráty, hliník, titan a nějaké látky - námořnické klobouky a uniformy, které byly rozpoznány jako inertní.
Gorškov seděl na otevřené hladině jako prázdná skořápka.
Trup a paluba, kterou podpíral, začaly dunět a chvět se. Od trupu se na moře rozbíhaly vlnky, skládající se na hladině do různých vzorů, a s každou sekundou tyto vibrace sílily, až Gorškov vytvářel na Černém moři mohutné vlny.
Loď vypadala jako dětská hračka. Otřásla se a byla rozervána vejpůl, jako kdyby to byl čokoládový dort. Skřípění rvaného kovu se neslo daleko na moře. Loď kus po kuse vybuchovala, v elektrickém víru byla jen barevnou skvrnou, která práskala jako hromada odpálených tříštivých granátů.
Devadesát tisíc tun kusů kovu pršelo do vod Černého moře.

"Kapitán na můstku. "
Loď U.S.S. Theodore Roosevelt (CVN-71) čeřila moře uprostřed šesti křižníků a sedmnácti torpédoborců, tvořících doprovodnou skupinu. Z místa na můstku vedle stanoviště navigátora, kde se kapitán Leon Ruszkowski zastavil, snadno dohlédl na dva křižníky třídy Aegis, které brázdily hladinu asi čtyři míle nalevo do jejich přídě.
"Krása," zamumlal. "Modrá obloha, teplý den, pod námi exotické vody Středozemního moře a v uších nám zní píseň. Á, být tak v Paříži. Nebo v Aténách... sakra, vyber, město."
"Bude stačit kafe?" Výkonný důstojník David Galanter se objevil a s ním se sem opravdu nesla vůně moka kávy s cukrem a bez mléka.
Kapitán si vzal porcelánový hrníček a řekl: "Dave, jednou z tebe bude skvělej číšník. Půjdem všichni do důchodu a otevřem si řeckou hospodu ve východním Los Angeles. Admirál Harper by mohl dělat šéfkuchaře... Annalise může vařit. . . "
Velitel perutě Annalise Drummová se probrala z okouzlení letovou palubou a pohlédla k němu. "Budu mít snídaně zadara?"
"Vařenou chobotnici na celozrnným chlebu, naši specialitu. "
Annalise se usmála a otočila oči v sloup. "Po nějaký době bychom mohli vyměnit chobotnici za ty maličký růžový gumičky, co dávají na námořnický tužky. Rozdíl nikdo nepozná."
"Třeba se dostanem do Průvodce. Dave, co je to za signál?"
"Promiňte, pane... minutku. Comptone, ověřte to."
Kapitán přistoupil blíž a přimhouřil oči. "Ted to zmizelo. Co to bylo?"
Galanter potřásl tmavou hlavou a zamračil se. "Nevím to jistě, pane. Všechna stanoviště, ověřit, zda nebyla oblast narušena."
Na můstku proběhla nepatrná změna. Skvěle vycvičení členové posádky se dali do práce tak sladěně, že řada úkonů se téměř nedala odlišit od toho, co se tu dělo, když nedělali nic.
Pak se klidně ozval radarový důstojník. "Zachytil jsem šest bodů, skippere... oprava - sedm bodů. Vypadá to na stíhačky. "
"Stíhačky odkud? Annalise, máte ve vzduchu nějaký zbraně, o kterých nevím?"
Annalise se k němu připojila u obrazovky, jak si náhle přivlastnila celý vzdušný prostor. "Ne, pane, všechny letouny jsou na lodi."
. Kapitán svraštil čelo. "A Dwight Eisenhower je tři tisíce mil odsud. Chci identifikaci, Comptone."
"Vypadá to na sedm MiGů, pane. Radar říká, že konfigurace je MiG-33B, námořní verze."
"Útočí na nás?"
"Ne, pane. Nemají zapnutý zaměřovací radary."
"Co tady dělají MiGy třiatřicítky? Co se stalo? Kdo tu mluví rusky?"
"Já, pane," přihlásil se Compton, aniž odtrhl oči od obrazovky.
Kapitán neváhal. "Tak se s nima spojte a zjistěte, oč jde."
"Hm, rozkaz." Compton vychrlil do mikrofonu něco rusky a ve chvilce dostal odpověď. "Skippere, sovětský velitel bojové hlídky žádá o povolení přistát na naší palubě. Prý jim dochází palivo. Mluví hrozně rychle. Je pěkně podrážděnej."
Velitel perutě Drummová a výkonný důstojník se připojili ke kapitánovi, jenž se zamračil a zamručel: "Sedm MiGů třiatřicítek chce přistát na palubě americký letadlový lodi? To musí mít zatraceně dobrej důvod. Kvůli tomuhle, bychom asi neměli čekat na potvrzení z.velitelství."
Galanter opatrně kývl na souhlas. "Když dochází palivo, tak dochází palivo."
Kapitán se zadíval na informační tabuli a nařídil: "Řekněte sovětskému majorovi, ať odhodí všechny rakety a bomby a úplně vystřílí kulomety. Annalise, pošli čtyři Tomcaty, ať je doprovodí k nám."
"Ano, skippere." Vyrazila, k východu tak rychle, že si ostatní málem nevšimli, že odchází, dokud nebyla pryč. Ale kapitán to věděl - ani se nenamáhal po ní podívat.
"Vyhlásit bojovou pohotovost."
Galanter promluvil velmi škrobeným tónem. "Rozkaz, pane. Bocmane, bojová pohotovost."
"Bojová pohotovost, rozkaz." Bocman se okamžitě sklonil k lodnímu rozhlasu, upozornil celou loď pronikavým písknutím na poplach a ve dvou tisících vzduchotěsných kajutách na lodi zaduněl klamavě klidný rozkaz. "Bojová

pohotovost. Bojová pohotovost. Zaujměte bojová stanoviště. Toto není cvičení. "
Kapitán Ruszkowski nečekal, až znepokojivé hlášení utichne, protože to bude pokračovat několik minut. Po celé lodi tisíce cvičených mužů a žen spěchaly na svá stanoviště a všem se rozproudila krev vzrušením, které nevyhnutelně přichází, když člověk z palubního rozhlasu uslyší právě tato slova. Bez ohledu na to, jak byla hrozná, jak byla nebezpečná, vždycky je provázelo vzrušení. Byla to součást magie, díky níž věci na vojenském plavidle fungují.
Ruszkowski ještě chvíli mlčel, dokud nezaslechl zřetelné syčení F-14 opouštějících letovou palubu tak rychle, až to bylo děsivé. Byl to dobrý zvuk, a kapitán začal znovu dýchat. "Prohlédněte okruh tisíc mil kvůli možným plavidlům. Chci vědět, jestli to není habaďůra."
Compton se v židli otočil. "Pane?" "Mluvte, Comptone."
"Ruský velitel bojové hlídky říká, že udělá, co vám na očích uvidí. Jsou ochotni odhodit zbraně a cokoliv dalšího, stačí říct."
"Zeptejte se majora, jaké mají záchytné zařízení, pak mu řekněte, co máme my, a zjistěte, jestli je to kompatibilní. Musíme vědět, jestli to jejich ocasní háky zvládnou zabrzdit, nebo jestli musíme postavit zátaras. "
Galanter se narovnal. "Máme jim to říkat? Totiž, není to tajná informace?"
"Jo, ale mně je to fuk. A oznamte našemu předsunutému torpédoborci, že možná budou muset jít vytáhnout MiGy, jestli je nedokážem zachytit a oni budou muset sednout na vodu."
"Sovětský velitel hlídky říká, že je ochotný ve všem bezvýhradně poslechnout, pane. Mluví dost, vyplašeně." "Sdělte jim, že mají povolení přistát, pane Cornptone. Dave, přiveď ty piloty dovnitř."

V celé historii vesmíru nebylo nikdy takové horko. Blikalo tu přízračné žluté světlo, které zdůrazňovalo maličké kulaté kapky potu na ženině slonovité pleti. Některé kapičky se jí zachytily na konečcích dlouhých černých řas, jak tu tak ležela s pevně zavřenýma očima. Záře byla přerušována, blik, blik, blik.
Žena prudce otevřela oči. Prsty zaťala do okraje matrace. Záda jí ztuhla, jak se příliš rychle posadila, ale ona si přesto vůbec nevzpomínala, že by si byla sedala. Pod uniformou jí mezi ňadry stékal pot, jako by jí někdo na ramena vylil džbánek glycerinu.
"Nestřílejte... vypněte všechny systémy... Vasko... Vasko!"
Žena lapala po dechu. Několik sekund přehrmělo za děsivého blikání žlutého světla, než se jí podařilo zaostřit pohled na něžnou květinovou výzdobu na prádelníku.
"Žlutý poplach... žlutý poplach... "
Žena otočila hlavu a zamrkala, aby dostala z očí slzy; přitom se jí na ramena svezly rozpuštěné černé vlasy a připomněly jí, kdo je. Snažila se zachytit svou totožnost, která jí unikala, snažila se ji přitáhnout, zadržet ji -
" Žlutý poplach... žlutý poplach... Poradkyně Troi, prosím hlaste se okamžitě na můstku. Poradkyně Deanno Troi, hlaste se, prosím, na můstku. Žlutý poplach... žlutý poplach... "

Kapitola dvě

"Palte z fázerů."
Přesná výslovnost kapitána Picarda dodala rozkazu divadelní rozměr. Vzápětí se velkou lodí rozlehlo dunění nabíjených zhraní. Štíhlý, autoritativní muž s úspornými pohyby, Picard na palubě stál, nepřecházel, jak by to dělala většina velitelů, a pozoroval poslední sadu spíše nudných vědeckých úkonů.
Koutkem oka, viděl blikat žlutá poplašná světla, což mu připomínalo, že všechna stanoviště jsou osazena a každou rychlou změnu v oběžné dráze nyní zvládne bez nepříjemných překvapení. "Stav orbity, pane LaForgi?"
Za řeči Picard přešel po žlutavém koberci doprostřed můstku a nahlédl přes rameno Geordimu LaForgeovi, přičemž si - díky praxi - nevšímal toho, že mladý muž s tmavou pletí má na očích proužek kovu, který vypadá jako páska přes oči. Na tom, že kormidlování gigantické lodě svěřili slepému muži, bylo něco ironického a znepokojivého - pro lidi.
LaForge natočil hlavu mírně dolů a doleva - to byl jediný signál, že vizuální propojení s jeto mozkem vůbec funguje.
"`Takhle nízká oběžná dráha je zrádná, protože plynný obr nemá žádný skutečný povrch, pane, ale máme stabilní dráhu a držíme se. Federace nejspíš dostane všechny informace, co po nich pase, ať už se nám to líbí nebo ne. "
Picard mlčky přešel na druhou, stranu a položil ruku na opěrku křesla mladého důstojníka. "Až budu chtít úvodník, řeknu si o něj, poručíku."
LaForge ztuhl.
"Ano, pane. Promiňte, pane."
Kapitán se důrazně chránil dát najevo svůj názor. Ačkoliv měla být mohutná nová hvězdná loď na průzkumné misi, Federace se zdráhala nechat Enterprise jen tak na pokoji. Loď se ještě musela dostat do skutečně neprobádaného vesmíru. Picarda plynný obr dráždil. Planeta se nyní otáčela na obrazovce, která zabírala téměř celou stěnu před ním. Tak dobrá, je to anomálie. Ano, je to unikátní. Ano, je to velké. Ale jestli ji chce vědecká. rada Federace studovat, planeta se určitě nikam neztratí. Nemuseli sem posílat celou loď třídy Galaxy, aby se na ni podívala.
"Pane Rikere, zrušit žlutý poplach. Přejít na normální provoz. "
William Riker na zadní horní palubě ožil. "Normální provoz, rozkaz, pane." Zadíval se ke zbraňové konzoli, odkud měl být rozkaz vyhlášen, ale v poslední chvíli to nechal na službukonajícím důstojníkovi a sám upřel pohled na Jean-Luca Picarda.
Kapitán obhlížel můstek a lidi na něm i jejich úkoly s majestátností ptáka usazeného na větvi. Ale ne dravce; ne tento

kapitán. Tento mohl vzlétnout libovolným směrem, podle toho, co zrovna služba vyžadovala. Picard nebyl velký muž, dokonce ani ne impozantní - tento úkol přenechával svému prvnímu důstojníkovi - býval spíš nenápadný, pták, jenž se skrývá v listoví a pozoruje okolí, aniž by se sám nechal vidět, dokud náhle nerozepjal veliká křídla. Lidé kolem něj věděli, že kdykoliv může dojít k tomu, že náhle přelétne přes můstek přesně jako štíhlý tvor z oblohy. I když byl v klidu, jeho přítomnost udržovala všechny v napětí.
Kéž bych to taky dokázal, pomyslel si Riker a rysy širokého obličeje se mu maličko stáhly. Snažil se nedívat na kapitána, když ten obhlížel můstek, jenomže ho to hypnotizovalo. Jako obvykle ho bolelo v zádech od toho, jak ztuhle stál na pravoboku. Toužil, aby se dokázal zbavit zlozvyku, že se ve stoje neustále vypínal, což se zrodilo z hluboko zakořeněných pocitů nejistoty, které ho neustále žraly, jako by ho chtěly udržet v řadě. Později si vždycky přál, aby se nepohyboval tak přehnaně škrobeně, když přechází z místa na místo. Děsilo ho pomyšlení, že by si kapitán mohl pomyslet, že ho chce schválně zastínit. Další volba: "První důstojník na přehlídce."
Ale horší by bylo... kdyby první důstojník vypadal ostýchavě. Nebylo by to snad horší? Neexistovalo nic mezi oběma možnostmi, aspoň Riker na to nepřišel. Chtěl být baštou, ale ne takovou, kterou by kapitán musel zlézat.
Bylo to únavné, předstírat, že je sladěný s velícím důstojníkem, kterého prostě osobně dost dobře neznal. Přesto měli příštích pár let strávit bok po boku. Zvládnou to na tak formální úrovni, jaká se mezi nimi vytvořila?
Riker se snažil přejít po můstku ledabyle, avšak aniž by to vypadalo bezcílně. To byla ta zrádná část. Občas to opravdu bolelo - pobolívala ho záda i nohy. Jako teď. Když se to neprovedlo správně, pohyby vypadaly pompézně a dvojznačně. Riker by se tak stal obětí prosté skutečnosti, že první důstojník nemá na můstku očividně skoro nic na práci. Celou dobu si kvůli tomu dělal starosti. Dobré bylo, že obvykle velel výsadkovým oddílům. Aspoň díky tomu stála jeho přítomnost za to.
Picard měl navrch.
Tichá autorita. Spolehlivá nenápadná postava. Ostatní mohli docela dobře zapomenout, že je na můstku. On se prostě jen díval ze své větve.
Riker se přinutil odvrátit zrak od kapitánova profilu, vhodného k ražení na mince, dřív, než se nechá úplně uhranout.
"Něco se děje, pane Rikere?" Přistižen. .
Riker se otočil a zvedl koutky úst do úsměvu, který musel vypadat nuceně - další chyba - a řekl: "Vůbec ne, pane. Všechno jde dobře." Měl pocit, že začíná šilhat, a nechtěl, aby se mu úsměv vymkl z ruky, takže našpulil rty a předstíral, že ho zajímá displej na zbraňové konzoli.
Dobrá - kapitán už se dívá jinam. Uvolni se, Rikere. Dolů rameno. Teď druhé. Hodný voják.
Nenápadně se rozhlédl a zjistil, že se na něj nikdo nedívá. Všichni měli plné ruce práce s plynným obrem.
O chvíli později byl opět hypnotizován, ale tentokrát ne podmanivou přítomností kapitána Picarda. Ted' ho dostal plynový obr, držel ho ve spárech svou nesrovnatelnou modří, jak se před nimi otáčel na široké, od podlahy ke stropu sahající obrazovce.
Ach, ta obrazovka. Byla to jediná věc na celé lodi, která skutečně vypovídala o velikosti plavidla a jeho technické nádheře. Obrazovka ovládala můstek a sama o sobě byla polovinou vesmíru.
Druhá polovina byla za Rikerovým ramenem: nová Enterprise. Téměř nezalétaná, s labutím půvabem, rozpínala se za ním jako ptačí křídla.
Ptáci. Z ničeho nic mi všechno připomíná ptáky, pomyslel si Riker a mrkl na Jean-Luca Picarda.
"Hlášení o situaci, pane Date," požádal v té chvíli kapitán s pohledem upřeným na první vědeckou konzoli, která se nacházela za zbraňovou.
Riker se obrátil k zádi právě včas, aby viděl; jak se vědeckém stanovišti narovnává útlá humanoidní postava. Tvář ještě stále překvapovala svým panenkovským leskem kočičího zlata, změkčeným pouze jemně modelovanými rysy. Datův výraz, pokud něco takového existovalo, v sobě vždy měl jistou dětskou naivitu, která uvolňovala strohost jeho uhlazených vlasů a komiksových barev jeho pleti. Rikera snad posté mimoděk napadlo, proč někdo dost chytrý na to, aby dokázal vytvořit tak složitého androida, byl natolik hloupý, že mu nedokázal namalovat obličej správnou barvou nebo mu aspoň přidat sytější odstín na rty. Když už byl plný lidských dat - pardon, slovní hříčka - někde v té záplavě musela být také informace, že paleta typů lidských pletí nezahrnuje chromovou žluť.
Bylo to, jako by si jeho konstruktéři dali spoustu práce s tím, aby ho vytvarovali jako člověka, a pak si dali ještě víc práce, aby ho olepili značkami, na nichž stálo: "Hele, jsem android!"
Dat zvedl namalované obočí. "Odražené signály z výstřelu fázerů právě přicházejí, pane. Naprosto bez života - vysoká koncentrace nezařazených chemických sloučenin velmi stlačených... velmi vzácná reakce, kapitáne. Tato informace je cenná. "
"Je bezpečné pokusit se proniknout kůrou plynného obra?" zeptal se Picard.
Datův obličej lemoval černý zeštíhlující pruh jednodílné uniformy, jehož barvu podtrhovala hořčičně zlatá náprsenka, standardní barva Hvězdné flotily od Velkého třesku. : "Široký práh, pane. Doporučuji to."
Riker přitiskl paže k bokům. Na Datově hlase bylo cosi neskutečného. Byl lidštější než lidský, a slova byla vždy pronášena přesně a nahlas,jako by se to neustále snažilo trochu víc, než bylo nezbytně nutné.
"On. " Ne "to ". Pro dobro ostatních členů posádky, říkej si "on ". Nemělo smysl narušovat důvěru ostatních, měli-li nějakou, tím, že by náhodou poukázal na skutečnost, že android je jen stroj, i když jím je. Riker zahnal podobné myšlenky, když vycítil, že se na něj Picard dívá, a ve chvilce sebral veškerou autoritu, kterou potřeboval, aby vykonal kapitánův nevyslovený rozkaz.
Odkašlal si. "Posílit fázery na plný výkon. Podíváme se té krásce na srdce."
"Je to nádhera, že? Na něco takového dneska nenarazíte každý den," poznamenala Beverly Crusherová. Dlouhé paže měla zkřížené na prsou a seděla v křesle nalevo od sedadla poradkyně, využívajíc tak tradičního práva lodního

šéflékaře být na můstku, když se jí nechtělo být někde jinde. Doktorka Crusherová byla další barevnou šmouhou na pozadí nevýrazných stěn a koberce. Nad kobaltovo-černou uniformou tvořily její vlasy čistě terakotovou korunu - a na zrzkách prostě něco bylo. Doktorka byla hubená a čilá, bystrá a půvabná, a i přes svou roztomilost a tenké kosti dávala přednost rozumným botám. Riker ji měl rád. Stejně tak kapitán. Zvlášť kapitán.
"Ano, " zamumlal kapitán Picard, jenž využil hovoru a přistoupil k ní o pár kroků blíž, "a je dvakrát větší než obvyklý plynný obr. Palte z fázerů."
Lodí znovu zabzučelo tlumené fiiijjjúúúúúú a na obrazovce zamířil k víru bez znatelného povrchu další energetický výboj.
"Zachytil jsem různé koncentrace plynů," ohlašoval' Dat, "sloučených v kapalinu... v některých oblastech stlačených v pevnou hmotu... sloučeniny dostávám teď, pane."
"Výborně," opáčil Picard. "Jsem si jistý -"
Otevřely se dveře turbovýtahu na přídi vedle kapitánovy pracovny a na můstek vplula Deanna Troi, tak nepodobná sama sobě, že to přitáhlo pohledy všech přítomných. Byla z ní troska - takový protiklad jejího obvyklého vystupování, jak jen ještě bylo možné, aniž by nejdřív nepodstoupila zápas v bahně. Vlasy, které obvykle nosila pletené tak pevně, až z toho ostatní bolely svaly, měla nyní rozpuštěné. Černá masa jí splývala na ramena a rámovala jí perlové líce. Oči, zvlášť velké, s nádechem cizozemskosti, obsidiánové jako oči, které vyhlížely z řeckých a římský fresek, měla přimhouřené, jak na ni dolehla nějaká hrozná pohroma. Dýchala ztěžka. Copak probíhala všemi chodbami?
Riker se prodral osádkou můstku k místu pod rampou, na níž stála. "Deanno... co se děje?"
Ještě chvíli lapala po dechu a vraštila dokonale vykroužené obočí, takže se jí nad nosem tvořily dvě vrásky. "Proč... proč spustil žlutý poplach?"
I teď mluvila tiše a v hlase se jí ozýval slabý cizozemský přízvuk jejího rodného Betazedu. Zoufale se snažila sebrat, ale něco ji očividně tížilo.
Riker přistoupil o krok blíž v naději, že ji to uklidní. "Snažíme se sestoupit na nižší oběžnou dráhu kolem tohohle." Ukázal rukou na obrazovku, ale v duchu se jí věnoval stejně málo jako ona. Otevřel ústa, aby řekl něco jiného, ale přerušil ho Dat.
"Střílíme do atmosféry, abychom dostali údaje ze zpětné vazby. I když je jádro studené, planeta vydává třikrát víc energie, než by měla, většinou v dlouhých vlnách. Musíme mít zapnutý poplach pro případ šokových vln či gravitačních nár-"
"Date," vyštěkl Riker a přál si, aby měl android vypínač. Nicméně Data umlčel drsným pohledem a obrátil se zpátky k Deanně. "Měl jsem nařídit počítači, aby obešel standardní postup a nevolal tě sem. Je to moje chyba." Poradkyně zvedla ruku v náznaku chlácholivého gesta, ale jak promluvila, gesto přešlo v pohyb, který ženy dělají, když se chtějí uklidnit. "Ne... to není tvoje chyba..."
Po Rikerově levici se objevil kapitán. "Co vás znepokojuje; poradkyně?" zeptal se laskavě, ale s náznakem netrpělivosti.
Pod dokonalým obloukem obočí přimhouřila Troi uhlově černé oči. "Něco jsem zaslechla... v duchu..."
"Můžeš to popsat?" vyptával se Riker. Po páteři mu přeběhl mráz. Její tlumené telepatické schopnosti ho vždycky vyváděly z míry. Ne že by tomu nevěřil, protože existenci betazoidských mentálních vlastností nemohl nikdo zpochybnit, ale byla v tom jistá nedůvěra.
Troi o krok ustoupila. "Promiňte..." Zamrkala, zhluboka se nadechla a předstírala, že se již vzpamatovala. Kapitáne, omlouvám se za to vyrušení. Nechtěla jsem narušit vaše testy. Prosím, omluvte mě."
Než mohl některý z mužů promluvit, rychle odešla, celá nervózní.
Riker vykročil k dveřím výtahu. "Ještě nikdy jsem ji takhle neviděl," zamumlal.
Dat vstal a popošel k rampě. "Je poradkyně Troi nemocná?"
"Je to něco jinýho," usoudil Riker tiše; mluvil spíš k sobě než k Datovi.
"Chovala se nenormálně."
Riker konečně odtrhl oči od výtahu a zpražil Data pohledem, který by byl zanechal modřiny, kdyby to byl fyzický úder. "Myslím, že vy nejste ten pravý, kdo by to měl posoudit," štěkl.
Picard narovnal ramena, když se obrátil a řekl: "Povolení opustit můstek, Jedničko. Dočasně."
"Děkuji, pane," vyhrkl Riker. "Nebudu pryč dlouho." Musel se ovládat, jinak by se do výtahu vrhl snad pohlavě. Než opustil můstek, věnoval Datovi ještě jeden kyselý pohled.
Picard zachránil situaci tím, že klidně přikázal pokračovat ve vědeckých testech. "Pokračujte v palbě z fázerů v pravidelných intervalech."
Dat se vzpamatoval z toho, jak na něj Riker podrážděně a znepokojivě zareagoval, a usadil se na své obvyklé křeslo u operační konzole na přední palubě. "Vědecká stanoviště teď nepřetržitě dostávají informace z kůry planety, kapitáne."
Ztišil hlas, jako to často slýchával dělat lidi a k LaForgeovi poznamenal: "Komandéra Rikera jsem rozčílil."
LaForge pokrčil rameny. Mrkl na androida, ale neviděl to, co by uviděly lidské oči. Android měl tělesnou teplotu nepravidelně rozvrstvenou po těle nacpaném technikou. Jeho tělo také mělo mnohem větší hustotu, než byl mělo tělo člověka o stejném objemu. Infračervené úseky kol teplých míst byly ostřeji ohraničené než infračervené skvrny na lidském těle, a LaForge snadno rozlišil místa, kde byl do složité mechaniky vpraven organický materiál. vydával elektromagnetickou záři, ale nebylo to stejné j , u mikrovlnné trouby.
"Moh bys zkusit být míň škrobenej," poradil androidovi LaForge. "Nauč se nějakej slang nebo něco."
Dat stiskl rty. "Slang. Hovorový žargon, nestandardní idiomy, mluva ulice... je často nepřesný. Pokoušel jsem vřadit tuto řeč do svého jazykového schématu, ale zřejmě to neválím dost dobře."
"To proto, že to používáš, jako by to kolem sebe mělo pořád uvozovky. Používáš jednotlivý slova místo celýho

větného spojení. Musíš zkusit používat slang víc samozřejmě."
"Jakému účelu doopravdy slouží?"
LaForge se k němu naklonil a taktně řekl: "Jsi díky tomu přístupnější. Dej tomu švih."
Dat bezhlesně zopakoval poslední slovo a na umělém obličeji se mu objevil popletený výraz. Na rozdíl od okamžiků, kdy příliš tvrdě pracoval na svém výrazu, takže nakonec vypadal ,jako klaun ve vaudeville, v těchto chvílích Dat působil mnohem lidštěji, než když se o něco snažil násilím. Ve chvílích, kdy se mu na obličeji náhle objevil nečekaný pocit - právě jako teď. "Švih... švihadlo, dětská hračka, švihnutí och! Úsilí. Snaha. Ano, švih. Švihnu sebou. Počítači, ukaž mi všechny dostupné slovníky a databáze dialektů s pozemským slangem, rychlé přehrávání."
Počítač na panelu před androidem ožil a hebký ženský hlas, v důsledku mnohem vyrovnanější než Datův, se zeptal: "Slang z jaké éry si přejete a ve kterém jazyce?"
Geordi La Forge se v křesle opřel a zamumlal: "Vždycky jsem věděl, že potřebuješ koníčka."
Na horní zadní palubě se náhle ozva.l zvuk připomínající zavrčení, ale stejně rychle utichl a nahradil ho zvučný bas poručíka Worfa, jenž hleděl na svůj monitor.
"To není možné!"
Kapitán Picard odtrhl pozornost od modrého obra a přistoupil ke svému velitelskému křeslu, za nímž se nahoru a kolem zbraňové konzole klenulo podkovovité zábradlí. Za ním stál Worf, zády k můstku, a zíral na monitor s aktuálními údaji, jako by ho přes ně mohla přenést už samotná jeho nespokojenost. Ovšem v případě Klingona , to bylo docela dobře možné.
Picard automaticky sáhl po dávce klidu na,víc, kterou používal při jednání s Worfem, a pobídl ho: "Poručíku? Oč jde? "
"Nevím jistě, jestli jsem to viděl," vyplivl Klingon.
Ale šéf bezpečnosti Taša Jarová otočila své vyladěné tělo, aniž by sundala ruce z vlastní zbraňové konzole, a řekla mu: "Já to viděla taky."
"Viděla co?" chtěl vědět Picard.
"Energetický výboj, kapitáne." Dívka si odhrnula pramen na kluka zastřižených blonďatých vlasů. "Velmi silný. Přes celou hvězdnou soustavu."
Worf se jediným krokem přenesl dopředu vedle Taši.
Velmi ostrý a silný, pane, refrakční sken. Jako rychlá senzorová vlna."
"Na senzory to bylo příliš rychlé," odpálila Taša. "Tak co?" zahřměl Worf. "Už po tom není ani stopy. " Picard využil jejich hádky k tomu, aby nenápadně přešel nahoru po rampě ke zbraním, kde nahlédl na kontrolky. Nebylo na nich nic vidět. "Nemohla to být porucha? Zpětná vazba z naších pokusů?"
"Pane, tohle přišlo zvenku, ne ze zkoumaného objektu," prohlásila Taša sevřeným hlasem, jakým mluvila vždy, když byla vzrušená.
"Najděte zdroj."
"Nezůstalo nic, co by se dalo stopovat," prohlásil Worf drsně.
Picard zvedl hlavu. "Nemluvte na mě tímto tónem, poručíku. Ještě k žádné krizi nedošlo."
Worf se netvářil ani v nejmenším omluvně, ostatně by mu to díky lebečnímu hřebeni, dědictví klinzhajské rasy což byl rys, který se vynořil jako dominantní při poslední klingonské čistce, ani moc nešlo. Byl impozantní. Vlastně byl úplně děsivý, protože ostatní členové posádky vždycky jasně viděli, že ho sebeovládání stojí spoustu úsilí, a věděli, že by jednou mohl ten souboj prohrát.
"Promiňte, pane," zaduněl Worf. "Bylo to tam při posledním výstřelu z fázerů, a pak to zmizelo." Položil velké ruce na zbraňovou konzoli a zlostným pohledem málem propálil přední obrazovku. "Nelíbí se mi to. Jako by nás někdo sledoval."
Picard se zhoupl na patách, zatímco zvažoval situaci, a přimhouřil krásné oči. "Mohlo by to být jiné plavidlo. Zajistíme si, že nás nepřehlédnou. Pozdravit je součástí práce. Přepněte senzory na širokospektrální sken. Poručíku Date, vy zařídíte vysílání na standardní volací frekvenci s pozdravy ve všech mezihvězdných jazycích a kódech a také automatický univerzální překlad."
"Skáču na to."
"Poručíku LaForgi, opustíme oběžnou dráhu. Přerušíme další testování plynného obra, dokud se neujistíme, že je zkoumaný systém v naprostém pořádku."
"Rozkaz, pane. Opouštíme oběžnou dráhu." LaForge namačkal ovládací sekvenci na překrásný řídící panel před sebou a stejně snadno odpoutal masivní hvězdnou loď od gravitačního pole plynného obra. Během tohoto manévru, zatímco byla loď bezpečně ovládána navigačním počítačem, ukradl LaForge chvilku a podíval se na Data.
Když se díval na ostatní členy posádky, viděl vrstvy infračerveného záření, které mohl v případě potřeby zesílit, viděl, jak jim krev proudí v tepnách, tepénkách i kapilárách a tak dále, ale rozlišoval vše lépe než počítač, protože jeho mozek fungoval jako tlumočník a on měl mnohem vyvinutější intuici než kterýkoliv počítač. Přes tento infračervený obraz viděl, jako nylonovou punčochu navlečenou přes hlavu figuríny, kůži a neurčitou záři jemných chloupků. Figuríny jako by byly osvětlené zevnitř a vydávaly slabou záři.
Ale Dat - Dat byl umělecké dílo. Pouze Geordi viděl exotické materiály, brilantně pospojované, různé hladiny tepla a chladu, různou hustotu tam, kde se kov stýkal s plastem, plast s organickou hmotou, a kde se vše prolínalo. Viděl hustotu Datova těla a celý ten milión maličkých elektrických impulzů, které androida udržovaly v chodu a prolétaly jeho tělem jako roje hmyzu, když pracoval trochu víc, či se soustředil trochu víc, nebo potřeboval trochu víc síly. Ale nebylo to jako dívat se na počítačové stanice před sebou nebo na mechanismus za zdí u automatu na jídlo a kávu. To vůbec ne. Tamto byly stroje.
La Forge měl občas dojem, že lidé zapomínají, že také slyší. Zaposlouchal se do Rikerova tónu těsně předtím, než

důstojník opustil můstek. Slyšel neklid v Datově hlase, když se zmiňoval o tom, že Riker s ním není zrovna spokojen. Dat byl mechanický, ale pro Geordiho LaForge nebyl žádná mašina.
Geordi si dovolil shovívavý pohled na Datovu tvář. Android zářil soustředěním. LaForge viděl strukturu syntetické čelní kosti, maličké, krví napájené vláknité vazy připojené k překladačům impulzů, nacpané do chladného obalu, jenž byl androidovou kůží. Geordi viděl hezkou tvář, jejíž majitel si neuvědomoval vlastní rysy, tvář, která dokázala vyjádřit mnoho pocitů, od odvahy k zamyšlenosti, zmatku k soucitu, jež byly zcela zřejmé pro někoho, kdo byl dost citlivý, aby si drobných změn všiml. A Datovy oči, bez ohledu na jejich sírové podbarvení, byly nepochybně laskavé.
Geordi potřásl hlavou a zamumlal: "Mašina, to určitě. "
Picard vzhlédl. "Poručíku?"
"Bezpečná vzdálenost, pane."
"Tak to řekněte."
"Ano, pane."

Bzučák ve dveřích zazněl jasné, ale Troi na něj neodpověděla. Znovu jí po tváři přeběhla světla, ale nebyla světla žlutého poplachu. Poradkyně se posadila ke svému soukromému stolu a dívala se na holografickou simulaci výseku vlnících se modrých vod oceánu. Na krajích stopu širokého hologramu oceán bledl a přecházel ve stůl. Uprostřed zpěněných vod plul trojrozměrný obraz starého válečného plavidla. Mělo klínovitý tvar a zvyšovaly ho ocelově šedé kovové nástavby, které jí nedávaly smysl. Na obrazovce u jejího zápěstí se objevil prostý popis. První parník se železným šroubem, S.S. Great Britain.
Troi se zamračila, ťukla na knoflík a vyžádala si tak pokračování. Trojrozměrný obraz se nasál sám do sebe, jakoby implodoval, trochu se zkroutil a přeměnil se v cosi naprosto odlišného, cosi většího, ploššího, co pěnilo a bafalo po stole. Ve tmavém pruhu na obrazovce pod tím stálo: Tanker Edmund Fitzgerald, zmizel s celou posádkou na Hořejším jezeře, stát Michigan, Spojené státy americké, Země 1975.
Troi stiskla knoflík téměř rozzlobeně. Tyhle nebyly správné. Nebyly správné. Téměř vzápětí se objevil nový obrázek, velká černá a červená loď tentokrát velmi elegantní a štíhlá, očividně určená k přepravě lidí. Lidi - to bylo správné. Troi se podívala na pruh na displeji. Luxusní parník Queen Elizabeth II, společnost Cunard, Země.
Ne... ne... morušově červené rty Troi ztratily svůj dokonalý tvar. Ne. Znovu pohnula prstem.
H.M.S. Dreadnought, bitevní loď, Velká Británie, Země, 1906.
Poradkyně se naklonila blíž, jako by poznala nějaký prvek - barvu, to, jak tato loď působila... přihořívalo. Znovu stiskla knoflík, tentokrát ten s označením "tento typ plavidla".
"Toto je námořní obranné a útočné plavidlo, které bylo používáno během a po první světové válce, " oznámil jí zdvořile počítač.
"Pokračuj." Hologram zamrkal a Troi hleděla na další loď téhož druhu, ale z jiného úhlu, jak si razila cestu malým kouskem moře. Břidlicově šedá příď se zvedala a znovu klesala do vln. Počítačový obraz se otáčel, jako by ho Troi oblétala v letounu, aby se na něj mohla pořádně podívat ze všech úhlů. Plavidlo v sobě mělo jistý drsný půvab, rozhodně působilo silným dojmem, ale nemělo žádná světla, žádni barvy, na rozdíl od hvězdné lodi jiskřící žlutými a bílým světly, zářící rudě a pulsující neónovou modří.
Křižník třídy Aegis, postavený společností SYSCON pro námořnictvo Spojených států, Země, 1988.
Bzučák se ozval znovu.
"Och - ano, dále. "
Nechala staromódní loď prorážet maličké vlny před sebou, vzhlédla a spatřila vcházet Willa Rikera. Jakmile se dveře otevřely, on okamžitě upřel oči do jejích. Jak dlouho -tam čekal? Troi si teď matně vzpomínala, že bzučák se již jednou ozval.
"Dělal jsem si kvůli tobě starosti,"prohlásil Riker. Usadil se do druhého křesla a opřel se loktem o stůl těsně vedle hologramu. Bachratý křižník čvachtal směrem k němu, a přitom stále zůstával na místě. "Nevěděl jsem, že jseš fanda na historii." Kývl na Aegis. "To je krása."
Troi naklonila tmavou hlavu. "Ještě nikdy jsem nic takového neviděla."
Tak tímhle končí pokus o snadné navázání hovoru, uvědomil si Riker. Něco v Deanninině tónu mu prozradilo, že její prohlášení je důležitější, než předstírala, že je.
"Co se stalo?" zeptal se a již ji nechránil před následky jejího chování na můstku.
Poradkyně proti svým zvykům pokrčila jedním ramenem a potřásla hlavou. Rty jí zvlnil nejistý úsměv. "Viděls, co jsem udělala? Tolik se stydím. Ještě nikdy jsem si nespletla sen se skutečností. Musela jsem opravdu vypadat směšně. Nesmál se někdo?"
"Smál?" opáčil Riker drze. "Mělas je vidět. Kapitána Picarda museli z můstku odvízt, Worf se-"
"Óch, ty!" Plácla ho přes koleno a sama se zahihňala. "Být tebou, nelámal bych si s tím hlavu," řekl jí Riker a pohodlně se opřel v křesle. "Každý občas udělá něco takového. Čím je člověk vyrovnanější, tím hůř ti takováhle bota připadá."
"Já jsem vyrovnaná?" zeptala se a znovu se usmála.
"To já nevím, poradkyně," prohlásil Riker. "Nevzpomínám si, kdy jsem se na tebe naposled podíval a viděl jen profesionála. Na tebe mám rozhodně barvitější vzpomínky."
Troi našpulila rty, předklonila se, nevšímajíc si lodi plující stále na místě, a opřela si bradu do dlaně. "Povídej Bille. Ať se cítím líp."
"To by nebylo fér. Zjisti si to sama. Ty jediná ze všech lidí to dokážeš."
Troi se zaklonila a řekla: "To není zrovna povzbudivé pro osobu, která právě vrazila na můstek jako hotový blázen."
Willu Rikerovi se šelmovsky zableskl v očích. "Ty chceš povzbuzení? Co tohle? Povýšili mě na nadporučíka a hned

mě převeleli jako druhého důstojníka na lehkém křižníku - to bylo asi před tisíci lety, jestli mi ještě paměť slouží. Patent, jsem dostal na.hvězdné základně osmnáct, a zadal jsem do transportéru souřadnice pro novou loď, postavil jsem se na plošinu a bum, byl jsem tam. Vykračoval jsem si jako všemocný druhý důstojník, nafukoval jsem se jako páv, a byli jsme už deset hodin od hvězdného doku, než mi došlo, že jsem se před odletem přenesl na špatnou loď. "
"Oh, Bille! To ne..."
"A ta loď, na které jsem skončil, ani nebyl křižník. Byl to U. S. S. Yorktown - hvězdná loď třídy Excelsior, která mířila na dvouletou misi. Vedle jejího kapitána by Picard vypadal jako František z Assisi. Už tak měli čtyřdenní zpoždění kvůli nějakým diplomatickým překážkám, a teď tam byl druhý důstojník Riker, co se musel hlásit skutečnému druhému důstojníkovi."
Troi měla ruku položenou na ústech a roztáhla prsty jen natolik, aby vybreptla: "Co udělali?"
Riker rozhodil ruce. "Co mohli dělat? Obrátili celou loď, tu obrovskou loď, a vrátili se celou cestu vesmírem na setkání s křižníkem, na kterém jsem měl být. Nu, a tam čekal lehký křižník, co se musel setkat s hvězdnou lodí jen proto, aby si vyzvedl druhého důstojníka, který se měl hlásit před deseti hodinami."
"Och, jemináčku..."
"Tak si přestaň stěžovat."
"Je to opravdu pravda? Nevymýšlíš si to jenom proto, abych se cítila líp, že ne?"
"Vymýšlet si? Deanno, nikdo s trochou zdravého rozumu v hlavě by nepřišel na něco tak ponižujícího. Je to něco jako takový ten žertíček, co někdo provede ženichovi o svatební noci, až na to, že já si to udělal sám." Zadumaně potřásl hlavou a dodal: "Od té chvíle se už nikdy nedokážu podívat na přenosovou plošinu stejnýma očima. Vždycky mě napadne, jestli náhodou omylem neskončím v něčí sprše. A to nejhorší mělo ještě přijít. Dva roky nato jsem opravdu dostal místo druhého důstojníka na Yorktownu a musel jsem se hlásit stejnému kapitánovi znova!"
Troi se chichotala a náhle působila nepravděpodobně dívčím dojmem. "Pamatoval si tě? "
"Pamatoval? První, na co se zeptal bylo, jestli jsem se celou dobu schovával v nákladovým prostoru."
Jejich smích se propletl a zaplnil šerou místnost a zahnal veškeré chmury.
Jak si ji Riker opatrovnicky prohlížel, všiml si, že přebrala jeho pocity a vlastně se červená místo něj. Nejdřív měl nutkání stáhnout se do sebe, ale věděl, že na tom nezáleží. S Deannou by držet se zpátky bylo jako rozsvítit signální maják. Nemělo to smysl. Přál si, aby se dokázala stejně uvolnit i při jednání s ostatními členy posádky.
Seděli tam spolu, usmívali se na sebe, hráli se ve jemných vzpomínkách, v soukromí svého vztahu a v minulosti, do níž nedovolili nahlédnout nikomu jinému palubě. Bylo to jako nový začátek, celý nový život, jejich vzájemná přitažlivost dostala druhou šanci, protože o ní nikdo jiný nevěděl. Nikdo na celé lodi to nevěděl.
Riker odtrhl zrak od její něžné tváře, podíval se na ten nepravděpodobný hologram vedle sebe a zeptal se: "Mělas noční můru?"
Při pohledu na její výraz mu zmizel úsměv z tváře. Už raději nic neříkal, aby jí dal možnost odpovědět, až bude chtít, a zatím si sám liboval v přítomnosti jejích ustaraných onyxových očí.
"Noční můra," zamumlala. "Ale v téhle noční můře jsem cítila emoce těch cizinců. Nebylo to nic, co by bylo povědomé... ostré obrazy věcí, o kterých nic nevím. Jména, která jsem nikdy neslyšela."
Riker se nastražil. "Jaká jména?"
Přivolala tu vzpomínku a přinutila se promluvit. "Byl tam Vaska, Arkadij, Gork...Gorša.. . zvuky, které neznám nechápu, proč bych měla slyšet jména. Tohle já neumím. Já dokážu jen rozpoznat některé emoce. Nikdy jsem nedokázala navázat úplné spojení."
Riker se maličko předklonil. "Ale ty jsi Betazoid. Co je tak překvapivý na tom, že můžeš- "
"Já nemůžu. Nikdy jsem to nedokázala," trvala na svém Deanna a přemýšlela o tom, jak to vysvětlit tak, aby to pochopil. "Ty nevíš, co to znamená komunikovat s mlčící duší. Neznáš ty potíže, nepříjemné pocity, když jednáš s trasami, které nedokážou odstínit své myšlenky. Je to, jako kdyby vidící osoba náhle vstoupila do světa chaotických světel a barev, nebo slyšící osoba najednou přišla na místo, které se skládá pouze z neovládaných zvuků. Světlo by bylo oslepivé, hluk ohlušivý... Tvrdě jsem pracovala, abych oddělila své myšlenky od myšlenek ostatních, Bille, a vedla jsem si dobře. Chápeš tedy, že mi vadí, když prožívám něco neznámého. "
"Deanno, byl to jenom sen," řekl jí na uklidněnou a položil ruku na její.
Troi ztišila hlas do šepotu. "Ale to právě nebyl," trvala na svém. "Aspoň... ne úplně."
Riker jí věřil. Deanna Troi byla přímo prototypem profesionality a nepodléhala záchvatům, které se u Betazoidů tak často projevovaly. Bez pomlky se zeptal: "Požádalas počítač, aby ta jména vysledoval?"
Troi se opřela v křesle, konečně se uvolnila. "Počítači, vypnout. "
Hologram zapraskal, stáhl se do maličké kuličky světla, jako když se najednou úplně vypustí balón, a zhasl docela.
"Tak ptala?" pobídl ji Riker.
"Asi bych měla. "
"Proč to říkáš takhle?"
"Nerada se poddávám snům."
Riker se na ni pochybovačně zadíval.
Aniž by mu dala čas zformulovat odpověď na tuto poznámku, zeptala se sama: "Bille, co si myslíš? Myslíš, že bych mohla využít své nadání líp někde jinde?"
"Nechceš opustit loď, že ne? Na tohle přece nemůžeš ani pomyslet. "
"Možná," připustila Deanna, "jestli to je způsob, jak můžu nejlépe sloužit Federaci."
Rikera zasáhlo zoufalství. Přes to, jak se jí - ano - vyhýbal, jak se bál, že by jejich bývalá známost mohla ohrozit jeho

výkonnost v roli prvního důstojníka, vyhlídka na to, že by mu zmizela ze života, ho náhle zasáhla jako rána mečem.
"Tobě se tu nelíbí?" zeptal se pečlivě ovládaným tónem. "Nelíbí se ti služba na hvězdné lodi?"
"Ach, líbí se mi moc," vyhrkla Deanna. "Oh ano, velice moc. Ale jsou chvíle... umíš si představit, jaké to je stát na můstku a náhle si uvědomit, že nemáš co na práci?"
Riker znovu potřásl hlavou, poklepal prstem na stůl a vzdychl: "Jestli si to umím představit? To ani nemusím. Je to odkaz prvních důstojníků po celém vesmíru. Když si vyhledáš heslo první důstojník v námořním slovníku, stojí tam 'neotevírat, dokud nenastane krize'. Poslouchej, aby se mohla nová pozice rozvinout, chce to čas. Až se skutečně dáme do průzkumných výprav, podle mě určitě zjistíš, že práce budeš mít až nad hlavu. Udržet nás při zdravém rozumu v hlubokém vesmíru - to je těžko zanedbatelný úkol. Lodní psycholog je při výpravách do hlubokého vesmíru v pořadí důležitosti hned za šéflékařem."
Mírně se usmála, protože on se vážně hodně snažil, a tiše podotkla: "A kam v tom všem patří lodní telepat?" Na to Riker žádnou odpověď neměl.
Troi vycítila, že má o ni starost a předvedla mu nucený úsměv, aby ho trochu uklidnila. Propadla jeho velkým modrým očím jako již jednou, tak dávno, a plácala se v nich přesně jako holografický křižník v modrých mořských vodách. Jak by mu to jen mohla vysvětlit? Mohl vůbec nějaký člověk pochopit, jak je celou dobu vyvedená z míry? Věděla, že lidé se v její společnosti necítí dobře, protože si myslí, že je ně,jaký voyer, který jim neustále nahlíží do nitra klíčovými dírkami jejich myšlenek. Vlezlá ženská, tak jí někteří říkali. Mnoho lidí se jí vyhýbalo, a proto vždycky jednala víc prakticky a vyrovnaně, než její naprosto nepraktické nadání vyžadovalo - a dokonce i tento přístup se teď obrátil proti ní.
Chladná, to o ní říkali. Necitelná vtíravá ženská.
Jak mu mohla vysvětlit, že chodba plná lidí je pro Deannu Troi prázdným místem? Pustým a osamělým. Tolik se snažila v sobě skrýt, že je izolovaná před vším, kromě jejich očí, které ji obviňovaly ze zločinu, jejž nespáchala. Mezi vlastními lidmi už nedokázala chodit volně. Svou disciplínu si budovala téměř s posedlostí, takže už ji nedokázala odložit ani na ty krátké chvíle, které strávila mezi Betazoidy. A tak, jelikož byla ztracená v obou komunitách, neboť ji obě špatně chápaly a považovaly ji za příliš pyšnou, stala se z ní žena plná citů, která byla navěky sama. I nyní skrývala tuto pravdu před Williamem Rikerem a vlnami jeho něžného zájmu.
Nepostřehnutelně polkla a pootevřela ústa. "Teď se ptám já tebe - co se děje? Co tě zneklidňuje?" Cítila i viděla, jak zvažuje, zda jí má či nemá prozradit, nač myslí, ale téměř vzápětí změnil názor.
"Nelíbí se mi, když vidím, jak zažíváš bolest, která není tvoje, " přiznal. "Připadá mi to nefér."
"Je to v mé přirozenosti," sdělila mu Troi. "Je to moje dědictví po matce. Je to v přirozenosti telepata. Oh, mohla jsem uzavřít svou mysl, být ještě osamělejší, jako jsi ty, ale já si našla způsob, jak být užitečná. Mám štěstí, víš, " prohlásila s nuceným úsměvem. "Můžu zažívat emoce, a přitom zůstat objektivní."
Riker si vzpomněl na podivnou loď, která teprve před chvílí zhasla na stole vedle nich, a pokrčil rameny. "Hádám, že takhle jsem o tom asi nikdy nepřemýšlel."
Deanna vytáhla ruku zpod jeho, pak mu položila dlaň na hřbet ruky a lehce zatlačila. "Je toho k cítění víc než jen bolest, víš. Taky cítím lásku."
Riker si povolil sentimentální úsměv. Na kratičký okamžik spolu sdíleli něco, o čem si ani jeden nebyl jist, že to mezi nimi ještě existuje. Přitažlivost byla nepopiratelná, ale Riker si zároveň s bolestí uvědomoval nebezpečí s ní spojené.
"Nemůžu tu zůstat," řekl. "Musím se vrátit tam nahoru a chovat se nepostradatelně. "
"Já vím."
Ohnutým prstem jí zvedl bradu. "Snaž se uvolnit. Takovéhle sny míváme občas všichni. Jen jsem se chtěl ujistit, že jsi v pořádku."
Troi se hřejivě usmála. "Jsem v pořádku."
Riker jí stiskl ruku a nějak cítil, že ne zcela dosáhl toho, co sem přišel vyřídit. No, nemělo smysl tahat do toho sebelítost. Vykročil ke dveřím a předvedl něco, co jemu samému připadalo jako poněkud neohrabaný odchod.
Dveře se tiše otevřely a pak se za ním zase automaticky zavřely, takže se ocitl sám na chodbě. Udělal krok dva směrem k turbovýtahu na můstek -
A prudce se zastavil.
Před ním kdosi stál. Riker by byl přísahal, že před chviličkou byla chodba prázdná. Vzduch teď byl mrazivý a těžký.
Ten muž byl velký, skoro tak velký jako Riker sám. A tak asi o patnáct let starší. Oči upíral na Rikera a neuhnul pohledem, nýbrž na něj stále odhodlaně hleděl. Stříbrná vlna byla to jediné, co narušovalo jeho jinak tmavé husté vlasy, a pod paží měl čapku od uniformy. Ano - měl na sobě uniformu, nějakou tmavomodrou uniformu.
Riker její styl matně rozeznával, ale byl to spíš takový ten "rasový" druh paměti než něco, co by znal z vlastní zkušenosti.
Muž rozevřel bledé, vyprahlé rty. Jeho tvář se pohybovala, jako by mluvil, ale mezi oběma muži stála neviditelná zeď. Neozýval se žádný zvuk, z cizince nebylo cítit teplo vlastně se teď v chodbě citelně ochladilo.
Velký muž, který se držel zpříma a správně po vojensku, zvedl ruku směrem k Rikerovi a pokynul mu. Nebo možná o něco žádal - bylo to gesto naléhavé prosby - ale pak zkřivil hezkou tvář, svraštil obočí a po obou stranách úst se mu vytvořily vrásky zoufalství.
Riker byl během celého setkání jako spoutaný řetězem. Muž pomalu zprůhledněl, zprůsvitněl a nakonec zmizel docela, a Riker byl v té chvíli ochoten uvěřit čemukoliv.

Kapitola tři

"Kapitáne, zachytila jsem energetický signál..."
Taša Jarová se odmlčela a zmateně se zamračila na panel s údaji. Do očí jí znovu spadla střapatá ofina, jako by trvala na tom, že jedna její část se vždycky bude vzpírat disciplíně. Jemná litevská plet se jí na lícních kostech lehce zabarvila dorůžova, jak se snažila silou vůle donutit přístroje, aby jí poskytovaly rozumné informace, zvláště když se jí po boku objevil kapitán Picard a díval se na tytéž přístroje.
"Už je to pryč," oznámila veliteli hořce. "Jak je to možné? Worfe, máte něco?"
"Nic," zaduněl Klingon, čímž zdvojnásobil její netrpělivost. "Mně se to nelíbí. "
"Jen klid, vy oba," zarazil je Picard. Údaje vypadaly naprosto normálně. Ty dvě horké hlavy byly spolehlivé, ale nevěřící Tomáš v něm si přál, aby ten zášleh energie, o němž Worf a Jarová tvrdili, že tam byl, viděli i Dat nebo LaForge.
Náhle Jarová udeřila klouby ruky do konzole a vykřikla: "Už je to tu zas! Ale je to uvnitř lodě!" Plácla do interkomu, aniž by se poradila s Picardem. "Bezpečnost na palubu dvanáct, oddělení A-tři!"
"Uvnitř?" Picard přistoupil blíž. "Jste si jistá?"
"Už je to zase pryč!"
"Zkontrolujte své přístroje, jestli nejsou porouchané. Worfe, udělejte totéž s dálkovými senzory."
Jarová se zhluboka nadechla. "Rozkaz, pane."
"Kontroluju," řekl Worf, který byl mnohem méně rozpačitý než Jarová.
Picard se narovnal. "A zavolejte pana Rikera na můstek. "

Troi dál zadumaně hleděla na prázdné místo, kde si předtím nad stolem razily cestu holografické lodi. Pohled neměla zaostřený, spíš rozjímavý, a i když se snažila několikrát zvednout ruku, aby stiskla tlačítko Obnov a Pokračuj na panelu počítače, něco ji pokaždé zastavilo. Ani se nedokázala přimět počítači říci, aby pokračoval. Dál se tomu podvolovala.
Sen. Ale ne sen, který by vytvořila její mysl, aspoň tímhle si začínala být jistá.
Dveře se znovu otevřely, tentokrát bez zdvořilého bzučáku, a dovnitř znovu vpadl Riker. Troi téměř okamžitě ovládla svůj ustaraný výraz.
Utahujíc si z něj pohledem se zeptala: "To ses celou tu dobu schovával v nákladovém prostoru?"
"Kolik energie pouštíš do téhle jednotky?" zeptal se jí Riker.
Deanna zamrkala. "Co prosím?"
Riker se zastavil těsně u stolu, takže se stehnem otíral o jeho desku. "Tvoje hologramy. Prosakují ven."
Začala odpovídat, ale přerušil ji interkom.
"Komandére Rikere, máte se okamžitě dostavit na můstek. Hlaste se na můstku, prosím. "
Riker se dotkl komunikačního odznaku. "Riker. Hned tam budu. "
Opět obrátil pozornost k Troi. "Tvoje lekce v historii. Proniká to ven do chodby."
Deanna stiskla a zase rozevřela rty, jak se snažila pochopit, co říká, a přijít na správnou odpověď. Z jeho výrazu a tónu získala dojem, že by odpověď měla existovat a hrozně nerada by způsobila, aby se cítil tak hloupě, jak jeho prohlášení znělo - ale o čem to vlastně mluvil?
Nakonec se vzpamatovala a chladně pravila: "Ale to není možné."
Riker přešlápl na druhou nohu. "Ovšemže je. Měla bys nechat údržbáře zkontrolovat příkon do tý věci."
Troi, ve snaze vyhnout se nevyhnutelnému, se snažila necítit zodpovědná. "Ne," řekla, "to není možné. Nepamatuješ se? Vypnula jsem to, než jsi odešel. A znovu jsem to nezapnula. "
Aniž by se příliš změnil, výraz v Rikerových námořnicky modrých očích popleteně ztvrdl, což však vůbec nepatřilo jí, ale té náhlé záhadě. Rty nad bradou s důlkem stiskl tak lehce, že jí to málem uniklo, kdyby nedávala pozor na každou změnu.
Troi spletla v klíně prsty a odolala nutkání se ho dotknout. V očích si mu přečetla, že chápe naprosto přesně, a tak dodala: "Úplně studené..."

Tohle je šílené," stěžovala si Jarová. Tenké rty měla stisknuté do tvrdé čárky a s námahou pokračovala v hlášení svému kapitánovi vhodnějším způsobem. "Bezpečnost na palubě dvanáct nehlásí absolutně žádnou neobvyklou činnost, kapitáne. Moje přístroje pracují dokonale. Vůbec tomu nerozumím. "
Na předním můstku stál kapitán Picard zády ke kormidlu a operačnímu stanovišti, takže neviděl, jak Dat otevírá ústa, aby přidal svůj komentář, a uniklo mu i to, že LaForge na androida mávl, aby si to nechal pro sebe. Všichni ostatní ten pohyb viděli a pochopili jeho moudrost, zvláště když Picard vzápětí zvýšil hlas a zařval: "Tak už dost toho tlachání. Až se příště objeví ta porucha, chci, aby počítače na tomto plavidle byly připravené ji zaznamenat. Máme do paměťového jádra a aktivních matic tohoto plavidla zabudovanou tu nejpokročilejší dostupnou techniku Federace a vy lidi pořád spoléháte na intuici a vlastní oči. Teď sklapněte a nechte loď dělat svou práci."
Z jeho tónu bylo naprosto jasné, že tím nemyslí, aby nechali loď dělat jejich práci za ně, ale že by měli svou práci dělat lépe, pracovat víc v souladu se systémy, které měli pod rukama. Picard byl prostě ten typ velícího důstojníka, který neměl rád, když něco vybočovalo z řady.
Teď se otočil a zlostně se mračil na hlavní obrazovku, jako by něco hledal a nemohl to najít, jako by dokázal z temného vesmíru vynutit odpověď, a přemítal: "Zatraceně moc mladý. "
Turbovýtah na levoboku se otevřel a vystoupil z něj Riker. Doprovázel Troi, kterou držel za loket. Zvláštní... poradkyně nevypadala, že je připravená vstoupit na můstek. Vlasy měla stále rozpuštěné a na sobě měla pracovní krátkou uniformu místo jednodílné, kterou teď většinou nosila, a oba se s ustaranými výrazy zastavili před Picardem.

"Kapitáne," požádal Riker, "mohli bychom si s vámi promluvit, pane?"

Znepokojení na Troi již nebylo vidět. Bylo opět pečlivě zakryto jejím profesionálním vystupováním, a jen ti, kteří ji znali velmi dobře, poznali, že jak tak sedí v křesle ve velitelské části můstku a vypráví jim svůj příběh o snech, ruce si v klíně tiskne trochu příliš silně.
Will Riker ji pozoroval a dokázal se dokonce přimět k tomu, že ji nepřerušoval, že jen popsal incident v chodbě, jakkoliv hloupě to znělo, a už nedodal nic dalšího. Prostě tam jenom stál a ostatní se soustředili na Troi. Pro ni nebylo nijak snadné vykládat kapitánovi, že měla sen, jehož se nedokáže zbavit, a pro Rikera zase bylo stejně těžké popsat tu osobu - nebo co to vlastně bylo - v chodbě. Jen to, jak je kapitán Picard pozorně sledoval, když vyprávěli své divné příběhy, jim prozradilo, že jejich velitel viděl z galaxie dost, aby takové věci nezavrhoval jako naprostý nesmysl.
Kapitán teď stál nad Troi a vstřebával celou představu jejího snu spolu s tím, co mu Riker vyprávěl o pozemských lodích a lidech v uniformách - někde v tom byl společný jmenovatel. Picard ho hodlal objevit.
"Můžete popsat svoje postřehy trochu podrobněji, poradkyně?"
Troi naklonila krásnou hlavu. "Pokusím se to převést do slov, kapitáne, ale musím vás upozornit, že to je nepřesné vysvětlení. Telepatické dojmy jsou občas pro interpretaci příliš mlhavé."
"Udělejte, co půjde."
Kývla. "Moje mysl mi ukazuje několik různých historických období, ne všechna jsou nutně ze Země, i když v těch nejjasnějších zřejmě jsou lidé či humanoidi. Možná je to prostě jen díky mému částečně lidskému dědictví - to nepoznám. Některé obrazy však... některé jsou tak cizí, že ani neznám slova, jimiž bych popsala, co jsem viděla."
"Cizí, říkáte? "
"Ano, naprosto jasně cizí. Ale ta loď, kterou jsem si vyobrazila, byla zcela určitě ze Země."
"Věřte mi, k tomu se hned dostaneme. Pokračujte."
Troi se odmlčela, ale ne nadlouho. Picard nebyl muž, " jehož by chtěla nechat čekat. "Je tu taková nejasná předtucha... naléhavost... odpor. Ale žádný násilný záměr."
"Tím si nemůžeš být jistá!" přerušila je se svou obvyklou vážností Taša ze zadní horní paluby. Podívala se Rikerovi do očí a všimla si jeho nesouhlasu, ale hnala se do toho dál. "Totiž... jestli to jsou cizí pocity, tak si je může Deanna vykládat úplně špatně. Pro domácí bytosti ty dojmy můžou být nepřátelské, agresivní a nebezpečné."
"Jsi příliš podezíravá, Tašo," řekl Riker na Deanninu obranu.
"Jenom dělám svou práci," odpálila. Její přesvědčení nenarušil ani záchvěv lítosti. Věděla velmi dobře, že je prchlivá - byla to pro ni vlastně výhoda. Na rozdíl od Worfa, který se neustále snažil ovládnout svou klingonskou výbušnost, Taša si vždycky stála za tím, co řekla. Riker jí to viděl na očích, když teď opětoval její pohled, i v divokosti, kterou jen špatně zakrývala, a to ho vskutku přimělo ustoupit. Teprve když mlčel několik sekund, uvědomil si, jak dokonale dosáhla svého.
Troi okamžitě napětí vycítila, i když na to žádné telepatické schopnosti nepotřebovala. Zamyslela se nad tím. Její práce byla dávat pozor na emoce a duševní stavy posádky hvězdné lodi, provádět ji napjatými situacemi a potírat skutečně nebezpečné střety, které přicházely a projevovaly se při tak dlouhém odloučení. Pro Troi bylo hrozné, stát se příčinou tohoto... prostě hrozné.
Otočila ruku v klíně dlaní nahoru a řekla: "Ne... Taša má pravdu. Ale to, že nevnímám žádné agresivní záměry," a odmlčela se, aby pak vyslovila tu jedinou věc, která jí skutečně děsila, "nic nemění na skutečnosti, že vidím obrazy násilného ničení."
Picard nedal těmto zlověstným prohlášením sebemenší možnost zachytit se v představivosti osádky můstku. Posadil se do svého velitelského křesla vedle poradkyně v naději, že ji i všechny ostatní tím uklidní. Byl si vědom toho jaký účinek mají tahle drobná vyrušení na posádku, zvláště když viděli, jak je Deanna Troi, vždy tak vyrovnaná, nyní nevysvětlitelně otřesená. "Můžete se na to soustředit? Hrozí nám nějaké nebezpečí?"
"To mě právě mate, pane," odpověděla již uklidněná Deanna. "Když vidím ty obrazy zkázy, zřejmě za nimi nestojí žádný úmysl, i když je to zcela určitě výsledek záměrné činnosti, ne přírodní jev. Jak jsem říkala, žádné násilné úmysly. "
"Aspoň to je uklidňující."
"Ale, pane, vy to nechápete." Zlehka se dotkla jeho předloktí, čímž ho zastavila, když chtěl vstát. "Já bych vlastně neměla vidět žádné určité obrazy. Přijímat vize a tvary prostě nepatří mezi mé schopnosti. A tak," dodala váhavě, "si nejsem jistá, jestli můžu věřit svému úsudku. "
Picard poskládal své vznešené rysy do konejšivého úsměvu. "Důvěřuji vašemu výkladu, Deanno."
"Ale ona je telepat," poukázala doktorka Crusherová Až do této chvíle byla doktorka jen mlčenlivým divákem, příběh Deanny Troi o nevítaných dojmech a nesoustředěných snech ji fascinoval jak osobně, tak z odborného hlediska, a když její hlas prořízl značné napětí, dodal scéně trochu zdravého rozumu, který zrovna teď nutně potřebovali. "Není médium. To je důležitý rozdíl, víte."
"Ano, to je pravda," přidala se Troi a vděčně se na doktorku podívala. "To právě chci říct. Je rozdíl mezi tím, co můžu dělat, a tím, co jsem nějak nucena dělat."
Picard, který si to rozebral, ale stále dostával jen neúplnou mozaiku, kývl.
"Povězte mi, co cítíte," vyzval ji, "jedním slovem."
Deanna neodpověděla hned.
Uplynulo několik dlouhých, úzkostlivých minut, zatímco vybrala a zavrhla značný počet možností. Ti okolo ji pozorovali, jak jí každá z těch možností přelétla po tváři a všechny ji mátly svou nepřesností.
Pak na to připadla. Nebo aspoň na slovo, které tomu bylo nejblíž. Poprvé za celé ty dlouhé minuty pátrání Troi upřela pohled na Jean-Luca Picarda a slovo nejdřív zkusmo vytvořila bez hlasu.

"Trápení."
Když promluvila, trápení jí zářilo v očích. Vcítila se do této chvíle, vcítila se do bytostí, jejichž obrazy dostávala, nebo spíš byla nucena přijímat. Bylo to, jako by k ní byly vysílány úpěnlivé prosby o pomoc. Po chvíli se Deanna zhluboka nadechla, povzdechla si a svraštila půvabné obočí, když si uvědomila, že plný dopad toho slova jim poněkud unikl. Koneckonců, oni to necítili.
Picard si změny v jejím výraze všiml. "Trápení může znamenat mnoho věcí, poradkyně."
Troi kývla. "Ano," souhlasila. "Klinicky bych to nazvala jistým druhem dysforie. Ale bylo by nepřesné, kdybych řekla, že tam nebylo žádné tělesné utrpení. Přesto však necítím žádné tělo. Je to velmi matoucí, pane. Je mi líto.
"Uděluji vám povolení přestat o tom mluvit, poradkyně," navrhl jí Picard. Položil si ruce na kolena a vstal. "Tak se teď podíváme na ty lodě." Celou skupinu odvedl ke zvlášť velkým monitorům na zadní horní palubě, kde Worf ustoupil stranou, aby si ostatní mohli stoupnout do půlkruhu kolem jeho konzole. Kapitán okamžitě promluvil. "Počítači, ukaž mi různá válečná plavidla od - kdy jste to říkala?"
Troi popošla dopředu, nějak se jí přitom podařilo zůstat nablízku Rikera, a nabírala sílu z jeho přítomnosti. "Ta nejvíc povědomá loď byla z konce osmdesátých let dvacátého století, kapitáne. Křižník třídy Aegis, podle záznamů. "
"Počítači, pokračuj podle specifikací. "
Na obrazovce se téměř ihned objevil dvourozměrný obraz lodi Aegis.
Picard se zeptal. "Je to ta správná loď? "
"Oh, ne, pane. Prosté ta správná... představa. Správný věk. "
"Počítači, další podrobnosti z tohoto seznamu."
Aegis nahradilo jiné plavidlo, pak jiné, a ještě další, zatímco hedvábný ženský hlas odříkával popisy.
"Torpédoborec, námořnictvo Spojených států... torpédový člun, námořnictvo Spojených států... pomocné počítačové plavidlo, královské kanadské námořní velitelství... lehký obojživelný transportér, námořnictvo Spojených států... nukleární ponorka, námořnictvo Svazu sovětských socialistických republik... třída Invincible V/STOL letadlová loď, královské námořnictvo Velké Británie... CV-typ letadlové lodi na klasický pohon, námořnictvo Spojených - "
"Stop!"
Troi se po svém výbuchu zarazila, ale dál ukazovala na obrazovku. "Tohle je skoro ono."
"Blízko, ale..." vybídl ji Picard.
"Ale... já nevím. Vím toho o hladinových plavidlech jen velmi málo."
"Počítači, specifikuj toto plavidlo."
"U.S.S. Forrestal, CV-59, spuštěná na vodu v říjnu 1955, námořnictvo Spojených států. "
"Velmi dobře, pokračuj."
Na obrazovce se zjevila další loď. Pro necvičené oči, které ji právě sledovaly, vypadala skoro stejně. "CVN-typ plnohodnotná letadlová loď s nukleárním pohonem-"
"Ano!" zajásala Troi. "Ano, tahle!" Přitiskla si ruku na ústa, jak jí hluboce pohnulo to, co viděla.
Picard zůstal klidný, zdusil její reakci vlastní neúprosností. "Počítači, bližší údaje."
"U.S.S. George Washington, CVN-73, letadlová loď třídy Enterprise, spuštěná na vodu v lednu 1992, námořnictvo Spojených států."
Troi dala ruku dolů. "Tahle je mi velice povědomá. "
Na můstek se sneslo téměř hmatatelné znepokojení.
Všichni zamrkali a pak upřeli oči na poradkyni. Ona to samozřejmě cítila, aniž by se musela podívat. Rozpačitě se opravila. "Tedy spíš dojmům, které usměrňuji."
"Ano, " zamumlal Picard a nad Troinou tmavou hlavou pohlédl na Rikera, "ovšem. Říkala jste něco o jménech "
Troi zírala na letadlovou loď, jako by se bála, že by mohla zmizet jako všechny ostatní obrazy. "Vaska bylo jedno z nich. Arkadij... a Gor... Gorša - ne, není to správné. není to úplné."
"Date, pojďte sem, prosím."
Dat, jehož to tak překvapilo, se k nim ze spodní paluby málem o překot vrhl a usadil se u vědecké konzole, jako by se ho hluboce dotklo, že ho o pomoc nepožádali už dřív. Riker poodstoupil stranou o trochu víc, než bylo nezbytné, jak se poddal hryzání pověrčivosti, ale pak ho to přešlo. Dat byl kvalifikovaný. Přístroj používající přístroj.
Dat byl očividně připraven vést pátrání v rozsáhlém paměťovém jádře Enterprise, soustředil se na daný typ letadlové lodi a jména, která mu sdělila Troi. Nepožádal ji, aby mu je zopakovala. Prsty se mu málem zapletly, jak spěchal, aby se zapojil do pátrání a dělal něco užitečného mezi vším tím klábosením o citech a pocitech a vzpomínkách.
Pokud byl nějak zklamaný, nedovolil, aby se mu to objevilo na tváři.
"Pane," začal, "lituji, že to zabere nějakou chvíli. Musím použít eliminační proces. Smím vám navrhnout, abyste počkali, a já vás upozorním, jakmile to vytáhnu? "
Jestli to byl zdvořilý způsob, jak je požádat, aby mu nekoukali přes rameno, tak fungoval.
"No dobře." Picard skupinku gestem propustil a naklonil se k Rikerovi. "Co to vlastně řekl? "
"Pane -" Taša zvedla ruku v krátkém gestu a rychle ji svěsila, když se Picard otočil. "Jsem Litevka."
Picard spolkl popud jí poblahopřát, a jen se zeptal: "No a?"
"A já jsem ta jména poznala. Jsou ruská."
"A! Velmi dobře, poručíku. Pane Date, využijte to.
"To se vsaďte," usekl Dat a nevšiml si Picardovy opožděné reakce, když se kapitán vracel na své stanoviště.
"Kapitáne..." obrátila se náhle Troi. "Jestli smím, vrátila bych se do své kajuty. Třeba se mi podaří pročistit si hlavu. Soustředím se ty dojmy, nebo je nechám, aby se soustředily ony na mne."
Picard si všiml, že ho Dat stále pozoruje, jako by jedno rozhodnutí záviselo na druhém - počítačové pátrání i hledání v

mysli. "To je rozumná strategie," přiznal kapitán, "jelikož se k tomu s naším hardwarem stejně nedostaneme o nic rychleji. Avšak chci, abyste byla opatrná. A nic není příliš malé, abyste to nehlásila."
"Ano, pane," zamumlala, a jak se otáčela na patě směrem k turbovýtahu, zachytila Rikerův ustaraný pohled "Slibuji."
Můstek byl široký a cesta k turbovýtahu nepříjemně dlouhá, jak se Troi snažila nedat najevo nervozitu. Riker napjal svaly. Soucítil s ní na každém kroku a přál si, aby mohl odejít s ní, aby jí mohl nějak pomoci. Poslední dobou to vypadalo, že si s Deannou jen navzájem působí starosti...
"Je to velmi schopná rajda," přisadil si Dat.
Tak neškodně. S kamennou tváří...
Riker přestal dýchat. Picard se zlostně mračil. LaForge a Worf oba ztuhli na svém místě, Taša zrudla, Bev Crusherová odvrátila zrak.
Troi se právě dostala k turbovýtahu. Slyšela to?
Dat seděl v jezírku věčně dobrých úmyslů a křeslo maličko pootočil k ostatním. Jak se všechny oči pomaloučku obracely k němu a ve všech bylo napomenutí, zatvářil se android zmateně. Přebíhal pohledem z jednoho na druhého. "Kotě? Kost?".
Dveře turbovýtahu se tiše otevřely. Do vlastních problémů zabraná lodní poradkyně nastoupila.
"Kočka? Buchta? Holka? Sukně? Fešanda?"
"Date! " vyhrkli sborem Picard, Riker a Jarová, právě když se dveře turbovýtahu zavřely.
Android sebou trhl a zavřel pusu, skoro to vypadalo, že má našpulené rty. Jeho pozlacená tvář náhle získala nevinný výraz. Vypadal zranitelně. Pod jejich káravými pohledy se opět vrátil k pátrání v paměťovém jádře v hlubinách lodního počítače. Picardovi neuniklo, jak Dat rozhodně narovnal ramena, když ostatní přesunuli svou pozornost jinam.
"Na stanoviště, všichni," prohodil Picard neformálně. Tím se nálada na můstku uvolnila, dokud se neobjeví nějaký další důvod, vyžadující zvýšenou pozornost. Napětí se sice nerozplynulo úplně, ale všichni důstojníci předváděli chvályhodnou snahu neúčastnit se jeho dalšího zvyšování.
Picard z jedné strany přijal půvabné pokývnutí od lodní šéflékařky. Poznal rozhodné lékařské gesto - Crusherová ještě nehodlala oznámit svůj vlastní názor - ještě ne. Ne, dokud nebudou na stole všechny karty. Nehodlala se vyjadřovat k Deannině vzrušenému stavu, ani k těmto neklinickým událostem, ani k ničemu jinému.
"Budu v nemocnici, kapitáne," oznámila bez obalu, " kdybyste mě potřebovali."
Picard kývl, že schvaluje. Její slova ho zcela nelogicky zahřála a opět se mezi nimi mihla minulost, oboustranný smutek a přízrak, který je oba před tak dlouhou dobou seznámil, a přesto zároveň stál mezi nimi pokaždé, kdykoliv se trochu sblížili. S bodnutím lítosti se díval, jak se Crusherová otáčí na patě a odchází z můstku.
Potlačil své city a přistoupil k Rikerovi z tak dobře nacvičeného úhlu, že si ho první důstojník nevšiml, dokud kapitán nepromluvil. "Pane Rikere."
" Oh - Kapitáne... rozkaz, pane? Co pro vás můžu udělat? "
" Spíš byste se měl ptát, co můžete udělat pro sebe. Povězte mi znovu, co jste to vlastně viděl v té chodbě." Riker nejistě přešlápl, představa, že "má vidiny", ho rozhodně netěšila. Stále měl v žaludku těžký kámen a obočí nad očima svraštělé bez ohledu na to, jak se snažil tvářit uvolněně. "To bych taky rád věděl. Připadalo mi to stejně hmotné a pevné, jako vy teď - teda spíš on mi tak připadal. Když se to vytratilo, usoudil jsem, že to prosáklo ven z Troiných hologramů. Ale tak to nebylo. A já si to určitě jenom nepředstavoval."
"Jak si tím můžete být tak jistý?"
"Protože to neudělalo to, co bych od toho čekal, že to udělá. Myslím, že moje představivost by to nechala něco udělat. Já bych tedy rozhodně čekal, že to něco udělá, ale tenhle... muž... ke mně natáhl ruku s tím nejpodivnějším výrazem, co jsem kdy viděl. Je to těžké, pane. Rád bych byl přesnější -"
"Kapitáne, " zavolal náhle shora Dat a otočil se v křesle. "Mám to, pane."

"Ahoj, mami."
Když matka vstoupila do jejich kajuty vedle hlavní nemocnice, Wesley Crusher zvedl hlavu. Pleť měl porcelánově hladkou, což je pro šestnáctileté ostatně typické, vlasy měl učesané trochu moc úhledně a šaty na hubeném těle dokonale srovnané. Od chvíle, kdy ho kapitán jmenoval zastupujícím podporučíkem, snažil se vypadat nejméně dvakrát starší, než byl. Beverly Crusherové to připadalo, že na sebe Wesley tolik dbá, aby lépe zapadl mezi uniformované osazenstvo můstku, a jako kterýkoliv šestnáctiletý mladík to dohání do extrémů.
"Wesi," začala doktorka bez pozdravu. "Potřebuju, abys pro mě něco udělal."
Wesley se ještě rád otočil od studijních pásek. "Jasně, mami. S čím?"
"Máš jít dneska na můstek?"
"Já? No, ani ne. Pan Dat mě požádal, abych mu během tohohle týdne udělal seznam nějakých fyzikálních teorií a já to chtěl použít jako důvod, abych tam později zašel -"
"Můžeš to udělat hned?"
Wesley vstal, a náhle byl stejně vysoký jako jeho štíhlá matka. " Vážně? Totiž, jak to?"
" Ohlídáš mi můstek. "
Wesleyho tvář dostala trhliny. "Heh?"
Chci, abys tam na to místo mě dohlídl. Něco se tu děje a nikdo neví jistě, co to vlastně je. Působí to na Deannu Troi, a když na to nemůžu využít její zkušenosti, tak chci mít aspoň přehled o tom, co se děje."
Wesley se zašklebil. "Mami," začal, " nemám nejmenší tušení, o čem to mluvíš."
Doktorka Crusherová se na něj smutně usmála. "Říkej si tomu lékařská intuice. Říkej si tomu, jak chceš, ale budeš prostě mým zvědem na můstku. Nemůžu tam jít sama, protože mám na odpoledne řadu pediatrických vyšetření, a kromě

toho jsem příliš podezřelá. Uděláš to pro mě?"
Wes pokrčil rameny. Byl si jistý, že je v tom někde háček. " Jasně že to udělám."
Beverly ho poplácala po tváři, což občas dělávala, jen aby si připomněla, že tento bystrý, vysoký chlapík plný života je pořád ten tříapůlkilový uzlíček, který skoro do dvanácti let nedokázal v klidu prospat celou noc. "Díky, mladý muži. Nikdy ti to nezapomenu."
Zadívala se ke vchodu do laboratoře, ale obrátila se, když se Wesley zeptal: "Mami, a na co přesně mám dávat pozor? "
Beverly Crusherová ani nezpomalila krok, když se znovu za chůze obrátila. "Použij svou představivost."
Riker váhavě vstoupil do Deanniny kajuty. Věděl, že ji vyrušuje mnohem dřív, než čekala. A tady byla - tak stejná jako kdysi, tak moc.
"Zase zpátky, Bille," zamumlala a usmála se na něj. V zešeřelé kajutě se trošičku rozjasnilo.
Překvapilo ho, jako ostatně pokaždé, to "Bille". Jen pár lidí mu tak říkalo a na této lodi jedině Troi. Jedině Deanna. "Tohle všechno mě mrzí," Riker k ní přistoupil, ale tentokrát se neposadil. "Věř tomu nebo ne, Dat už našel ten soubor. Nechtěl jsem tě otravovat tak brzo, ale -"
"Neomlouvej se," zarazila ho. "Tohle se k tobě vážně nehodí."
William zvedl obočí. "Vážně ne? To je zlý."
Troi pokrčila rameny. "Záleží na původci."
"Tento původce si nemůže dovolit přepych, že by nevěděl, jak se omluvit," namítl Riker. "Možná jednou. " "Možná jednou kapitán Riker. Nemyslíš?"
"Ty do mě vidíš, Deanno," obvinil ji s úsměvem. "Jsem pro tebe jenom hrst volných stránek, a nemysli si, že to nevím. Na kapitánský post ještě nejsem zralý, to připouštím -"
"Ten první důstojník je mrzutá pozice," dokončila Troi plynně.
Riker se zasmál a spustil se do nejbližšího křesla. "Přestaň s tím, ano? " Nejdřív se v křesle pohodlně opřel, ale měl málo času, a tak se hned vzápětí zase předklonil. "Hrozně nerad tě ruším."
"To je v pořádku. Po odpovědích toužím skoro stejně jako po klidu. Samota není vítaným společníkem."
Tehdy se Riker odmlčel a uvažoval, jestli poznala, co k ní cítí, i to, jak nedostatečně ji chápe. Nakonec, když zjistil, že se nedokáže odtrhnout od jejího upřeného, nezastíněného pohledu, se prostě zeptal: "Proč tu zůstáváš? Co můžu udělat, abys zůstala mezi lidmi? Musíme tě dohánět k šílenství."
Troi se zasmála. "Oh, Bille... ty jsi tak rázný chlapík. Copak ty nevíš, proč zůstávám? "
"Poslouchám, poradkyně. Povídejte."
Její úsměv se změnil, teď byl hloubavější. Deanna sklopila zrak. Když znovu vzhlédla, v jako uhel černých očích jí jiskřilo. "Mám lidi ráda."
Riker se zazubil. "Opravdu?"
"Ano, docela dost. Mnohem víc, než mám ráda Betazoidy. Ale nikomu to neříkej." Spiklenecky našpulila rty.
"Ano, mám je ráda. I když jsou ze mě nervózní, mám je moc ráda. Jsou tak čestní, všechno myslí tak dobře, jako druh mají takovou mravní bezúhonnost... a moje lidská polovička mi dala něco, co má jen málokterý Betazoid."
"A to je co?"
Opřená v křesle narovnala Deanna ramena a řekla: "Kázeň. Chci říct sebekázeň. A... myslím, že mám intuici, kterou Betazoidé nikdy nepotřebovali vyvinout. Moje matka a její lidé berou všechno doslova a vniknout do mysli někoho jiného často považují za žert. Já jsem se naučila, že ve vesmíru se nic nedá brát doslova, a to jsem se naučila od lidí. Víš, že jako cizí hybrid dokážu přečíst větší rozsah emocí než čistý Betazoid? I když ty pocity nejsou přesné, tak to dokážu. Díky své lidské stránce mám mnoho výhod a jsem na to pyšná."
Riker pozoruhodně mlčel, jak byl překvapen její velkorysostí. Věděl, jak často se musí cítit osamělá. Viděl pohledy, které po ní lidé vrhali, když vstoupila do místnosti či z ní odcházela. Dlouhou dobu přemítal, jestli je jeho náklonnost k ní opravdu náklonnost, nebo jen jako muž chce ochraňovat něco, co vnímal jako ženskou slabost. Troi měla ve své funkci lodní poradkyně, ve funkci, která byla pro Hvězdnou flotilu, pro Federaci, nová a ještě dost neurčitá, přemíru nevýhod. Nikdo doopravdy nevěděl, nebo aspoň ne zcela chápal, jaký smysl má její přítomnost na lodi. Všichni však věděli, že tu je, aby je sledovala, aby hodnotila celkovou psychologickou kondici lodní posádky a v případě potřeby to hlásila kapitánovi. Mentální strážce - nebo hlídací pes, to záleželo na úhlu pohledu. Jednoho dne bude Federace schopná definovat postavení lodního poradce nebo si lidé na tu představu prostě zvyknou, ale teď bude muset Deanna Troi a těch pár dalších poradců vydržet nepřesně stanovené pravomoci.
"Na mě děláš dojem," prohlásil spontánně.
Deanna se znovu zasmála. "Nenech se příliš ovlivnit. Usínám s pláčem mnohem častěji, než jsem ochotná přiznat. "
Díky svému slabému řeckému přízvuku trošku odsekávala, jako když špaček poskakuje po mramoru, o který mu cvakají drápky. Riker se kousl do jazyka a nechal si nedostatečnou duševní posilu pro sebe. Ona ji nepotřebovala - tedy žádnou takovou, na jakou by se zmohl on.
"Děkuji ti," zašeptala a on věděl, že se mu nepodařilo nechat si své pocity pro sebe. "Potřebují mě, Bille. Můžu přispět tolik, jak by to čistokrevný Betazoid nikdy nedokázal. Za takovou výsadu ještě ráda zaplatím. Jenom si nejsem jistá, že tohle je vhodné místo, kde svůj příspěvek uplatním."
Riker spráskl ruce, opřel se lokty o kolena a chvíli civěl do země. Pak vzhlédl. "Víš, ,jak se kvůli tobě cítím provinile? "
Troi na něj mrkla, zarazila se a pak pohodila hlavou. "No, vlastně to vím."
Riker, zaskočen, se začervenal a nedokázal potlačit úsměv, ale ona se také usmívala. Zatraceně, ale že v tomhle byla dobrá.
"Na můstek, Jedničko?" navrhla mu mírně.
Riker vstal a natáhl k ní ruku. "Na můstek, poradkyně."

"Pokračujte, pane Date."
Picard mluvil vyrovnaně. Stál po Deannině pravici a Riker po její levici, jako by ji jejich přítomnost mohla ochránit před tím, co mělo přijít. Troi stále vypadala, že se docela ovládá, vzhledem k tomu, že neměla ani chviličku, aby si lehla a vstřebala poslední události. Dat předvedl údaje, které objevil.
"Pane, musím se omluvit," začal Dat. "Pátrání nakonec nemuselo být tak důkladné, jak jsem původně odhadoval. Vjemy poradkyně Troi byly přesné a veškeré informace se spojily dohromady -"
"Tak si to poslechneme, Date. Neotálejte."
"Ano, pane. Jak můžete vidět na monitoru, toto je plnohodnotná letadlová loď na nukleární pohon z devadesátých let dvacátého století. Toto plavidlo Sovětského svazu bylo právě na předváděcí plavbě po Černém moři, když záhadně zmizelo čtyřiadvacátého dubna roku 1995. "
"Zmizelo?" zabručel Picard. "Máte nějakou představu o tom, jak velká je letadlová loď s nukleárním pohonem, nadporučíku? "
I když Picard otázku myslel jen řečnicky, Dat měl okamžitě odpověď pohotově. "Oh, ano, pane. Až devadesát tisíc tun s posádkou pětkrát větší, než má naše hvězdná loď."
Kapitán se náhle cítil hloupě, že se vůbec ptal. "V pořádku pokračujte. Jak se tahle loď jmenovala?"
Dokonce i Dat si uvědomoval přítomnost Deanny Troi, když tiše odpovídal: "Gorškov. "
Troi zavřela oči. Vzpamatovala se, než to slovo doznělo, oči otevřela a pevně držela na uzdě směsici pocitů - dokonce i žal.
"Pokračujte, Date," pobídl Picard.
"Kapitánem byl Arkadij Rejkov. Měl za sebou dlouhou a nepříliš slibnou politickou kariéru, než opustil tuto arénu a přijal námořní velení. Neschvaloval sovětský systém, což mu způsobilo jisté nesnáze, ale jeho schopnosti námořního důstojníka to očividně zastínily. Takové zkušenosti byly v SSSR v těch časech ceněné hodně vysoko, takže mu dovolili pokračovat."
Riker naslouchal zjednodušenému popisu pokřivených mezinárodních vztahů, všechny ty tahanice a zmatky onoho vrtošivého období, a nemohl si pomoci, aby ho nenapadlo jak by se Rejkov cítil, kdyby znal budoucnost. Kdyby věděl, že je kolečkem v soustrojí, které dovedlo Zemi v 21.století k děsivému vyvrcholení.
"A tenhle Vaska?" pobídl Datu znovu Picard.
Odpověď, pronesená tak slabě, jako když se pavoučí vlákno přetrhne mezi dvěma listy, nepřišla od Data, ale od Troi.
"Timotěj. .. "
Všichni se k ní obrátili.
Troi se vzpamatovala a dopověděla: "Timotěj Vaska. Myslím, že to byl první důstojník."
Picard se znepokojeně obrátil k Datovi, aby mu informaci potvrdil.
"Ano, je to správně," řekl Dat stejně znepokojeně.
"Máme jejich fotografie?" zeptal se Riker.
Dat k němu vzhlédl. "Možná... dovolte mi provést pátrání. Počítači, ukaž každý dostupný portrét Rejkova nebo Vasky."
.
Počítač začal tiše hučet, ale nemuseli čekat dlouho, než tichý ženský hlas oznámil: "Jediné dostupné portréty specifikovaných osob jsou na fotografii z novin z doby krátce před vyplutím Gorškova. Na obrazovce. "
Obrazovka dělala, co mohla, aby zaostřila zrnitou fotografii asi stovky či víc mužů v uniformách, zřejmě důstojníků letadlové lodi, kteří všichni stáli na velké rovné palubě. Postavy byly maličké a natlačené těsně k sobě, ale nalevo stáli kousek stranou a vpředu dva důstojníci. Jejich tváře byly rozmazané, jak byla fotografie nekvalitní.
"Tady," prohlásil Riker a ukázal. "Počítači, zvětšit ty dva muže vpředu."
Náhle se objevily dvě tváře, sice trochu rozmazané, ale pevné rysy a hrdý výraz byly na obrazovce jasně patrné.
"To je on," zamumlal Riker a znovu ukázal, tentokrát na velkého muže napravo. "To je ten chlap, co jsem ho viděl v chodbě."
Picard se pozorně zadíval do energických očí sovětského důstojníka a zabručel: "Rejkov..."
Když vyslovil to jméno, uvědomil si, že jeho reakce byla zcela instinktivní. Nikdo mu neřekl, že právě tohle je kapitán Gorškova, a on to přesto nějak poznal. Byla tu nejspíš jakási symbióza, cosi ve tváři muže na obrazovce, čemu on, také kapitán, porozuměl.
Obrátil se k Deanně Troi. "Poradkyně?"
Ta se obrnila a zahleděla se na tváře na obrazovce. "Ano,", řekla tiše. "Rejkov a Vaska."
"Date," promluvil znovu kapitán, "máte něco dalšího o těch dvou?"
Android kývl. "Něco málo, pane. Timotěji Vaskovi bylo třicet pět let, dlouho sloužil pod Rejkovem jako výkonný důstojník. Záznamy nejsou úplné, ale pár článků o té nehodě naznačovalo, že tito dva muži byli přátelé a mohli spolu naplánovat přeběhnutí s nějakou novou technologií."
"Jakou technologií?" vyhrkl Riker a nezáleželo mu na tom, že se to snad nehodí. Cítil vedle sebe nádherné tělo Troi, celé napjaté, a byl v té chvíli ochoten udělat cokoliv, aby zahnal její strach. Cítil to tak silně, jako by sám byl telepat.
Dat už chtěl odpovědět, když se otevřely dveře turbovýtahu a na můstek se vřítil Wesley Crusher, jehož rychle kmitající dlouhé nohy připomínaly paprsky kola, a když se na něj náhle upřely všechny oči, prudce zabrzdil. Pod políčkem překvapení mu klidný výraz sjel z tváře - proč jsou všichni v chumlu kolem vědecké konzole?
Chvíli tam jen tak stál, pak neohrabaně zamával a usmál se. "Ahoj, všichni..."
Kapitán se narovnal. "Co tady děláte v tuto hodinu, pane Crushere? "
Wesleymu vyschlo v ústech. Zvláštní, když o tomhle mluvila matka, všechno znělo tak prostě a jednoduše. "Já... já...

ehm... "
"No, teď to nevadí. Dejte se do práce a už nás nerušte."
Wesley rozpačitě došel k druhé vědecké konzoli a snažil se předstírat práci, i když si nemohl pomoci, aby se přes rameno neohlížel, co to vlastně provádějí ostatní.
"Tak mluvte, nadporučíku," nakázal Picard ostře.
Dat k němu vzhlédl a začal znovu tam, kde přestal. "Gorškov měl na palubě speciální elektromagnetické pulzní zařízení, které mělo odrážet přilétající rakety a letadla.
Tato technologie byla v té době nová, ale Sověti to protlačili předběžnými zkouškami a šli rovnou k pulzoru připevněnému na palubě lodi. "
"Skvělé, " štěkl Picard, "ale co se tehdy stalo? "
"Oh... ano. Zřejmě ta loď byla... úplně zničena. Nevysvětlitelně a naprosto."
"Můj Bože," vydechl kapitán.
"Z lodi nezůstalo skoro nic," pokračoval Dat a odmlčel se, než dodal "a z posádky vůbec nic."
Riker se protlačil dopředu. "Nic? Ani jediné tělo někde nevyplavalo?"
"Tak je to správně. Vztahy mezi velmocemi se od začátku osmdesátých let dvacátého století neustále zlepšovaly, ale když analýza trosek ukázala, že zkáza přišla zvnějšku a nebyla to například porucha na lodních reaktorech, svět se málem do sebe pustil, jak se všichni navzájem obviňovali. "
"Ani bych se nedivil," zabručel Picard.
"Ale neexistoval důkaz, že by loď zničil některý stát. Navíc k tomu všemu krátce poté sedm sovětských letadel z Gorškova požádalo o povolení k přistání na letadlové lodi Spojených států - promiňte, pane, nechtěl jsem být nepřesný. Ta americká loď byla Roosevelt a plula v nedalekém moři, když sovětská letadla dorazila do jejich vzdušného prostoru asi šedesát devět minut poté, co byla svědkem zničení své vlastní lodi. Piloti přísahali, že se nepřiblížila žádná raketa, která by Gorškov rozmázla. Historikové přišli s teorií, že nebýt svědectví těch pilotů tak brzy po nehodě, mezinárodní vztahy se mohly přiostřit a okamžitě by byla začala třetí světová válka. Navíc, samozřejmě, bylo požehnáním, že ti piloti byli samí Rusové a mohli se obrátit na rozzuřenou sovětskou vládu bez přítěže rasové nedůvěry. Kdyby byli bývali svědky Američané nebo Britové, nemuseli bychom tu dnes být. Jak to vypadá, tak tahle sporná otázka strašila mezi velmocemi celá desetiletí a pořádně otrávila diplomatické vztahy."
Picard se zamračil a podotkl: "Mmm... děkuji vám, Date." Uchopil Rikera za paži, odtáhl si ho stranou a naklonil se k němu. "Proč mluví takhle?"
Riker zamrkal, ale zrak mu pak nepadl na Picarda ani na Data, ale na Deannu Troi, která teď byla na řadě, aby zadržela dech. Zírala také na kormidlo - na poručíka LaForge. Tvář měla ztuhlou úžasem, jak k ní od LaForge proudily pocity.
Riker instinktivně vrhl zachmuřený pohled ke kormidlu.
LaForge se zvedal ze sedadla, pomalu, jako náměsíčník, s rukama pevně přitisknutýma na ovládací panel. Ve skutečnosti se zvedal tak pomalu, že k sobě přitahoval pozornost.
Než Riker poodstoupil od kapitána a došel k rampě, všichni ostatní už si toho všimli a napjatě ho sledovali, neschopni odtrhnout zrak. LaForge měl otevřená ústa a předkláněl se jako člověk, který dostal ránu pěstí do žeber. Ruce měl stále přitisknuté k panelu, nohy ztuhlé a mírně ohnuté v kolenou. Visor mu samozřejmě zakrýval oči, ale z jeho postoje, obličeje a rtů si Riker uměl představit, co by bylo vidět na očích zdravého člověka. Šok.
Wesley popošel k rampě a byl celý napjatý. "Geordi?"
Riker luskl prsty a ukázal. "Wesley, zůstaň, kde jsi."
Ale Wesleyho pohyb pobídl Rikera, aby se sám vydal ke kormidlu.
LaForge krátce, přerývaně lapal po dechu. Nereagoval, jen zíral - nebo to tak aspoň vypadalo - dopředu a trochu napravo od místa, kde stál. Obrátil hlavu dál tímto směrem a pak se otočil ještě víc, aby se rozhlédl po celé pravé straně můstku.
Riker obešel kormidlo zepředu. "Geordi?"
"Pane..." LaForge se dále obracel a víc než co jiného připomínal panáčka, otáčejícího se v otevřené hrací skříňce. Před ním, všude po pravé straně zaobleného můstku,se hemžily lidské postavy. Zcela jiné než teplé figuríny normální posádky, tyhle postavy byly ploché, zářily statickou žlutí přerušovanou klikatými pulzujícími čarami - ale nezaměnitelně lidské. Ne humanoidní - lidské. V tom, jak se pohybovali, jak se obraceli a chodili a gestikulovali, bylo něco, podle čeho si byl naprosto jistý.
"Pane... někdo tu je..."
Riker udělal krok blíž a lehce svěsil ramena, jak mu zádech přeběhl mráz. "Ale tady přece nikdo není."
"Oni jsou tady, pane!"
Riker natáhl ruku v uklidňujícím gestu, které nezabralo. "V pořádku... povězte mi, na jaké vlnové délky jste právě teď vyladěný. Pomozte mi, Geordi. Chci je taky vidět. "
Geordi začal trhaně couvat, vrazil do Rikera a odrazil se od svého křesla, jak se snažil cestou k vědecké konzoli na horním můstku vyhnout neviditelným bytostem, ale až tam se nedostal. Narazil ramenem do zábradlí můstku a dál už se pohnout nedokázal, jen tam stál a snažil se sám sebe přesvědčit, že se nezbláznil.
"Geordi, prostě to popište," vyzval ho znovu Riker a ohlédl se na Picarda, aby načerpal duševní posilu. "Co vlastně vidíte?"
LaForge se třásl. "Já nevím..."
"Poručíku," vyštěkl shora Picard, "podejte mi hlášení. Analyzujte, co vidíte, a ohlaste to."
"Ah... jsou... úzkopásmové... špatně rozlišené pixely na několika vlnových délkách... směrem k modré v neviditelné

části spektra... ale některé zvukové vlny mi dá obraz živých pulzů -"
Picard měl hlas přiškrcený netrpělivostí, ale také úžasem. "Chcete mi říct, že vidíte, jaké vydávají zvuky?" "Ano, pane - více méně. Bože, jsou všude!"
"Date," pobídl androida Picard.
"Mám to, pane. Chviličku," vyhrkl Dat, jak na počítačových senzorech zuřivě upravoval rozlišení, pak ťukl na poslední kontrolku a vzhlédl k obrazovce.
Obraz můstku byl mrazivý. Každý viděl sám sebe na místě, na kterém právě byl. Všichni vypadali normálně, všechno působilo správným dojmem. Na monitorech můstku blikaly obvyklé hodnoty, béžový koberec i barevné pruhy na Wesleyho šedé haleně a rudočerné, zlatočerné či azurovočerné uniformy důstojníků ukazovaly, že barvy jsou správné a obraz jasný - což v té chvíli nepůsobilo zrovna povzbudivým dojmem.
Na pravé půlce můstku se totiž procházely přízraky. Přes tucet humanoidních postav zářících nažloutle bílým světlem, rozmazaných jako obrazy rentgenové difrakce. Postavy, pohyb, neurčité tvary bez hloubky, hladké postavy pohybující se za stěnou ze strašidelných impulzů, lemované prskající modrou čárou. Některé se strnule pohybovaly, motaly se sem a tam po rampě, před hlavní obrazovkou a ve velitelské sekci. Některé stály nehybně, jako by opětovaly Rikerův upřený pohled. Riker se totiž odvážil přiblížit k monitoru a vstřebával to, co viděl. Díval se do zrcadla a z něj hleděly obrazy, které byly kolem něj v místnosti.
Komandér se otočil a prohlížel si pravou stranu můstku, která vypadala úplně prázdná. Rikerovi se stáhlo hrdlo, takže se mu nepodařilo vydat ani hlásku. Mohl jenom civět na kapitána Picarda, který se obrátil od monitoru a také obhlížel to, co prostým lidským okem prostě vidět nemohl. Na rozdíl od ostatních, kteří se z této části můstku stáhli, Picard se tam teď vydal a jako by měl v žulové tváři vytesanou výzvu.
Otevřít všechny frekvence. Zapojit překladač. "Počkal jen na cvaknutí a pípnutí, které mu vzápětí prozradilo, že Taša se probrala z ohromení a splnila rozkaz. Zesílil hlas. "Hovoří kapitán Jean-Luc Picard ze Spojené federace planet. Vnikli jste na mou loď bez pozvání. Jaké tu máte záměry? "
Nikdo mu neodpověděl. Riker stále upíral oči na postavy na monitoru a nedbal, že mu vstávají vlasy na hlavě, protože vlastně byly těsně za ním.
"Žádáme vás, abyste s námi začali komunikovat," pronesl Picard stroze. "Okamžitě nám sdělte své záměry." Riker pozoroval monitor, neschopen se podívat na prázdnou palubu, a naskakovala mu husí kůže. Dvě z těch rentgenových postav se vydaly k Picardovi, jedna zepředu, druhá zezadu.
Riker vyrazil. "Kapitáne! "
Oběma rukama popadl kapitána za paži a odtáhl ho, čímž se dostal mezi kapitána a blížící se přízraky. Ve vteřině na velitelskou palubu vedle nich dopadl Worf a nad nimi Jarová tasila fázer. Čistě lidským reflexem se Riker rozhlédl kolem sebe po něčem, co nebylo vidět, a žaludek se mu stáhl, jak čekal na rány neviditelných rukou.
Pak -
"Jsou pryč..."
LaForge promluvil dost jasně, aby z toho všichni začali být opravdu nervózní.
Riker tomu nevěřil. Intuice mu říkala pravý opak.
Ale kapitán důvěřoval monitoru citlivému na vlnové délky, na němž teď byl vidět jen on a jeho vlastní posádka na můstku. Přesto si však ani on nemohl odpustit, aby se neklidně nerozhlédl po palubě.
"V pořádku, pane Rikere," zamumlal pak, "pohov. "
Ale nikdo se neuklidnil. Vůbec nikdo.
Mladičký Wesley Crusher zavřel pevně oči a zašeptal: "Na lodi straší..."

Kapitola čtyři

"Straší, " odfrkl si kapitán Picard. "Pověrčivý názor. Změňte stanovisko, podporučíku."
Došel doprostřed velitelské sekce, i když ještě nebyl připraven se posadit, jak měl neustále dojem, že ty bytosti se pořád procházejí kolem něj. Vrhl nepřívětivý pohled na Wesleyho Crushera, z něhož bylo zcela zřejmé, že podle něj jediné, co teď potřebuji, je nějaký přemoudřelý teenager, aby jim kazil práci. Když zachytil Wesleyho výraz potrestaného štěněte, Picard znovu pocítil bodnutí výčitek z vlastního rozhodnutí jmenovat Wesleyho podporučíkem, rozhodnutí, které by žádný rodič neudělal, a které přesto on, jako muž, který nikdy neměl děti, učinil, aniž by si uvědomoval, jaké to bude mít následky. Měl mít rozum, protože jako velící důstojník byl vlastně otcem celé posádce hvězdné lodi. Wesleyho tvář byla tváří dítěte. Žádný zkušený důstojník by napomenutí nevzal tak osobně. A když už ho jednou vyslovil, Picard ho nemohl vzít zpátky. Existovalo mnoho věcí, které nebylo možné vzít zpátky. Třeba takovou chybu a medvědí službu, jako bylo povýšení chlapce na můstek tak brzy, aniž by si to zasloužil. Nebyla to ani tak medvědí služba můstku, jako tomu chlapci.
Picard se zadíval na obrazovku, aby se mohl odvrátit od té mladé tváře, které teď měl plnou hlavu.
Ano, povýšení Wesleyho na můstek vzbudilo nevůli důstojníků Hvězdné flotily, kteří možná nebyli tak bystří, ale zato mnohem zasloužilejší. Wesley Crusher se stal prvotřídním suvenýrem - hezká ukázka nadání, ale ne doopravdy funkční. Cokoliv na můstku udělal, muselo být kontrolováno - bez ohledu na to, že občas dokázal některé věci vypočítat v hlavě dřív, než je oznámil počítač. Tak to prostě bylo.
A proč jsem mu to udělal? uvažoval Picard a dovolil té známé myšlence, aby mu prošla hlavou při tom jediném pohledu. Cítím se zodpovědný za smrt jeho otce? Dlužím Jacku Crusherovi tolik za tu chybu, která ho zabila... že udělám další chybu, a ublížím jeho synovi? Tolik toužím vysloužit si vděk jeho matky, že jsem ochoten využít chlapcova skvělého mozku k tomu, abych ukázal dobrou vůli? A teď riskuji, že zničím jeho zkreslený obraz sebe jestli stáhnu jeho

jmenování zastupujícím podporučíkem a odkážu ho do patřičných mezí. .. Á, Picarde. Tu t'es fait avoir. (Nechal ses nachytat.)
Povzdechl si a obrátil se ke své velitelské posádce. "V pořádku. Podporučík Crusher říká duchové. Je to stejně dobrý výchozí bod jako kterýkoliv jiný."
Worf svraštil husté klingonské obočí. "Ale, pane, duchové jsou výmysl!"
"Možná ano, z metafyzického hlediska," prohlásil Picard vyrovnaně a bez zaváhání. "Ale na to se zaměřovat nebudeme. Budeme k tomu přistupovat z čistě vědeckého úhlu. Zapomeňte na všechna ta strašidla a myslete v termínech paralelních živých bytostí a myslících bytostí. Pane Date, co mi k tomu můžete sdělit?"
Zaskočen tím, že na něj kapitán háže tak folklórní látku, Dat zamrkal a náhle vypadal zcela bezmocný.
Vložil se do toho Riker, který sice věděl, že má mít rozum, ale to vědomí přesto nebylo dost silné, aby ho zarazilo. "Android nemůže vědět nic o životě, pane, natož o okultních věcech."
Kapitánovy oči ho zasáhly jako meče.
"Já mluvím o spektrálních jevech, Rikere, a vy jste s tou poznámkou mimo mísu. Nebo ne?"
Ublížený Riker rázně kývl. "Ano, pane, asi ano."
"Položil jsem Datovi otázku."
Dat mohl či nemusel oceňovat, jak kvůli němu kapitán Rikerovi umyl hlavu, ale faktem bylo, že v těchto věcech plaval. Pro bytost, pro niž vědomosti vždycky znamenaly prostá fakta, bylo mystické pojetí čehokoli jako pohyblivý písek.
Dat, jenž si dobře uvědomoval pozornost, kterou mu všichni věnují, pohlédl na Rikera, trochu se narovnal a promluvil. "Pane začal, "předpokládám, že jelikož ty živé bytosti zachytil Gerodiho visor a potom překalibrované senzory můstku, nejsou projevem pozemské magie, nýbrž skutečně mají pevnou hylozoistickou podstatu."
Picard zkřivil rty. "Cože?"
"Jsou skutečné. "
"Aha. To jste mohl říct rovnou."
"Promiňte, pane. "
"Máte zřejmě na mysli," pokračoval Picard, "že je-li něco nehmotné, ještě to nemusí být neživé. Podle tradice jsou duchové neživí. Tyto bytosti ale takové nejsou."
Dat naklonil hlavu na stranu. "To je těžko říci, pane. Tady se dostáváme do říše sémantiky. Museli bychom určit, co přesně znamená... být živý. "
To, jak androida tato slova náhle vyvedla z míry, přitáhlo Picardovu pozornost opět k Datovým očím, k chlapecké nevinnosti bytosti, která prošla celou Akademií Hvězdné flotily, strávila hezkých pár let na palubě plavidel Hvězdné flotily, a přesto tak nějak zůstávala prototypem nevědomosti. Dat bude muset připustit, že slovo nevědomý se na něj vztahuje... žádné učení z knih, bez ohledu na obsáhlost, totiž nemůže nahradit nedocenitelné radosti a krutosti živých vztahů.
"Máme už nějakou analýzu z vědecké laboratoře?" chtěl vědět kapitán.
Dat si pohrál s ovládacím panelem, který měl nejblíž po ruce, průběžně si ukládal do paměti informace, které k němu přicházely přes velmi složitý systém počítače pro srovnávací analýzu, a pak řekl: "Vypadá to na nějaký druh fázově posunuté energie, pane."
"Co to znamená? "
"Zřejmě tu existují v impulzech. Jsou tu a zároveň nejsou. Neexistují stále na jednom místě. Není to energie tak, jak ji obvykle definujeme. Je to spíš proto-energie. Má to některé vlastnosti energie a hmoty, ale občas zase vůbec žádné. Pro naši vědu je to zřejmě zcela neznámé. " Dat vzhlédl. "Je zřejmé, že stabilita není jejich silnou stránkou."
"To je zajímavá neanalýza, pane Date. Mně to připadá, že počítač dělá přemety, aby nemusel přiznat, že to prostě neví. "
"V této chvíli mu to nemůžu klást za vinu, pane." Picard se na androida kysele zamračil, ale příjemně ho vyrušila Troi, která k němu přistoupila a záměrně držela ruce sepjaté před sebou, důkaz toho, že jí dá spoustu práce se ovládnout.
"Pane..."
"Pokračujte, poradkyně, v této chvíli nemůže být nic příliš bizarní."
"Jestli to jsou... duchové - totiž, duchovní látka zbývající po zesnulých hmotných tělech, je možné je zničit?" "Zničit?" Picard to slovo ochutnal. "Myslíte tím zabít, viďte? Jednou ze známek života je, že je možné vás zabít."
Troi, na kterou učinila silný dojem jeho neomalená odpověď na daný problém, se přinutila uplatnit svůj názor." A jestli je možné je zabít, neznamená to, že jsou živí?"
"Zatím ještě nikdo nemluvil o trestné akci, poradkyně," řekl kapitán. "Ale ty obrazy zkázy, které dostáváte," dodal. "Nesmím na ně zapomínat."
Z výrazu poradkyně bylo všem jasné, že se nesnaží být hnidopich. Ta otázka pro ni byla velice důležitá, skutečná otázka života a smrti. "Ano, pane, já vím. Ale je nutné, abyste mé dojmy pochopil správně. Zatím nevěřím ani sama sobě, že se v nich vyznám. Byla bych nerada, abyste podnikl trestná opatření dřív, než to bude opodstatněné, jenom kvůli mně. "
"Chcete tím říct, že cítíte, že nám hrozí nebezpečí?"
Troi zklamaně naklonila hlavu a povzdechla si. "Snažím se to říct, ale také se to bojím neříct. Jestli mi rozumíte..."
"Oh, myslím, že rozumím. Tyto bytosti existují ve sféře tak odlišné od naší, že pouhá jejich existence nás může ohrozit. Při rozšiřování Federace jsme narazili na podobné věci už dřív."
"Ano, pane, právě tohle mám na mysli," vyhrkla Troi nervózně. "I kdyby pro nás ty bytosti znamenaly nebezpečí, zaslouží si zemřít jenom proto, že vstoupily na tuto loď, když nic jiného neudělaly?"
"Mmmm," zabručel Picard. "A rád bych věděl, jestli budou stejně velkorysé, až budou probírat nás." Prošel kolem ní s

pohledem zamyšleně upřeným do koberce. "Budu to všechno mít na paměti. Ať je to jak chce, nedovolím, aby moje posádka podlehla pověrám. Najdeme odpovědi a ty budou vědecky podložené."
Troi se narovnala. "Ano, pane."
"Ano, pane," řekl Dat a obrátil se ke své konzoli.
"Souhlasím, pane," přidal se i Riker. "Ať jsou tyhle bytosti kdokoliv, musíme předpokládat, že jsou vnímavé a že mají nějaké záměry, na které budeme muset přijít dřív, než budeme moci něco podniknout."
"Ano," přitakal Picard. "A zůstává otázka," dodal tiše a přehlédl můstek, nyní stejně děsivý a tichý jako hřbitov po ránu, "co dělají tady?"
Ta slova jako by pod nohama všech vytvořila jezero ledové vody. Kapitán nepočkal, až se ohřeje.
"Pane Rikere, do mé pracovny. Chci si s vámi promluvit."
Riker se přinutil jít za odcházejícím kapitánem do soukromé kajuty vedle můstku. Jen se za ním dveře tichounce zavřely, kapitán ho přimrazil na místě povýšeným pohledem.
"Podkopal jste mou autoritu, pane Rikere."
Riker se snažil přehrát si v duchu nedávné chvíle bez nervozity, která stále ještě panovala na palubě za dveřmi, a zeptal se: "Opravdu, pane? "
Kapitán tam stál a jeho podsaditou postavu rámoval okenní portál plný hvězd, takže Picard vypadal docela jako šlechtic mezi sobě rovnými. "Opravdu."
Riker sklonil hlavu a poznamenal: "Ale viděl jsem, jak se k vám ty postavy blíží. Nevěděl jsem, co mají v úmyslu."
"Kvůli mně jste ten olympijský skok přes zábradlí provádět nemusel," podotkl kapitán. "Prosté varování by bylo stačilo. "
Riker se napřímil - ale ne moc - a prohlásil: "Chránit vás je moje práce, pane."
"Ano, já vím, že tohle je oficiální tvrzení," zavrčel Picard. "Když se vrátíte živý tolikrát jako já, tak si vysloužíte právo mít někoho, kdo na vás dává pozor. Poděkuju vám, jestli mi odteď dovolíte, abych si zachoval důstojnost a přijímal svoje rány. Odchod."

"Geordi, koukni se na tohle. Geordi, koukni se na tamto. Geordi, řekni nám, z čeho je tohle vyrobený. Geordi, koukni se skrz zeď jako Superman. No jasně, žádnej problém, kouknu se. Jediný, co jsem, je to, přes co se koukám."
"Jen klid," zarazila ho tiše Beverly Crusherová, zatímco upravovala maličký filtr na miniaturním transformátoru s nízkým výkonem na LaForgeově visoru. "Víš, že bys tohle měl nechat udělat lékařského inženýra. "
"Ne, díky," zavrčel mladý muž, zamrkal, jednolitě šedé, nevidoucí oči měl stočené k lékařce, a snažil se představit si, jak doopravdy vypadá - doopravdy.
"A po tom, co se stalo na můstku, by sis měl odpočinout," dodávala klidně. "Nemůžeš chtít, aby tvoje tělo poháněl celou tuhle senzorovou síť při takové napětí, aniž by sis sám odpočinul. Proto tě to tolik bolí, Geordi. Jsi na sebe hrozně tvrdý."
Geordiho čokoládová hlava se naklonila přibližně k ní. "Nevadí mi, když to bolí. Prostě nemůžu opustit svý místo. Ale nějak jsem od lidí, co byli jmenovaní na Enterprise, očekával trochu víc ocenění. Prostě jsem předpokládal, že každý, kdo dokáže dostat umístěnku na tuhle loď, bude aspoň o trochu informovanější než posádka nějaký řadový kocábky."
Zavřel pevně oči před tepavou bolestí hlavy a přejel si po nich rukou, jak čekal, než léky zaberou. "Riker prostě čeká, že mu to řeknu. Není to tak snadný. Já se nemůžu jenom tak podívat na věci, jako to děláte vy. Nemůžu prostě pálit slova, co odpovídají senzorovým impulzům,který můj mozek vykládá jako počítačový překladač. Víš, že na krátkou vzdálenost se mi údaje z počítače nevyrovnají? Něco mu unikne, nebo si něco špatně vyloží, protože stroj věci nechápe tak jako já."
"To, proto, že nemá intuitivní cit pro interpretaci toho, co vidí," sdělila mu doktorka celkem zbytečně. "Měl bys na to být pyšný."
"To jsem," ujistil ji. "Ale nevěděl jsem, co jsou zač ty.postavy na můstku o nic víc než kdokoliv jiný, včetně pana Rikera. Když se na mě lidi podívají, nevidí mě. Vidí prostě jen tuhle věc." Mávl rukou, a tím gestem zahrnul ji i přístroj, který držela.
"Oni tomu nerozumí," namítla doktorka, "a taky to od nich nemůžeš čekat. Nedokážou pochopit, jak veliká je to zátěž, když má visor skutečné fungovat."
"Já vím!" odpálil a zoufale se plácl dlaní do kolena. "Já vím... ale občas je těžký být rozumnej, zvlášť když všichni pokřikují `Geordi, co teď vidíš? ` Nevědí, co je nutný, aby se člověk naučil interpretovat všechny informace, který dostávám z každýho čtverečního palce, co vidím. Nejsem stroj, doktorko, víš? Můj mozek nebyl stvořenej, aby prováděl tohle. Není to, jako bych se kouknul na nějakou věc a objevi1 se mi tucet cedulek, který mi řeknou, co si z toho mám přebrat. Musím se naučit, co každý impuls znamená, každá vibrace, každá jiskřička, každý filtr, každá vrstva spektra... lidi nevědí, jak je pro mě těžký říct: `Nevím, co to je.` "
Crusherová přestala s úpravami a zadívala se na něj, náhle se cítila pohnutá právě tím, že se takhle může podívat. Jelikož byl Geordi právě teď slepý, bez své náhrady, neviděl ji, jak se zastavila. Neviděl - nemohl vidět - vůbec nic. A ona tomu byla ráda.
"Není to snadný, víš," pokračoval Geordi. "'Trvalo to roky, co jsem znovu učil - a to učení hodně bolelo - svůj mozek dělat právě tohle. Příroda nikdy nechtěla, aby lidský mozek dělal to, co dělá můj. A pokaždý, když musím říct `já nevím` nebo `nikdy jsem nic takovýho neviděl`, projede to mnou jako ocelová střela. Znamená to, že jsem doopravdy slepej."
"Ach, Geordi..." vydechla Crusherová.
"Občas," pokračoval LaForge, "procházím dvacet třicet úrovní analýzy a každá si vyžádá svou daň. Když nepoznám, co vlastně vidím, není to, jako když se člověk dívá na krabici a není schopnej vidět, co je uvnitř. Je to, jako kdybys

zadržovala dech a potápěla se pořád hloub bez ohledu na to, jak moc to bolí... a i když se nedotkneš dna, pořád se ještě musíš dostat na hladinu dřív než ti prasknou plíce... ech, nedokážu to vysvětlit. Nedokážu zařídit, abys to viděla. "
Natáhl se ve své slepotě a čistě instinktivně našel visor, který Beverly držela, jak tam stála opodál - instinkt slepce mu prozradil, kde má ruce - a když měl své umělé oči zase v ruce, seskočil z vyšetřovacího stolu a nějak našel dveře. Ty se před ním otevřely, a Geordi bezchybně prošel otvorem, jak se orientoval podle zvuku a slabého proudění vzduchu v chodbě, jako by jí chtěl ukázat, že může být zdravou osobou i bez břemene své technicky berličky.
"Geordi," zavolala za ním doktorka Crusherová, ale bylo to jen vlažné, protože jemu žádná její slova nemohla pomoci. Trhla sebou, když se odnikud zjevil Riker a Geordi, do něj vrazil. Jinak by to byl tak dokonalý odchod...
"Poručíku -" začal Riker zdravit, ale pak jen zíral s otevřenými ústy, když se LaForge kolem něj prodral, aniž by se aspoň omluvil. Poté, co Geordi zahnul za oblouk chodby a zmizel, Riker došel do nemocnice a ukázal palcem. "Co ho žere?"
"Ty." Crusherová zkřížila ruce na prsou a povzdychla si.
"Já? Jak jsem se k tomu dostal?"
"Je psina, že se ptáš." Doktorka popadla Riker za loket a vtáhla ho do nemocnice, kde ho strčila do nejbližšího křesla a zaujala postoj jako při přednášce - což ovládá každý rodič. Napolo si štíhlým stehnem sedla na vyšetřovací stůl a začala hovořit o tématu s nacvičenou vážností. "Ta událost na můstku mu dělá trochu starosti."
"On ti vykládal o tom.. . dobře, dostalas mě," řekl smířlivě Riker. "Proč mu to dělá těžkou hlavu?"
Půvabné secesní rysy Beverly Crusherové poznamenala nastalá situace. "Určitě to chceš vědět?"
Riker zoufale rozhodil rukama. "Kdy jsem začal každýmu připadat tak nade všecko povznesenej? Chci to vědět."
"Kvůli tomu jsi sem dolů ale nepřišel, vid?"
"Ne," přiznal Riker, "přišel jsem sem, protože jsem věděl, že tu LaForge bude, a chtěl jsem analýzu tělesné stavby těch obrazů. Říkal jsem si, že je na to ten nejlepší člověk."
"Myslím, že bys tím měl radši pověřit Data."
"Proč? Najednou, zničehonic, tu každý funguje na poloviční výkon. Není snad Geordi LaForge expert na spektroskopii?"
"Jenom z nutnosti," vzdychla doktorka, "ne proto, že by chtěl."
Riker se na ni zadíval, jen se na ni díval. Pak potřásl hlavou. "Ty se na mě zlobíš. To tajně spolupracujete s kapitánem?"
Náhle jim oběma projela hlavou stejná myšlenka a Crusherová zvedla koutky v chápavém úsměvu. "Aha... chápu. Ne, já se na tebe nezlobím. Ale dovol, ať ti dám malou radu."
"Prosím!"
"poslechni si poručíka LaForge. Prostě ho jen poslouchej."
"Já poslouchám."
"Ne, to neposloucháš. Slyšíš, co říká, ale neoceníš to. Myslíš, že on jedině `vidí`."
Riker se snažil přeložit si, co mu tady vykládá, tak, že se jí zadíval do hluboko posazených očí a pokoušel se poznat, nač doopravdy myslí, ale po několika sekundách se prostě vzdal a přiznal: "Nevím, co tím myslíš."
Doktorka si položila ruce s dlouhými prsty do klína.
"Můj Bože, Wille. Myslíš si, že si prostě jen nasadí tu věc a vidí? No dobrá, tohle není fér... vysvětlím ti to. Takhle to samozřejmě každému připadá. Právě jsem se mu snažila zrovna tohle vysvětlit, ale z jeho hlediska - no, Geordi LaForge je jedním ze čtyř lidí, které jediné úspěšně vybavili optickou náhradou. Chci říct ze čtyř, kteří se ji i naučili používat. Čtyři. A v celé Federaci."
"Nepovídej..." zamumlal Riker, jehož to zaujalo. "Mluv dál."
Crusherová se dlouze nadechla a snažila se najít slova, kterými by vysvětlila něco, co sama nikdy nezažila. "Když se podívá na jablko, musí interpretovat mezi dvaceti a dvěma sty odlišnými senzorovými impulsy, jen aby dostal tvar, barvu a teplotu. Potom musí překalibrovat, aby dostal molekulární stavbu, hustotu a všechno ostatní, co se dostat dá. Věř mi - je to k zbláznění. A právě tak působí na Geordiho. Mluvím tu tak o půldruhém tisíci impulsů jen při pohledu na jablko. Víš, že je úplně vyčerpaný, pokud si ten přístroj několikrát denně nesundá?"
"Ne... to jsem nevěděl. Ale on si ho nesundává."
"Odmítá se poddat své tělesné vadě. A díky tomuhle odhodlání začíná být utahaný a musí snášet značnou bolest."
Riker sevřel okraj křesla a pevně zmáčkl čalounění. "Bolest? Chceš mi říct, že mu ta věc ubližuje?"
"Nikdy to nedává najevo."
"Neměl jsem tušení..."
Doktorka Crusherová sklouzla ze stolu a řekla: "A takového člena posádky jste dostal, pane Rikere. Teď to víš."
První důstojník se svezl do křesla a lehce zkrabatil obočí nad modrýma očima, jak se snažil představit si něco, k čemu jeho mozek prostě nebyl stvořen. Bolest ale chápal a chápal i to, že jí člověk odolává. A to, že se tvrdošíjně vrací. Náhle si jasně uvědomoval, jak málo času on a tihle zvláštní lidé tráví spolu. Zvláštní nadání,
ano, ale také zvláštní nedostatky. Dat a jeho mechanické já. Jarová a její výbušná povaha a přehnaná ochranitelská péče. Neustálé napětí mezi ním a kapitánem - s nepřesně vymezeným rozdělením autority na hvězdné lodi s civilisty na pravidelnou posádkou. Troi a to, čím na všech frontách procházela. A teď tahle patálie s Geordim LaForgem - slepým, ale zase ne - mužem, který viděl naprosto fenomenálně nebo vůbec ne, žádné neutrální území.
Bylo to těžké. Náročné. Od prvního dne se objevovaly potíže, které je donutily vynechat ty nesmírně důležité chvíle, kdy se lidé navzájem poznávají. Společně toho měli spoustu za sebou, a přesto byli stále cizinci. Co doopravdy věděl o Geordim? Jak se Geordi cítí v ostatních věcech kromě zraku a toho svého kormidla, u něhož pracoval? Jaká je nejmilejší zábava Jarové, kromě vylepšování svých bojových schopností? Taková žena, tak mladá a plná života, určitě myslí i na něco zábavnějšího. Jakou má ráda hudbu? Tlačí ji občas boty? A na Wesleym musí určitě být něco víc než jen ta typická zranitelnost šestnáctiletého kluka. A Worf - je osamělý? Tak osamělý, jak mu občas připadala Troi? Co ho drží

ve Hvězdné flotile, když , by se mohl tak snadno vrátit ke svým klinzhajským kmenům, kde by ho přijali s nadšením? Nebylo klingonským zvykem odmítnout někoho z vlastní krve, bez ohledu na to, za jakých okolností se od nich oddělil. Proč neodešel?
Každý tak nějak pro druhé nic neznamenal, jen jméno a jednu konkrétní výstřednost. Dat byl ten android, Geordi zase ten visor, Worf ten Klingon, Crusherová ta doktorka, Wesley ten kluk, Troi ten empat, Picard ten markýz
Hádám, že díky tomu jsem, já asi povýšenec. Nebo kmán, pomyslel si Riker, aniž by se staral, co mu všechny tyhle představy dělají s obličejem, zatímco Crusherová mlčky přihlížela. Vůbec je neznám. Zatím žádného z nich neznám a celou tu dobu jsme byli jeden na druhém závislí svým životem i zdravím. A kapitán Picard... jeho znám nejméně ze všech. Ale já mu taky neukázal moc z Willa Rikera - že ano?
"Zatraceně," zašeptal.
Crusherová stiskla rty a musela se držet, aby chápavě nepřikývla, protože jí změny v jeho výrazu samozřejmě neunikly, a zvlášť si všimla toho, jak začal nepřítomně poklepávat nehtem a zatvářil se provinile.
"Co?" vybídla ho pečlivě zvoleným tónem.
"Nic." Prudce vstal, čímž spáchal právě ten zločin, za který chtěl sám sebe věšet. Už když se obracel ke dveřím uvědomil si, co dělá, takže se zastavil na jedné noze. se přes rameno a zauvažoval o tom, že se obrátí. "Nejsme... nejsme ochotní -"
"Komandér Riker okamžitě na můstek. Žlutý poplach, pro všechny, žlutý poplach. Komandére Rikere, hlaste na můstku -"

"Něco na hranici dosahu senzorů, pane."
Tón Taši Jarové náhle získal pevnost kamene, když musela zesílit hlas, aby překřičela hluk žlutého poplachu. Picard stál uprostřed můstku, rozhodnost sama, zlostně se mračil na velkou obrazovku a jasně si uvědomoval poradkyni Troi, stojící vedle něj. "Prozkoumat."
"Provedu. "
"Všichni se připravte. A kde k čertu je -"
"Hlásím se, pane. Omlouvám se za zpoždění."
Picard se obrátil k Rikerovi vycházejícímu z turbovýtahu a řekl: "V příštích čtyřiadvaceti hodinách vás chci mít na sto procent po ruce, Jedničko. Nevíme, na co narazíme, a já nemám rád hádanky. Dokud nezjistíme, co se tu děje -"
"K vašim službám, pane, samozřejmě." Riker s lehkým zaduněním přistál na svém místě na koberci mezi kapitánem a Troi. Troi na okamžik zachytila jeho pohled a oběma dalo spoustu práce, aby se navzájem nezačali nemístně uklidňovat. Riker se přinutil odvrátit zrak. Přitom si všiml, že Jarová pracuje ještě zuřivěji než obvykle na své zbraňové konzoli, a tak se hned dožadoval, aby ho seznámila s nejnovějším vývojem událostí.
Taša svraštila světle obočí. "Skenuji něco na hranici dosahu senzorů, pane Rikere, ale nemůžu to zaměřit - počkejte chviličku - to... to nemůže být správně. Nedostávám nic zpátky. Ne, to nemůže být správně."
Picard se otočil na patě. "Vůbec nic? Žádnou reakci na sken?"
"Ne, pane," stěžovala si dál Jarová, "dokonce ani údaje o okolních vesmírných troskách nebo tělech -" Odmlčela se a plácla do ovládacího panelu, jako by to bylo zlobivé dítě. Rázně se narovnala, neboť si byla naprosto jistá tím, co na přístrojích viděla. "Pane, pokud můžu říct, tak to pohlcuje senzorové skeny."
Picardovi se na tváři na okamžik objevil nevěřícně nadutý výraz. "To je ta zatraceně nejdivnější věc, o jaké jsem kdy slyšel. Okamžitě to potvrďte u laboratoře kosmických věd."
"Už jsou napojení, pane," ujistila ho Taša se zajiskřením v očích. "Stejné hlášení."
Picard se prudce otočil a udeřil se pěsti do stehna. "No, čert to vem." Majestátním krokem přistoupil blíž k hvězdnému poli před nimi a oči měl přimhouřené do škvírek.
"Posílit senzory."
Jarová znovu vzhlédla. "Promiňte?"
Pošlete vysokoenergetickou senzorovou vlnu přes normální senzory."
Jarová se ohromeně opřela o panel a Rikerovi připadala zcela bezmocná. Tiše si zopakovala otázku: Posílit je? Riker cítil, jak mu na ramena padlo těžké břímě. Dobře o stopu menší teď přistoupil k Picardovi. "Pane, mohl byste nám ten postup připomenout?"
K překvapení - a úlevě - všech se na něj Picard jen podíval a prohlásil: "Ovšem." Došel k operační konzoli, u níž seděl Dat a opatrně ťukal na kontrolky. "Je to více méně neoficiální záležitost, inženýři Hvězdné flotily to zrovna neschvalují... je to trochu drastické. Když se to dělá moc často, může to způsobit slušný zkrat. Musíme propojit senzory počítače, nastavit výstup na přesně zaměřený, vysokonapěťový výboj a požádat o letmý sken, takže je všechna energie navázaná, a říct počítači, aby spustil, až bude připravený. Tady to je."
Půvabně sundal ruku z přístroje a poskytl ostatním překvapivý klíč ke své drsnější stránce. V několika sekundách ze senzorů můstku opravdu vyšlehl proud energie a vzápětí byla skenovací vlna pryč, hltajíc vesmírné vzdálenosti nespoutanou rychlostí čisté energie.
"Pane!" Jarová na svém stanovišti nadskočila. "Teď jsem něco rozhodně zachytila! Bože! Míří to přímo k ním z mezihvězdného prostoru - zaměřilo se to na nás! Bude to tady za sedmdesát osm sekund!"
Kapitán vyštěkl:
"Obraz!"
LaForge udržel hlas chvályhodně klidný, když hlásil: "Pane, pro obraz těchto údajů se musí senzory upravit o dvanáct čísel do spektra gama-záření -"
"Prostě to udělejte, poručíku!" zařval Picard.

Mladý slepec se za visorem ušklíbl, zadal kód a sáhl na spouštěcí tlačítko, a pak zadržel dech, jak lodní systémy zakvílely námahou. Ale údaje se začaly objevovat.
"Senzory na maximální výkon - vyčerpává to jejich zdroje, pane," hlásil LaForge přes silné pískání přístrojů. "Skoro mám obraz - támhle!"
Pole hvězd před nimi se rozmazalo, zapraskalo a přeměnilo se v jiný vzor - a náhle byl můstek obklopen obrovským hladkým obrazem tvořeným umělými barvami, vlnil se a proměňoval, jak se k nim hnal širým vesmírem. Barvy jakoby polární záře byly chaotické, jejich jas oslňoval, a jak přebíhaly po velké obrazovce, byl zřejmý jejich elektrický původ.
Geordi okamžitě zvedl ruku, aby zastínil visor.
"Ježžžíš -"
Po tvářích se všem míhaly odlesky ohňostroje, který v nich rozvířil strach. Byla to tak naprosto cizí věc, že do všech srdcí zasévala paniku - vypadalo to jako oheň, jako elektrické výboje. Jako tvář samotného pekla.
Náhle za Rikerem a kapitánem ožila Troi, její zděšený výraz byl ještě děsivější, jak se jí na tváři a v očích odrážely plameny z obrazovky.
"Držte se od toho dál! Nenechte to přiblížit se k nám!" Picard se vedle ní ocitl, jako by se zjevil ze vzduchu.
"Poradkyně?"
Její štíhlé prsty se mu zaryly do paže jako pařáty. "Kapitáne! Nenechte tu věc, aby se k nám přiblížila!"
"Nemůžu prostě -"
"Nedovolte to!" zopakovala Troi. "Kapitáne, co dělám na téhle lodi, když se neřídíte mou radou? Jestli se mýlím, vzdám se svého místa! I kdybych už nikdy v životě nemohla dělat nic, co by za něco stalo, udělala jsem tohle! Kapitáne, prosím!"
Purpurové žíly světla mezi nimi vytvářely ošklivé vzory, zářily, jako by chtěly podtrhnout Deannina slova a přesvědčení v jejich očích.
Kapitán ji uchopil za paže a upřel na ni oči, jako by dělal ještě něco jiného, než ověřoval její pravdomluvnost. Vzápětí se nadechl a jeho hlas ovládl můstek. "Zvednout štíty! Přejít na červený poplach!"
"Červený poplach!" zopakoval okamžitě Riker Taše. "Rychlost a očekávaný čas střetu?"
"Teď hyperrychlost šest! Šedesát dva sekund do střetu!" Pod duhovým světlem z obrazovky sebou Jarová trhla. Vlasy jí jiskřily hned oranžově, hned zas ametystově, pak modře a krutě bíle. Ruce se jí pohybovaly mezi výbuchy ohňostroje, a lodí se neslo poplašné houkání. Teď po celé lodi i všude kolem ní blikala vlastní světla, k životu kolem velkého trupu i motorů se probudily k životu vysokonapěťové ochranné štíty.
Picard zatlačil Deannu Troi za sebe ke třem sedadlům, která byla v lepších časech jejich velitelským místem, a otočil se zase čelem k jasné záři. "Poručíku Jarová, vypalte jim z fázerů před příď. Ať jsou naše záměry naprosto jasné. Zažeňte tu věc pryč!"
Za sebou zaslechl Troi šeptat: "Zbraně... ne!"
Ale bylo příliš pozdě.
Bez potvrzení Jarová přeběhla prsty po kontrolkách a před nimi prostor prořízly dalekonosné fázery, tenké jako jehly. Jejich energie byla spřažená do paprsků tak tenoučkých, že i když něco zasáhly na takovou vzdálenost, pořád působily dojmem ostrých, pevných čepelí.
"Kapitáne, ono to zrychluje!" vyvřískla Taša vzápětí. "Prudce to nabralo rychlost - teď hyper deset... dvanáct! Hyper patnáct celých devět!"
"LaForgi?"
Kapitánův výkřik zasáhl můstek.
LaForge sjel dlaněmi po kontrolkách, jak prudce nahodil nouzovou hyperrychlost. Změna rychlosti by náhlá, že ji dokonce ani složité zařízení Hvězdné flotily nedokázalo kompenzovat a všem se obrátil žaludek.
Hvězdná loď se v prostoru otočila jako na obrtlíku a poskočila. Vmžiku dosáhla hyperrychlosti pět, ale v jejím slovníku žádná hyperrychlost patnáct prostě nebyla. Než mohla loď proletět víc než jeden světelný rok, ta věc byla u nich.
Můstek pokryl Eliášův oheň, jak nová Enterprise prodělávala prohlídku tisíciletí. Na silných štítech vybuchly miliardy maličkých světlic. Elektrokinetické šoky se rozšířily po celé lodi, každý dostal do těla ránu, která mu projela až do kostí, do nervů, do každého obvodu, každé trubky, každého chloupku, zapraskala v každém coulu materiálu, živého i mechanického.
Troi cítila, jak z ní ta síla vytlačuje krátký výkřik, a sama se hroutila před nepřítelem, kterého nějakým záhadným způsobem poznala. Všude kolem ní neuctivě prohmatávaly můstek ošklivými modrými prsty elektrické výboje, a kdekoliv se něčeho dotkly, zanechávaly za sebou jiskry. Deanna viděla kolegy padat, sníjet se a zápasit. Slyšela kvílení, jak loď statečně bojovala proti té elektrické bouři, a věděla, že Enterprise, stejně jako posádka, vzdoruje útoku.
Váha tisíců myslí jí drtila hlavu a ona zapomněla na loď, zapomněla na všechno kromě, té strašné bolesti. Křičeli na ni, vříškali a vydávali řezavé zvuky jako zombie a strašidla, byl to hřbitovní jek tvorů, které jí Picard nařídil nebrat v úvahu. Vzpírala se těm ostrým, pronikavým trubkám a snažila se držet kapitánova rozkazu. Prsty, jimiž drásala vzduch před sebou, měla jasně modré a oči nedokázala zavřít bez ohledu na to, jak moc se snažila.
Všude kolem ní to hlasitě pískalo, jak se ten jev snažil najít její mozek a všechny části, které reagovaly na její telepatické já. Jeden po druhém jí uvolňoval svaly, až se poradkyně sesula na podlahu, stále s vytřeštěnýma očima, obalená modrým jiskřením.
Riker ji viděl padat a pokoušel se k ní dostat. Loď jako by byla naražena na hromosvod. Ohnivě modré žíly spojovaly všechny panely a pod nimi sebou házela a vydouvala , se samotná paluba, jak ji drtila uvolněná energie. Jak sekundy míjely, fenomén se stáhl od Troi a nechal ji ležet na palubě, jak pátral dál na můstku po tom, co chtěl a nemohl najít.
Riker se právě snažil dostat k Troi, když se vedle něj náhle pohnulo křeslo a Data to vytáhlo ven a hodilo na záda přes

operační konzoli, kde dostal slušný elektrický výprask. Loď se ještě jednou otřásla, než ten stříbřitý útok skončil a všechno na můstku přestalo praskat, kromě jediného místa, kterým byl Dat, kolem něhož to jiskřilo a jehož to s jeho operační konzolí obalilo.
"Date!" LaForge se vrhl k androidovi, ale Riker ho odrazil ramenem.
"Nesahej na něj!"

Kapitola pět

Riker křikl přes všechno to praskání: "Nikdo se ho ani nedotkne!"
LaForge prvního důstojníka odstrčil. "Zabíjí ho to! "
Riker se musel zkroutit a popadnout ho, aby Geordiho zadržel. Navigátor se dral k Datovi a zarýval prsty Rikerovi do paže, ale ten mu prostě nedovolil projít.
Dat se třásl na operačním panelu v klubku světelných vláken a ústa se mu začala pohybovat, jako by s nimi pracovala nějaká neviditelná ruka. "Loď... kon... takt...kon... zabít."
"On s tím komunikuje?" překřikl Picard strašlivý elektrický hlomoz. "Date! Jste ve spojení? Jste ve spojení! Date!"
Loď se pomalu uklidňovala, jak se podivný fenomén vytrácel, zůstalo jen cvakání a syčení horečnatě pracujících přístrojů. Data to propustilo jako posledního. Duhové světlo ho již zřejmě mělo dost a pohaslo, vsáklo se do operačního panelu a zanechalo po sobě na konzoli pouze zmatené blikání. Dat sklouzl z konzole a plácl sebou na podlahu, tak tak se stačil zachytit okraje a podařilo se mu přistát na kolenou. Jeho tvář získala velmi lidský, skelný výraz někoho zachváceného panikou, a celý se třásl.
Geordi se protlačil kolem Rikera, přiklekl k Datovi a podal mu ruku, aby ho podepřel. Riker ho nechal jít, vydal se na opačnou stranu, a komandér se sklonil k Troi bezvládně ležící na palubě. Jednou rukou ji nazdvihl a druhou plácl do svého komunikátoru. "Nemocnice, naléhavý případ!"
"Vypnout všechny systémy!" nařídil zároveň kapitán. "Jenom pasivní senzory. Nezaměřovat aktivní senzory!"
"Rozkaz, pane, pasivní senzory," potvrdila Jarová řízně. Tvář, hladká jako porcelánová tvářinka panenky, se jí pohybovala, jak se Taša snažila ovládnout.
"Kde to je?" chtěl vědět Picard.
"Odletělo to, pane," zaduněl Worf. "Ted se to vznáší přibližně dva světelné roky daleko. Nedělá to nic, jen to tam poletuje sem a tam a cení to na nás zuby a vytváří to nějaký vzor."
"Pohybuje se to?"
"Ano, pane. Náhodně se to obrací a létá zhruba podle stran krychle. Myslím, že nás to hledá, kapitáne."
"Stav lodi?" Picard se rozhlédl po celém můstku; samozřejmě mu neuniklo zmatené blikání a kolísání elektřiny, které se stále místy objevovalo.
"Štíty odčerpaly sedmdesát devět procent energie, pane,"ohlásil Worf rozzlobeně. "Systémy po celé lodi vyhořely. Hyperpohon vypadl. Komunikace je mimo provoz. Senzory jsou nestabilní. Nejvíc poškozené jsou štíty a potrvá nejdéle, než se znovu nabijí."
"Stav talířové sekce?"
"Nedotčená, pane. Trochu to s nimi otřáslo, ale ne tolik jako s můstkem a hyperpohonem. Mně to připadá, že se to soustředilo na vysokoenergetické části lodi."
"Co to vůbec bylo?"
"Worf našpulil rty, což u Klingona odpovídalo pokrčení ramen, a zlobně se zamračil na Tašu.
Ta znejistěla. "Zřejmě bombardování čistou antihmotou," usoudila a vrhla nervózní pohled na Geordiho a Data, stále schouleného na podlaze. "Strojovna hlásí, že ta věc absorbovala energii z našich štítů a asi poloviny systémů na palubě, většinou těch, co jsou na vnějších částech lodi. Samotné jádro počítače je stále nedotčeno, pane, ale pochybuji, že další útok takové síly vydržíme."
"Sedmdesátidevítiprocentní úbytek energie? To snad ne."
Teď Riker vzhlédl z místa, kde klečel a podpíral Troi, a řekl: "Takové zrychlení jsem ještě nikdy neviděl. Co se stalo? Proč to odletělo?"
To prozatím," odtušil Picard vyrovnaně, "ví jen ono." Sklonil se a pomohl Rikerovi zvednout Troi na křeslo. Deanna měla přivřené oči a třásla se ještě silněji než Dat.
Když z turbovýtahu vyskočili dva zdravotníci, Picard je nasměroval k ní a ustoupil, když ji oba rychle prohlíželi.
"Mrzí mě to... mrzí mě to..." vyrážela ze sebe poradkyně rozechvěle.
"Neumím si představit proč," řekl Picard laskavě. "Kdyby nebylo vašeho varování, neměli bychom zvednuté štíty. Bojím se pomyslet, co by se v tom případě mohlo stát. Chci, abyste se hlásila v nemocnici. Ne, ne, žádné protesty, poradkyně."
Riker se narovnal a prohlásil: "Antihmota by rozervala loď na kusy. "
"Ale ty zbraně," škytala Troi, "měla jsem vás varovat... nevzpomněla jsem si..."
"Nevzpomněla na co?" vybídl ji Picard. "O čem to tu mluvíte?"
"Věděla jsem... věděla jsem, že zbraně - kapitáne, tolik mě to mrzí -"
"Věděla jste, že zbraně přitáhnou pozornost té věci? Tohle nám chcete říct?"
Troi se snažila zůstat v křesle vzpřímená, zatímco se jí ruce i nohy třásly, ale podařilo se jí aspoň velmi rozhodně kývnout.
"Odveďte ji do nemocnice," nařídil Picard, celý netrpělivý, aby už byla v pořádku. "Toto téma ještě není uzavřeno."
"Ano, pane," zamumlala a nechala se oběma zdravotníky odvést z můstku. Věděla, že se Riker dívá, věděla, že chce jít s

ní, ale hlavu měla plnou zmatku - plnou...
"Kapitáne," vložil se do hovoru Geordi a počkal, až se k němu kapitán obrátí. "Podle mé spektrografické analýzy to mělo zhruba stejnou obrazovou strukturu jako bytosti, které jsme viděli chodit po můstku."
Picard se na něj zamračil. "Chcete mi říct, že je to velký duch?"
"Pane?" Jarová vzhlédla od obrazovky plné údajů.
"Mluvte," vyzval ji kapitán.
"Dostávám právě analýzu ze strojovny. Ta věc je posypaná antihmotou, ale není celá jenom z antihmoty. Když to obklopilo loď, celá se proměnila v milion maličkých výbuchů, kdekoliv kousíček antihmoty zasáhl štíty. Kdyby to jimi prorazilo skrz, byli bychom -"
"Nechejte všechny systémy vypnuté až do dalšího rozkazu. Stabilizujte všechno v současném stavu." Picard zaťal ruce v pěst a namířil si to k operačnímu stanovišti. Naklonil se, aby upoutal pozornost těch dvou na zemi. "Date? Jste funkční?"
Dat vypadal spíš jako vyděšené dítě než jako android, jak tu tak klečel, třásl se a pevně se držel Geordiho. Nyní sáhl do posledních energetických rezerv a vzhlédl k Picardovi. "F-funkční... pane..."
"Byl jste ve spojení s tou věcí tam venku?"
"S něčím ano... pane... usuzuji, že tak to muselo být..."
"Máte něco k hlášení?"
Nic jasného, pane. Nebylo z toho... nebylo z toho cítit žádné spojení."
"Tak na nohy. Zvládnete to?"
"Kapitáne?" Z výrazu poručíka Jarové bylo zřejmé, že ho znovu vyrušuje jen velice nerada, a navíc s dalšími špatnými zprávami, ale když se Picard otočil, narovnala se a opřela o zbraňovou konzoli. "Energetický výkon té věci je p třicet procent vyšší, než když nás to předtím zasáhlo."
Riker potřásl hlavou. "Nádhera. To je naše energie, co nám sebrala."
Geordiho na podlaze to popíchlo k poznámce: "A my tu trčíme jako poleno na rybníce, zatímco Entita Ámos tam venku tráví tři čtvrtiny naší energie."
Riker si náhle znovu uvědomil Geordiho přítomnost, rozpomněl se na nepříjemné povinnosti, a proto řekl: "Sázím se, že hvězdná loď patří mezi extra specialitky. Rád bych věděl, za jak dlouho to zas dostane hlad."
"Barvitě podáno, Jedničko, ale moc nám to nepomůže," poznamenal Picard suše, když pomáhal Datovi na nohy. Držel androida za jednu třesoucí se paži a Geordi za druhou, dokud Dat znovu nenabyl rovnováhy.
"Ne, pane," přiznal Riker, "ale jestli se to zaměřuje na energetický výdej, mohli bychom se před tím třeba schovat."
Na Picarda to zřejmě udělalo dojem. "Přesně tohle mě taky napadlo."
"Pane?"
Kapitán se rozhlédl. "Co teď, Jarová?"
Taša se obrnila, ale vrhla se do hlášení, protože bylo příliš bizarní, aby si ho nechala pro sebe. Sklonila se nad obrazovku s údaji a snažila se nevěřit tomu, co viděla. "Pane, myslím, že naše pasivní senzory nejspíš nefungují správně. Nebo je nedokážu pořádně přečíst..."
"Hlášení. Hned."
Jarová naklonila hlavu na stranu a zamračila se. "Hladina. energie v té věci zřejmě pomalu klesá. Rozhodně jde dolů."
"V té věci samotné?"
"Ano, v té věci."
"Co se s ní stalo?"
"No, její hmota není - Worfe, můžete to potvrdit?"
"Kontroluju," zahřměl Worf.
"Poručíku!"
"Ano, pane. Hmota se nemění. A v antihmotě taky neprobíhá žádná zrněna a do okolí taky nevyzařuje dost energie, aby to odpovídalo poklesu."
"To není možné," prohlásil Picard. "Energie se prostě nemůže ztrácet. To je základní zákon vesmíru. Musí to někam jít."
"Taky bych chtěla, aby to někam šlo," zavrčela Taša. "Totiž, pane, to je ta divná část. Jak to sledujeme, tak se to fázově posunuje. Hmota, celková energie - skoro nic tam není konstantní."
"Tak to je ten klič. Jaký je závěr? Má někdo hypotézu?" zavolal ostře kapitán, čímž zdvojnásobil současný tlak na celou osádku můstku, protože po nich chtěl rychle odpovědi.
"Inter... inter..."
"Ano, Date? Máte nějaký nápad? Date, slyšíte?"
"Inter... dimenzio... nalita..." Android se otevřeně opíral o Geordiho, ale jeho výraz nyní vyjadřoval spíš krajní soustředění než zděšení jako před chvílí.
Zkoušejte to dál, Date," vybídl ho Picard a přistoupil blíž, ale odolal nutkání pomoci mu narovnat se.
"Jediná možnost," vykládal Dat, "je, že to musí existovat mezi dvěma dimenzemi, jestli se ta energie... vytrácí bez ... vyzařování... pane." S viditelným úsilím se narovnal, vděčně se podíval na Geordiho a už se sám udržel na nohou.
"Tam musí odcházet ta energie. Je to jediné rozumné vysvětlení toho, jak nám to ze štítů vysálo tak velké množství energie a my ji teď nemůžeme zachytit."
Picard se zamračil, ale tento nápad dával smysl. A radši by měl, protože to Dat řekl dvakrát, aniž by si uvědomil, že se opakuje.
Na horní palubě Jarová zavrtěla hlavou. "Na mě je to moc zvláštní," zabručela.
"Je to fantastické," přemítal Picard.

"Ale je to jediný závěr, který dává smysl," řekl Riker. "Sakryš, díky tomu vypadá naše představa o duších rozumně."
"To ano," souhlasil kapitán nešťastně, "a také to znamená, že všechno, co od této chvíle uděláme, budou pouhé dohady. Pokud to domyslíme, tak ta věc může sahat přes stovku slunečních soustav na stovce úrovní existence."
Riker se podíval na obrazovku, na obraz entity, která se otáčela v horním levém rohu hvězdného pole dva světelné roky nalevo před jejich přídí. "A každá energie, kterou použijeme, abychom se bránili, je jenom další chod na jídelníčku. Možná bychom měli kousek poodletět."
Picard zvedl obočí, jako by se mu ta představa zamlouvala. "Nemůžeme," namítl. "Aspoň zatím ne. Ta entita zrychlila skoro okamžitě na hyper patnáct. Ve chvilce by bylo po všem. Oslepili jsme to tím, že jsme odpojili energii. Dokud tu budeme viset, jsme schovaní. Prozatím."

"Jak se vede?" zeptal se Riker tiše a snažil se k Wesleymu přiblížit tak, aby si ho mladík všiml včas.
Wesley sebou trhl. Myslel si, že vzhledem k stávajícím událostem mu nikdo nevěnuje pozornost. "V pořádku, pane. Ale je to vážně nuda, jen tu tak viset v prostoru."
Riker se podíval na obrazovku a vzdálený shluk zrádných barev, který je hledal. "Víc nemůžeme dělat, dokud nebudou systémy zase v provozu a nevymyslíme, jak opustit tuto oblast, aniž bychom na sebe přilákali pozornost."
"Co takhle solární plachta, pane? Mohli bychom odplout na vlnách ze slunce támhle té malé soustavy - "
Moc pomalé. Našlo by nás to dávno předtím. Podívej se na to. Pátrá to podle vzoru, kterému při použití impulzního pohonu neunikneme. Krychlový vzor pár světelných let v průměru a pohybuje se to rychlostí světla. Když se pokusíme proklouznout a ono to proletí tou oblastí, zatímco budeme mít štíty pořád ještě dole... no, však víš."
Wesley narovnal úzká ramena. "Asi ano. Občas bych byl rád, kdybych v duchu neviděl věci tak jasně. Pak bych se na ně nemusel dívat. Pane Rikere, já ještě nikdy neslyšel o pasivních senzorech."
"Oh," vydechl Riker. "Pasivní senzory můžou analyzovat jenom ty údaje, které ostatní entity a předměty vysílají. Aktivní senzory dokážou skutečně vyslat paprsek a pak počkat, až se informace vrátí. Jestli nás ta věc hledá, bude pátrat po zdroji energie. Kdybychom použili aktivní senzory, bylo by to, jako bychom zapálili signální oheň, aby se ta věc mohla snadno zaměřit."
"Totéž platí o štítech," dodal LaForge.
"A zbraních." Tato stručná poznámka přišla od Jarové, která stála na pravé rampě, jedním okem sledovala své zbraňové monitory a zároveň dávala pozor na uměle zbarvený tvar na obrazovce, který poletoval sem a tam a hledal.
Riker počkal, dokud se dopad jeho slov trochu nezmírní. Nechtěl, aby ho slyšel někdo jiný. Naklonil se blíž k Wesleymu, ztišil hlas ještě víc, ale na strašidelně tichém můstku mohl stejně dobře křičet do hlásné trouby. Když polovina systémů vyhořela a druhá byla odpojená, byl hluk na můstku znepokojivě slabý. "Bez aktivních senzorů budeme muset zadávat každý kurz velice opatrně. Bude to, jako bychom měli zase plachty. Menší navigace bude velice složitá."
Wesley kývl a poddal se nepřikrášlené pravdě. Žádná nádherně zázračná hyperrychlost, která by je odnesla do Bezpečí.
Kapitán Picard stál u paty rampy poblíž své pracovny s rukama sepjatýma za zády a pozoroval posádku, která bojovala s vlastní bezmocí. Všiml si Rikera a Wesleyho, jak si špitají, a náhle pocítil bodnutí vlastní neschopnosti. Kdyby tak jen v sobě našel sílu je povzbudit.
Náhle zatoužil být uprostřed útoku Romulanů proti přesile šest na jednoho. Na starosti by měl pouze sám sebe, svou loď a tlupu vojáků, kteří věděli, do čeho jdou, když se upisovali. Tehdy by měl volnou ruku, mohl by být klidně energický, netížilo by ho břímě starostí o nevinné manžely a manželky a děti. Nemusel by si dělat starosti, jestli loď dostane tvrdý zásah, natož jestli se může vrhnout do bitvy, která by rozkmitala trup. Pokaždé, když se loď prudčeji naklonila, před očima se mu zjevily tyto nevinné tváře, vrhly se pod chabý deštník jeho ochrany a odevzdaně očekávaly, že tam budou v bezpečí.
Jak se tak díval na Rikera, Picard pocítil slabou závist. Pokaždé, když se podíval na svého prvního důstojníka, viděl Rikera stát na plošině transportéru s výsadkovým oddílem, připraveného se přenést dolů, připraveného nechat kapitána nahoře starat se o loď. V těch chvílích, v těch zajímavých chvílích byl Riker zodpovědný jen sám za sebe a za výsadek, zatímco Picardovi visela na krku zodpovědnost za loď plnou rodin. Kde zůstalo to staré dobrodružství na lodi plné hubených, drsných, dobře vycvičených členů posádky? Jak se z něj najednou stal guvernér maličkého přelidněného ostrůvku?
Okamžitě mu začala chybět doba, kdy sám byl prvním důstojníkem, a pak když dělal kapitána na plavidle bez dětí na palubě. Být kapitánem lodi, jejímž povoláním je nebezpečí - to bylo to nejlepší z obou možností. A teď uvízl uprostřed, guvernér skupiny rodin, které se vydaly do vesmíru. Ani kapitán, ani první důstojník, navíc zodpovědný za rozhodnutí Rikera, jenž měl v popisu práce - přirozeně - stát mezi Picardem a tím vzrušujícím nebezpečím, které bylo právem každého kapitána.
Zkouška ohněm. Vysloužit si právo být navěky chován jako v bavlnce. A první důstojník, který by měl být jeho důvěryhodnou prodlouženou rukou, se shodou okolností stal protivnou překážkou.
Při těch pár společných dobrodružstvích, která zatím prožili, si Picard říkal, že najde kompromis. Ale v některých situacích prostě kompromis neexistoval a to byla bolestná skutečnost. Některé situace vyžadovaly buď rychlé jednání, nebo úplný ústup, a tohle byla jedna z nich. Riker vždycky bude znamenat překážku. A tenhle obraz bude Picard vždycky mít před očima, když se bude dívat, jak se výsadek za výsadkem přenáší z lodi bez něj. Pocit, že ho nechávají vzadu, nikdy nezmizí.
Kapitán. Byl to jeho skutečný titul? Nebo byl guvernérem Enterprise?
Tady byli, tisíc a něco, kolonizovali loď místo planety. Kolonizovali samotný vesmír, většinou občané Federace.

V příštích pokoleních děti jejich dětí budou považovat takovéhle lodě za svou zemi, svou planetu, svůj stát. Odpověď na otázku "Odkud jste?" bude znít "Já jsem z Enterprise."
Domovina. Životní prostředí. Pohybující se místo. Místo, ne věc, ne loď. Namísto "jsem občan tohoto sektoru, této planety, této základny", bude odpověď znít "jsem občan Federace".
Nakonec bude uvnitř Federace existovat naprostá jednota, první krok k tomu, kdy lidé budou doma na libovolné planetě, nikoli jen na jediné. V podstatě základní myšlenka starých Spojených států amerických. Nezáleželo na tom, jestli jste vyrostli ve Vermontu a žili v Kalifornii. Pořád jste byli doma, pořád Američanem. I když jste se jmenovali Baird nebo Jamamura nebo Kwame, nemuseli jste být věrní Skotsku, Japonsku nebo Ghaně, ale Americe. Po několika desetiletích letů do vesmíru teď oznámení znělo "jsem občanem Země", bez ohledu na konkrétní stát. Tahle loď byla jistým druhem prvního kroku. Ať už jste se narodili na Zemi nebo na Epsilon Indii IV., byli jste občanem Federace. Děti z této kolonie Enterprise navštíví planety Federace a budou se cítit součástí každé z nich. Byl to ten nejfantastičtější tavící kotel ze všech, tahle vesmírem putující kolonie. Jedinečná. Slibná. Riskantní.
A na Jean-Lucu Picardovi bylo, aby fungovala.
Proč já? Copak mě lesk a sláva zaslepily natolik, že jsem si nevšiml ztráty své svobody a dobrodružství? Děti. Jen si to představte.
"Pane Rikere," promluvil kapitán a přerušil tak tok vlastních myšlenek. "Chci, abyste s Datem a LaForgem zašli do strojovny a sehnali mi úplné spektrometrické a elektronové analýzy složení toho fenoménu, dokud ještě máme čas. Chci vědět, co se stane, jestli vystřelíme přímo do té věci, a co se stane, když nevystřelíme." Náhle na svého prvního důstojníka ukázal prstem a důrazně pravil: "Rikere, vy máte na starosti přijít na způsob, jak to s tou věcí vyřídit."
Od Rikera vyžadovalo veškerou sebekontrolu, aby na něm nebylo vidět, jak znervózněl. Celý ztuhl. "Rozkaz, pane."
Kývl a zamířil k turbovýtahu. "Date, LaForgi - za mnou."
Odkráčeli z můstku a byli plynule vystřídáni u kormidla a na operačním Worfem a Tašou. Picard trojici sledoval, jak odchází, a tváří v tvář temným stěnám tunelu hodin příštích se cítil méně sám. Rozhlédl se kolem sebe. Loď byla pořád tady, systémy cvakaly a převáděly energii po milionech náhradních cestiček, dělaly všechno pro to, aby opět fungovaly, jak by měly, kradly si navzájem energii, když některé systémy získávaly přednost před jinými, jak obrovské jádro počítače činilo nepatrná rozhodnutí, která dokážou udělat jen stroje. Kapitán cítil přítomnost myriády inženýrů v podpalubí, kteří se všichni snažili zvládnout tu delikátní krádež energie, cítil je stejně jistě, jako poradkyně Troi cítila přítomnost bytostí, jež tvořily tak jasnou hrozbu.
"Budu v nemocnici," oznámil a vydal se k turbovýtahu.

"Zmatek, pane."
Troi ležela na diagnostickém lůžku v umělém klidu lodní nemocnice a snažila se vtělit do slov to, co nemělo žádná písmena, žádnou interpunkci. Po pravici se kapitán Picard ujal velení, udržoval věci v chodu a dodával jí sílu. Po levici jí Beverly Crusherová poskytovala jiný druh útočiště, pozorovala ji úplně jinýma očima. Jenže teď chtěl kapitán odpovědi a návrhy a žádné se nevynořovaly bez boje.
"Vypadá to, že tam jsou tisíce oddělených emočních vln, jestli chcete," vykládala Troi. "Možná jich jsou miliony. Prostě vám to nedokážu vysvětlit přesně - doktorko, můžu vstát, prosím?"
Crusherová se na ni káravě podívala, ale pak řekla: "No, asi ano. Ale jenom proto, že na tobě nemůžu najít nic, co by bylo v nepořádku. To však ještě neznamená že nejsi nějak zraněná."
Odsunula od Troi diagnostické pouzdro a odstoupila, zatímco kapitán pomáhal poradkyni ze stolu. Bez zastávky ji odvedl ke stolku opodál. Z jeho hlediska rozhovor očividně ještě ani zdaleka neskončil. Usadil Troi do křesla, pokynul doktorce Crusherové do dalšího a sám se usadil ve třetím, sepjal ruce a položil lokty na chladný černý stůl před sebou.
"Je možné, že celá tahle věc je plavidlo a vy jste zkoumala jeho posádku?"
"Tato možnost mě již napadla," prohlásila Troi, odhodlaná neprozradit, že neví, i když to nevěděla. "Nezavrhla jsem ji. Ale když už můžeme označit ty humanoidní obrazy za strašidla, tak asi neuškodí, když dojem, který jsem z nich měla, označíme za jejich.. . duše. Ne, prosím - nechte mě pokračovat. Jsem si vědoma toho, že je to nepřesné, pane. Je mi líto, že mluvím takhle. `Duše` je subjektivní termín, ale myslím, že to je obraz, jak ty entity vidí samy sebe."
"Ty dokážeš zachytit vnímáni vlastního já?" zeptala se Crusherová. Vějíř dlouhých měděných vlasů se jí zhoupl na ramenou, jak se předklonila.
Deanna rozevřela své vílí oči. "Oh, ano! Proto jsem tolik pochybovala o tom, co vlastně vnímám. Některá z těch vidění byla překvapivě jasná. Obraz Vasky, například, a vzpomínka na to, jak dává rozkazy, když ta entita zasáhla Gorškov."
"To jste předtím neříkala," poukázal kapitán. Jeho tón byl podrážděný, jako by skutečně očekával, že podá jasnější hlášení o těchto nejasných věcech.
"Ne, pane. Předtím jsem si tím nebyla moc jistá. Vzpomněla jsem si na to, teprve když jsem byla napadena na můstku. Kéž bych to uměla vysvětlit."
"Vy se tedy dokážete vcítit do kapitána Rejkova?" vytušil kapitán.
"Občas,"odpověděla poradkyně. "Jeho osobnost je nejsilnější. Ale, pane... je tam mnoho dalších. Mnoho dalších. Ty ostré vize jsou zamlžené bezpočtem živých sil, které obklopují celý fenomén. Nejsou uvnitř, ale existují v auře kolem té věci, jako by je to táhlo vesmírem, kamkoliv se to vydá."
"Jsou to vězni?"
Když na ni Picard bez obalu vypálil tato slova, Troi sebou škubla. Znovu se opřela v křesle, skoro jako by se od něj chtěla odtáhnout, a z jejího krásně tvarovaného řeckého obličeje i z těch inkoustových betazoidských očí zmizely veškeré emoce. "Chcete po mně teorii, pane?"
"Já po vás chci, abyste mi pomohla vytvořit plán akce," odtušil kapitán, "nebo aspoň plán, jak s nimi navázat spojení."

"Ano," zamumlala Deanna." Spíš než bych vám pomohla, tak jsem vás tentokrát dostala do těžké pozice."
"To není tvoje chyba, Deanno," ozvala se Crusherová.
"Vůbec ne," připojil se i Picard.
Troi zapátrala s pomocí telepatie po něčem víc, co by jí mohl poskytnout, ale kapitán nebyl mužem, který by své pocity odstínil jen tak snadno. Deanna vycítila jeho odpor vůči svému pátrání, odpor stejně uhlazený, jako byl on sám, a uctivě se zase stáhla.
"Jestli jsou tyto esence života vězni, jak naznačujete, a my zničíme věznici," pokračovala, "spácháme tím vraždu?"
S touto otázkou pronikla do jádra Picardova problému. Kapitán si ji pozorně prohlížel. Byla půvabná, přemýšlivá, exotická - ano, tohle bylo slovo, které se na ni hodilo - a tak starostlivá, avšak zároveň bezmocná stejně jako všichni ostatní.
"Vy určitě máte umělecké sklony, viďte, poradkyně?" poznamenal mírně. "Je mi jasné, že váš úkol je těžký. Můj ale také. Pokud naší jedinou šancí na přežití bude zničení těch tisíců a milionů duší, které cítíte, co bych měl udělat? Zachránit nebo obětovat? Čí životy propadnou?"
"To je velká vada Základní směrnice, Jean-Lucu," promluvila doktorka Crusherová. "Když je to při střetu s jinou kulturou jediná možnost, jak zachránit životy, které ti byly svěřeny - já bych taky nevěděla, co dělat. Spočítat hlavy, aby bylo jasné, kdo zachrání víc životů?"
Kapitán se zaklonil a přejel si klouby na ruce spodní ret. "Podle toho, co říká poradkyně, se z nás stává skoro zanedbatelná menšina." Ťukl do nejbližšího komunikátoru na stole: "Picard volá můstek. Jak to tam nahoře vypadá?"
" V jedné věci se nic nezměnilo, pane, " hlásila Jarová. "Stav lodi se zlepšuje, ale musíme opravit hodně systémů, abychom do štítů zase dostali dost energie. Všechno je nadoraz, včetně hyperenergie."
"Nádhera," opáčil Picard. "Budou muset pracovat rychleji "
"Ano, pane. Ráda na to sama dohlédnu."
"Picard konec. Poradkyně, můžete dodat něco, cokoliv, přesnějšího?"
Troi si povzdechla. "Snažila jsem se izolovat dojmy, abych zjistila, jestli to jsou jenom vzpomínky na živé bytosti, nebo skutečné životní esence, ale zatím vám nemůžu poskytnout nic konkrétnějšího."
"Já si dělám starosti o tebe," řekla jí Crusherová.
Troi zvedla koutky úst v úsměvu. "To je od tebe laskavé. Ale když nemůžu používat své schopnosti ku prospěchu lodi -"
"Však víš, o čem mluvím,"přerušila ji doktorka. "O neodmyslitelném nebezpečí telepatie. Pokud by ti druzi telepati byli mocnější než ty, mohla by ti síla jejich myslí ublížit, Deanno. A mysl ti já obvázat nedokážu."
"Snažila jsem se mysl uzavřít, ale oni se prodrali přes moje bariéry -"
"Chcete mi říct, že pro vás tihle tvorové znamenají skutečné nebezpečí?" zařval náhle Picard.
Troi překvapeně zavřela pusu, celá ta představa jí vyrazila dech. Ještě ji neslyšela vyslovit nahlas - a neznělo to zrovna příjemně.
"Celá tahle záležitost mi dělá starosti," prohlásila doktorka Crusherová. "Po tom, jak mi to Wesley popsal, bych soudila na hromadné halucinace, kdyby se to neobjevilo i na obrazovce počítače. Ten element dodává celé té věci děsivou vědeckou realitu. Oh... kapitáne, Wesley mě požádal, abych se za něj omluvila."
Picarda to na chvíli zmátlo, takže se zeptal: "A za co?" Crusherová zamrkala. "To nevím. Myslela jsem, že to víš ty."
Po chvíli Picard zavrtěl hlavou. "Na nic konkrétního si nevzpomínám, doktorko."
Crusherová pokrčila rozpačitě rameny.
"Chápu. Takže se omlouvám já. Wesley je ve věku, kdy si myslí, že dospělí mají proti dětem předsudky."
Picard k ní natáhl ruku a zadumal se. "Ovšemže máme. Jsou to přece děti. Musí z toho vyrůst. Nikdo nečeká víc ani míň. Když se z nich stanou dospělí, už nejsou dětmi. A pak je na nich, aby si vytvořili vlastní předsudky."
"Myslíš jako ty proti nadřízeným důstojníkům?"
"Ano." Kapitán se zasmál, ale smích se změnil v malomyslný úsměv. Změna nálady mu pročistila hlavu, takže pro něj náhle bylo snazší přijmout složitou situaci.
Troi se obrátila a zadívala se okenním portem a čekala, až ta chvíle pomine. A tohle proti telepatům. Nejistota nabízená místo jiné nejistoty - aby nahradila nevědomost nejasností - je to moje jediná služba?
"Jestli jsou ty bytosti vězněné," přemítal Picard, "tak je to taky moje zodpovědnost. Rád bych věděl, jestli mám právo rozhodnout i za ně. Budeme muset usilovněji hledat způsob, jak se s nimi spojit."
Troi se na něj podívala a její obavy se vrátily. "Ale to vyžaduje energii, pane. Ta entita se na nás díky tomu může zaměřit a zničit nás."
Promluvila doktorka Crusherová. "A je tu ještě něco jiného."
Kapitán se snažil, aby nebylo poznat, jak je unavený. "Ano, doktorko?"
Doktorka sklopila zrak na stolní desku. Když konečně znovu vzhlédla, setkala se s očima Jean-Luca Picarda a neuhnula.
"Co uděláme, jestli s námi prostě nebudou chtít vyjednávat?" zeptala se. "Víš sám, co se říká o cestě do pekel."

"Zvláštní, že se ta elektromagnetická porucha soustředila zrovna na poradkyni Troi."
"Věnujte se své práci," zavrčel Riker v odpověď na androidovu poznámku. Myslí mu projelo podráždění, jak tak držel ruku na palec nad komunikátorem, na palec od možnosti zavolat nemocnici. Tady byl Dat, jen pár kroků od něj. Po tom útoku byl pořád schopný provozu. Prostě se jenom otřepal. A Deanna byla v nemocnici a bojovala, o ovládnutí vlastní mysli.
Dat vzhlédl od údajů na obrazovce. "Moje mysl se pořád soustředí na práci, komandére. Víte, mám multifázové paměťové jádro, které mi umožňuje -"

"Mně je to jedno," uslyšel Riker sám sebe odseknout. "V podstatě mě to vůbec nezajímá."
Dat svraštil obočí nad kořenem nosu. "Možná kdybych , to vysvětlil na jednodušší úrovni -"
Rikerovi zapraskalo v zádech, jak se narovnal a zlobně se zadíval do žlutých Datových očí. "Nevadilo by vám to?" "Ale vůbec ne, pane," odpověděl android smířlivě. "To, co je za mou zvláštní multifázovou mozkovou kapacitou, je -"
"Tohle jsem ale nemyslel!"
"Nemyslel, pane? Tohle jste řekl."
Geordi natáhl ruku a zatahal androida za rukáv. "Nenamáhej se, Date. Pan Riker chce pouze hlášení o té poruše a jejím zdroji."
Dat chlapecky zamrkal: "Aha. Kliďánko." Otočil se a znovu se sklonil nad obrazovkou. "Fyzikální složení toho fenoménu je pro pasivní senzory matoucí. Senzory se totiž nemají v podstatě na co zaměřit, protože ta entita je mimo fázi stejně často, jako je v ní. Entita nebo stroj, nedokážu to určit."
Dat stál mezi Rikerem a Geordim, kteří se oba skláněli nad ovládacími panely počítače, i když každý nad jinými, a dopřál si až příliš lidské zamračení nad grafy, jež mu tančily před očima.
Napravo od něj Riker zuřivě bušil do tlačítek na panelu molekulární mikroelektroniky. "Začněme tím, že použijeme ta nejzřejmější měřítka života," navrhl. "Jsou tam nějaké známky organické hmoty? Kůže? Kosti? Buňky? Cokoliv?"
"Organická hmota ani nenaznačuje, ani nevylučuje život, pane. Já jsem částečně organický, ale také mechanický -"
"Neberte všechno tak doslovně, Date," vyštěkl Riker. "Chci výchozí bod. Netvrdím, že všechny živé bytosti jsou organického původu. Tohle je jen vylučovací proces. Vím úplně přesně, že život nejsou jen tělesné části. Můžeme tělo udržet při životě nekonečně dlouho, ale život jako takový to nebude. Aspoň ne lidský život. Vraťte se k těm přístrojům a vysvětlete mi, co na nich vidíte."
Zaťal levou ruku v pěst a cítil, jak mu po dlani teče pot. Hmatatelný nepřítel byl jedna věc, s tím se dokázal vypořádat. Ale celá tahle záležitost s živým a neživým, tohle zoufalé hledání nějaké definice, aby věděli, jestli něco zabíjejí nebo ne, když bojovali o záchranu vlastní kůže... Tohle nenávidím. A nenávidím postavení, ve kterém jsem. Radit kapitánovi? Jak? Pomáhat mu bojovat s touhle věcí? Jak?
Klidně mohl mít ruce připoutané k bokům. Jako první důstojník mohl být docela dobře ničím. První důstojník byl nejdražší poslíček všech dob. Nebyl vědec, nebyl zbraňový expert, nebyl psycholog - neměl žádnou specializaci, přesto znal trochu ode všeho, musel být tím, čím ho chtěl kapitán v danou chvíli mít. Co to bude příště? Bude připravený? Zahryzlo se do něj zoufalství.
Picard... čert ho vem. Vymyslete způsob, jak bojovat s tím fenoménem. To je všechno. Snadné. Ano, pane, hned, pane.
"Tyhle údaje se nedají nijak vyložit."
Datův hlas zaskřípěl Rikerovi v uších. Ten jeho tón, ten tón berte nebo nechte být...
"Ale kdybych je už musel převést do slov, řekl bych, že se ten fenomén chová pseudo-mechanickým způsobem."
"Zkuste být přesnější, ano?" štěkl Riker, jemuž docházela trpělivost.
"To jsem vždycky. Fenomén je složen z individuálních energetických složek, ale nechová se ani jako stroj, ani jako živá bytost. Vypadá to jako živý nástroj - něco vytvořeného na tak vysoké inženýrské úrovni, že je to skoro živá bytost."
"To zní povědomě," zabručel Geordi.
Dat se po něm podíval, ústa měl otevřená, ale Rikerův požadavek ho pořád ještě pálil, a tak pokračoval ve svém úkolu.
"Zachytil jsem vysoké hladiny ničivé energie. Jakmile nás to najde, dokáže nás to rozmáznout."
Riker se prudce narovnal. "Přestaňte s tím."
Dat zvedl hlavu a prudce zamrkal. "Pane?"
"Hrozně mě s tím otravujete. Touhle mluvou každého rozptylujete. Tak toho nechte."
"Slang, pane. Hovorová terminol -"
"Je to urážlivé."
"Já... co prosím, pane? Já se jenom snažím být lidštější."
Když se k němu Riker otočil, Dat se zády opřel o panel. Viděl, že prvního důstojníka nějakým způsobem rozčílil.
"Z vás nikdy člověk nebude," uzemnil ho Riker. "Nejste člověk. Zřejmě nechápete rozdíl mezi člověkem a napodobeninou člověka. Nemáte tvůrčí talent, protože vidíte jen předstírání a žádnou podstatu. Uniká vám život. Dokud nezjistíte rozdíl, vždycky budete jen loutkou."
"Pane -" Vedle nich se objevil Geordi. "On se jenom snaží -"
"Já vím, o co se snaží," štěkl Riker.
Všichni se na chvíli odmlčeli.
Datovi se tváří mihl raněný výraz. Chvíli se díval na Geordiho, pak zase na Rikera. "Já... já se jenom snažím sám sebe vylepšit... sloužit v nejlepším -"
"Tak služte," prskl Riker. "Tak se věnujte svým skutečným schopnostem. Jste android. Využijte to, jak nejlépe umíte, a přestaňte se snažit být něčím, čím nejste. Jestli můžete, tak nám poskytněte něco užitečného. Dejte mi něco, co bych mohl předložit kapitánovi, co nám pomůže se z toho dostat." Udělal další krok, krok, kterým Data zastrašil natolik, že ten se ještě pevněji přitiskl ke konzoli. Jestli ta entita znovu zaútočí, chci, abyste se jí poddal. Zkuste se s ní propojit."
Dat stáhl světlé obočí nad nosem ještě blíž a lehce ho zvedl v půvabném gestu, což byl důkaz - aspoň pro Geordiho - že někde pod vším tím elektrickým napětím jsou city, kterých je se možné dotknout. "Slibuji, že to zkusím, pane." Dat už se nedokázal déle dívat Rikerovi do očí, a tak proklouzl kolem Geordiho a rychle se vydal ke spektrometrické laboratoři. Zašeptání otevíraných a zavíraných dveří a byl pryč.
Riker se za ním díval, jak odchází. Všiml si napětí v umělých ramenou i kroku, jakým by šel člověk, který se zoufale snaží nerozběhnout. Do mozku se mu vpálily Datovy androidí oči s výrazem ponížení a znepokojení, výrazem, který říkal, že přece nechtěl nikoho urazit. Riker se za androidem naklonil, jako by ho tížilo nějaké břímě. Možná mohl udělat i krok.

Kdyby Geordi nepřivolal jeho pozornost.
"Jestli se poddá takovému útoku," poznamenal navigátor, "bude riskovat svůj život, pane Rikere."
Riker opět ovládl hlas a tiše řekl: "Obávám se, že by to mohla být naše nejlepší šance, jak se zachránit." Znovu se obrátil k monitoru, ale zjistil, že mu v tom brání Geordi, který se protlačil před něj.
"Takže takhle to je v pořádku? Obětovat Data, protože není živej?"
"Hele, Geordi, já jsem nechtěl -"
"Chcete mi snad říct, že není pravda, že ho vždycky vybíráte pro výsadkový mise, protože je nahraditelnej?" Riker se zamračil do tenkého kovového visoru a představil si napětí kolem LaForgeových slepých očí. "Jak myslíte, poručíku."
"Snažil byste se zachránit jeho krk stejně usilovně, jako jste se na můstku snažil zachránit můj?"
"Jděte na své místo, pane!"
LaForge v rozhodující chvíli zaváhal, pak ustoupil. Svaly na krku se mu chvěly a paže měl ztuhlé jako větve stromu.
"Rozkaz, pane. Cokoliv řeknete."

Kapitola šest

Velký válečník se plížil po baštách své technologie a pomalu získával opěrný bod. Čichal bitvu. Na jazyku cítil syrovou pachuť výzvy jako krev a potrhané maso. V duchu slyšel vytí, píseň válečníků mu jitřila pudy, a on se nedokázal spokojit s mírovou cenou. Hluboko v duši věděl, že dlouho předtím, než přijde mír, budou potíže, a každá částečka jeho bytosti se na to teď připravovala, aby ho to později nepřekvapilo.
"Worfe."
Jen s velkým úsilím neodpověděl zavrčením a nahradil ho civilizovaným slovem. "Prosím?"
"Až se sem kapitán vrátí, bude chtít hlášení."
Worf se obrátil k ženě s pružným tělem a tváří jako z pohádky. Vypadala jako dívka, která se oblékla jako chlapec. Jako dívka z pohádek, které mu vyprávívali jeho adoptivní rodiče, pohádek, které nikdy neuspokojily jeho hlad po dobrodružství. Byl ještě velice malý, když se jeho, rodiče z Hvězdné flotily vzdali a přestali mu vyprávět pohádky o dívkách, které se oblékaly jako chlapci, aby oklamaly věřící, a nahradili je jadrnějšími příběhy Brama Stokera, Melvilla, Dumase, Stervasného a Krya, aby uspokojili svého výjimečného syna. Tyto příběhy už dokázal strávit. Při nich se mu chtělo výt.
"To, co mu můžeme říct, ho moc nepotěší, Tašo," řekl jí a při řeči tlumil svůj dunivý hlas. Stáli nahoře na horní zadní palubě, odděleni od zbytku můstku zbraňovou konzolí pár kroků před sebou.
"Já vím," souhlasila. Pod žlutou ofinou jí nad vyhlídkou, že bude muset čelit Picardovi, šedé oči jasně zajiskřily. "Celé jsem to prostudovala a máš pravdu. Ta věc opravdu jedná podle jistého vzorce, ale ten vzorec zahrnuje i zcela náhodné pohyby. Museli to navrhnout, aby to nepředvídatelné."
"Ano, viděl jsem to," připojil drsným basem. "Provádí to pátrání, kterému se dá jen těžko uniknout, a takhle to bylo navrženo schválně. Díky tomu máme méně než padesátiprocentní šanci na útěk."
"To je víc než padesátiprocentní šance, že nás chytí." Taša se kousla do rtu a vzala celý problém osobně. "A to je jenom náš odhad. Naše skutečné vyhlídky můžou být mnohem ponurejší. Dostal jsi stejné výsledky? Opravdu to dělá, co si myslím, že to dělá?"
"Jestli chceš říct, jestli vidím, jak se to kolem nás uzavírá," prohlásil Worf s hrozivou jistotou, "tak ano. Naše šance se zhoršují s každou minutou, co čekáme a nic neděláme. A rozhodně se nezlepší. Budou se jenom zhoršovat. Klec se uzavírá."
Taša chvíli bezcílně přecházela sem a tam, jakoby v ubohé napodobenině obrovské klece, která se uzavírala kolem lodi.
"Co když tu věc popadne nával adrenalinu nebo něco a zakousne se do nás tvrději než předtím? I kdybychom dostali energii do štítů, možná to nakonec nezvládneme. Aspoň ne v tom stavu, v jakém jsme teď. Totiž - ne když musí štíty kompenzovat ochranu celé lodi."
Worf otočil širokou hnědou tvář od malé obrazovky, na kterou se zlobně mračil. Pod klinzhajskou lebkou a dvěma dolů mířícími šípy obočí na ni upřel oči. "Nechceš snad navrhnout -"
Taša si chvíli hryzla ret, ale v očích jí nebylo vidět nic z nerozhodnosti, kterou cítila. Přešlápla z nohy na nohu, a jako by se na něco připravovala, postavila se pevně na obě. Ruce měla zaťaté v pěst.
"Ano, to chci," prohlásila."Ovšemže chci."

"Máte aspoň nějakou představu, jak nebezpečný je váš návrh, poručíku Jarová?"
Taša zůstala stát v pozoru, což jí poskytovalo jakous takous morální oporu. Zvonkohra na můstku kolem nich jim neposkytovala téměř žádné soukromí. Poručík se zhluboka nadechla a snažila se zahnat pocit, že je velmi malá, jak tu tak stála vedle Worfa. Celé sebeovládání spotřebovala už jen na to, aby u Klingona nevyhledala oporu aspoň pohledem, než dokázala začít.
"Ano, pane. Mám. Ale mám dojem, že je to -" Zarazila se a spolkla, co chtěla říci, když se Picard náhle obrátil a ovinul kolem ní auru výzvy. Co se na ni takhle zlobně mračil, nedokázala pokračovat.
"Tak si to poslechneme," vyštěkl kapitán, jako by vůbec nevěděl, jaký má Taša problém.
Jarová sebou odmítla trhnout, ale žaludek se jí stejně stáhl. "Ano, pane. Máme - totiž, vypočítali jsme -" "Zapomeňte na nějaké zatracené výpočty a shrňte to."
"Jak to zatím s lodí vypadá, spočítala jsem naše šance na únik, a podle mě jsou menší než padesát procent a klesají. Zanalyzovala jsem poslední útok a vypadá to, že ta věc napadla jen části lodi s nejvyšší energií. Komory hypermotorů, výkonné kondenzátory na zbraních, senzory a štíty."

"Kam tím míříte, prosím?"
"Hm... je to tak, že samotná talířová sekce možná nepřitahuje pozornost té věci."
Picardův zlostný výraz byl jako sirup, ale Taša si byla jistá, že někde v něm zahlédla záblesk naděje, že by se z toho mohla dostat s hlavou na ramenou a aspoň jednou rukou.
"Oddělit lodní trupy?" zamumlal.
"To je... můj návrh, kapitáne."
"Uvědomujete si, samozřejmě, že pak by zůstala talířová sekce jen se základními štíty a se zbraněmi, které skoro nestojí za zmínku, kdyby byla sekce s hyperpohonem zničena. To jste taky přidala ke svým výpočtům, že ano, poručíku?"
Taša dokonce porušila stoj v pozoru a obrátila se k němu. "Šance talířové sekce, že proklouzne při velmi nízké impulzní energii, se zvýší na devadesát procent, pane, zvlášť když proženeme nějakou energii do sekce s hyperpohonem a odlákáme pozornost té věci."
"Nepočítaje v to neznámé proměnné."
Taša se znovu narovnala do pozoru a zaostřila pohled na přepážku nad hlavní obrazovkou. "Správně, pane. Ale zase, jestli hvězdná sekce nebude muset pokrývat štítovým obalem i celou talířovou sekci, budeme moci napumpovat víc energie do našich štítů, a možná tak vydržíme další útok. Totiž, dost dlouho na to, abychom to dokázali zahnat, pane."
Picard se také otočil, ale on se mračil, soptil a úplně to v něm vřelo, když se díval na plochou stěnu elektrokinetické energie, která po nich pátrala v horní části obrazovky. "A jaké šance na únik má v tom vašem bitevním plánu hvězdná sekce?"
Taša zachytila Worfův pohled a chytila se ho jako záchranného lana. "Menší... než osmnáct procent, pane." Jean-Luc Picard obešel své dvě osobní horké hlavy, dostal se za ně, všiml si, jak jim cukají ramena, jedna úzká a vyztužená zlatým tabardem, druhá široká, tvořící pole černi nad červenou. Znovu je obešel zprava a zastavil se před Worfem, takže na Tašu přes Klingona neviděl. Před nim se rozkládala velká a široká obrazovka, v jejímž hvězdném poli se držel zářící nepřítel. Ticho jim ničilo nervy, tikání hodin při stále rozsáhlejším pohybu té entity, a přesto byla v kapitánově hlase síla, když nakonec promluvil.
"Tyhle šance beru. Sežeňte mi sem Rikera."

"Hlášení, pane Date."
Picard jim svůj plán ještě nesdělil. Riker teď stál vedle něj, Dat a Geordi LaForge se postavili na můstku před ně.
Riker se držel opodál a jasně si uvědomoval nepřítomnost Deanny Troi. Začínal být příliš citlivý, nebo se na něj Dat schválně nedíval?
Představuju si to?
"Z toho, jak se to chová a jaké to má schopnosti - jako například nadsvětelnou rychlost," začal Dat, "se odvažuji riskovat závěr, že to bylo vskutku sestrojeno uměle a nemohlo se to vyvinout přirozeně. Má to základní inteligenci, reaguje to na všechno podle sady základních, jednoduchých instrukcí, spíš jako hmyz. Když například kudlanka nábožná sežere svého vlastního samečka, pane, dělá to prostě proto, že jí to říkají její instinkty, nemá žádné pojetí dobra a zla."
Picard si otřel dlaně o stehna a odolal nutkání začít přecházet sem a tam. "Chcete mi říct, že je to ten největší brouk v Galaxii?"
Dat naklonil hlavu na stranu v nápodobě přikývnutí, ale nebyl ochoten se k tomu zavázat. "V podstatě."
"Což znamená, že se s tím nedá dohodnout," připojil se Riker.
"Správně, pane," souhlasil Dat, "ale kdybychom se s tím mohli nějak propojit na jeho vlastni úrovni, mohl bych třeba v tom jednoduchém programu způsobit dostatečné změny, aby to napodobilo -" Rychle se vzpamatoval a mrkl na Rikera. "Dost na to, aby to pozměnilo jeho konání. "
Datovy rozpaky zmizely, když se otevřel turbovýtah a vyvrhl Troi s doktorkou Crusherovou, která se vznášela za poradkyní a očividně ji nehodlala spustit z očí.
"Kapitáne!" vyhrkla Troi. Okamžitě se stáhla, sebrala se a prostě oznámila: "Pane, oni od nás něco chtějí." Picard se na ni pochybovačně podíval. "Co prosím? Vy jste se s tím opět spojila?"
"Dá se to tak říct," prohlásila Crusherová s pohledem upřeným na Troi. "Na minutu jsem si tam myslela, že ji ztratíme."
"Opravdu? Jste v pořádku, poradkyně?"
"Kapitáne, oni něco chtějí," trvala na svém Troi, "něco, co jim můžeme opatřit, nebo aspoň něco, o čem si oni myslí, že jim to můžeme opatřit."
Uprostřed sbírající se bouře se Picard obrátil, aby obvinil Data. "No, Date? Tohle tedy není způsob, který bychom vzhledem k vašemu odhadu očekávali."
Dat otevřel dokonale tvarované rty a chvíli jen tak stál. "Pane, to nemůže být přesné. Všechny důkazy ukazují, že nepřítel není schopen vědomě od nás něco chtít. Má to inteligenci hmyzu na takové úrovni, kdy pouze reaguje na události. Jenom automaticky odpovídá na podněty. Jeho reakce nezahrnují myšlenky, jak je známe my, ale jen podnět a odpověď na něj."
Picard na Troi ukázal prstem a řekl: "Ale poradkyně nám říká něco jiného, kdežto vy -" prst zamířil na androida, "nám říkáte, že to na nás neútočí ze zloby. Jeho činy spouští něco v jeho velmi prostém naprogramování."
"Ano, pane," souhlasil Dat ochotně. "Přitahují a dráždí ho naše zbraně."
"Musíme si uvědomit, že mezi nepřítelem a těmi myslícími bytostmi, které cítím, může být rozdíl, pane," poukázala Troi.
"Ale v každém případě," poznamenal Riker, "to musíme nějak vyřešit. Nemůžeme se s tím domluvit, ani to vyděsit, a existuje jen velmi malá šance, že to oklameme. Výhodou ale je, že se nám možná podaří odhadnout jeho program, jak navrhl Dat."

"Ale ne," pospíchal dál Picard, "jestli to rozumně uvažuje." Položil ruce na podkovovité zábradlí na můstku a významně se zadíval na Deannu Troi. "Jestli to má rozum, mohli bychom skončit napíchnutí na trny Datovy logiky."
Dat sestoupil na hlavní palubu a postavil se vedle svého křesla u operační konzole, jako by čerpal sílu od svého druha. "Nedokážu dešifrovat jeho program pouze z toho, jak se chová, pane. Bude nutná nějaká komunikace nebo propojení. S ohledem na poradkyni Troi navrhuji, že ačkoliv je to naprogramováno, je to také v podstatě živé. Udržuje se to s pomocí základního pudu sebezáchovy."
"Kdybychom dokázali přijít na jeho program," rozvíjel to Picard, "mohli bychom ho porazit tak, jako bychom přilákali můru do pasti pomocí ostrého světla."
Tuto chvíli si vybral Geordi, aby prošel kolem kapitána a zaujal své místo u kormidla. Mumlal: "To teda budem potřebovat zatraceně velkou síťku na motýly."
"Přitáhnout jeho pozornost pane," pokračoval Dat, "může být nebezpečné. Nechtěně bychom ho mohli naštvat a pěkně to zvorat."
Picard už už chtěl něco říci, ale místo toho se na androida jen chvíli zlostně mračil. "Ano, to už jsem si domyslel. Děkuji. Pane Rikere -"
"Pane?"
"Připravit oddělení modulů." Riker sebou trhl. "Pane?"
"Slyšel jste mě, nebo ne?"
"Ano, pane, ale..."
"Máte nějaké otázky?"
Riker se narovnal a změnil tón. "Ano, to mám, pane. Oddělení talíře je ideální jen v situacích, kdy letíme do bitvy a můžeme nechat talíř daleko vzadu, mimo nebezpečnou oblast. Když se oddělíme v této situaci, budou naprosto bezmocní!"
"To je zajímavý způsob, jak položit otázku." Picard si ho zchytrale prohlížel. "Tohle není vhodná doba, abychom měli plné kalhoty kvůli schopnostem této lodi. Poručíku Jarová, vyličte prvnímu důstojníkovi svoje výpočty."
Jarová stála zpříma a s hořícími tvářemi za zbraňovou konzolí. "Rozkaz, pane. Vypočítali jsme, že je jen padesátiprocentní šance na únik celé lodi, ale když se oddělíme a bitevní trup tu věc zabaví a odláká její pozornost, talířová sekce by mohla mít až devadesátiprocentní šanci na únik."
"A bitevní trup?"
Taša se ošila. "Asi sedmnáct procent. "
Rikerovi se nad kořenem nosu objevila kolmá rýha. Byl celý napjatý, když se na ni namíchnutě zadíval, a všiml si, jak jí na čele vyrazil pot, i když sílu jeho zlostného pohledu vydržela. Riker cítil, jak ho jako protivné vlákno lechtá pramínek tmavě hnědých vlasů nad levým okem. Hlavou mu táhla slova Jarové, i podívaná, kterou budou mít za následek. Znovu v duchu probíral všechny důsledky, všechny důvody, všechny potíže, které znamenalo mít loď, která umí to, co tato. Všechny ty problémy plavidla připraveného k boji, které má navíc také sloužit jako domov a domácí krb pro rodiny, a jak neohrabaně to ve skutečnosti jde dohromady. Bitevní loď se má vrhnout na protivníka, koloniální plavidlo má od něj prchat. Obě to jsou čestná řešení, ale co se stane, když jsou obě plavidla spojena v jednu jedinou loď? A když navíc jedno z nich není dost rychlé, aby mohlo uletět?
Tato Enterprise byla zatím rozdělena jenom jednou, a tehdy to nebyl dokonce ani zkušební test. A on sám tenkrát ani nebyl na palubě, když k tomu došlo. Jenom o tom slyšel. Šílený tah při plné hyperrychlosti, výsadní právo kapitána. Nebylo to sice řešení, které by si byl Riker vybral, ale on taky nebyl Jean-Lucem Picardem. V duchu si náhle představil hvězdnou loď, jak se při rychlosti světla dělí na dvě části, představil si hvězdnou sekci, jak letí dál a talířovou sekci, jak náhle vypadává z hyperpole a vynořuje se v normálním prostoru, což musí mít nutně za následek, že to všechny pasažéry srazí na palubu.
Pasažéry... čert vem tohle sezení na dvou židlích. Můstkem zazněla kapitánova slova. "Pro všechny, připravit k přenosu velení na bojový můstek."
Picarda názory jiných na daný problém evidentně nezajímaly. Riker pochopil, že tentokrát žádné skupinové rozhodování nebude. Kdyby byl on kapitánem, hlasování by se nekonalo nikdy. Dokonce ani o tom, zda se kapitán může či nemůže účastnit nebezpečných výsadkových misí. Dokonce ani v tom případě ne. Ale, jak sám sobě pořád dokola opakoval - on není Jean-Lucem Picardem, není mužem, který právě obhlédl posádku na můstku a diplomaticky požádal: "Potřebuji dobrovolníka, který by za této krize velel talířové sekci."
Riker se ozvat nehodlal. Stiskl rty a čekal, až se přihlásí někdo jiný. Taša otevřela ústa, pak je zavřela a zřejmě doufala, že si toho kapitán nevšiml. Worf tuto nabídku ani nepromyslel, to bylo z výrazu jeho snědého obličeje jasné. Dat se začal obracet od operační konzoly, ale znovu si to nechal projít hlavou a nevyřčenou odpověď spolkl.
Geordi se zabořil do křesla, až byl málem neviditelný. Na horní palubě stály Beverly Crusherová a Deanna Troi jako figuríny, neodvažujíce se přerušit nabídku, kterou kapitán tak pečlivě sestavil, ani reakce, které vyvolala. Zvláště Troi stála jako přimrazená. Cítila dilema každého z přítomných, jak si v hlavě promítali kapitánovu žádost, která jim pohnula svědomím a pak se vytratila.
Picard se obrátil kolem dokola a pohlédl na každého z nich. Právě tuto nepravděpodobnou chvíli si kapitán vybral, aby téměř smutně potřásl hlavou. "Jsem na každého z vás velmi pyšný," prohlásil.
Uprostřed můstku William Riker přímo zářil, pyšný na vybranou skupinu, kterou měl za sebou.
Picard sáhl na komunikátor na svém velitelském křesle. "Strojovno, tady je Picard. Šéfinženýre Argyle, hlaste se na můstku, kde převezmete velení talířového modulu."
"Tady Argyle. Slyšel jsem vás správně, kapitáne?"
"To slyšel. Přijďte sem nahoru a přiveďte s sebou osádku můstku. Podnikneme jistou akci."

"Ano, pane. Hned tam budu, pane."
Kapitán se teď bez nejmenšího zaváhání obrátil. "Pane Rikere, můžete začít."
Rikerovi se žaludek stáhl, až se musel předklonit - věděl, že pokud už nikdo jiný, tak Deanna tuto změnu viděla - nicméně se obrátil ke kormidlu a namáhavě vyřkl větu, která mu dělala starosti. Hodně starostí.
"Pane Date, aktivovat energetické propojení s bojovým můstkem, aby to bylo dokončeno, než tam přijdeme. Pro všechny, připravit k přesunu na bojový můstek. Přejít na žlutý poplach. Zabezpečit vše pro oddělení talíře."

Na stísněném a funkčním bojovém můstku se začalo ozývat cinkání a drnčení, jak se přístroje probouzely k životu. Bylo to temnější místo, jistým způsobem také důvěrnější místo, místo, které nutilo osádku soustředit se na práci. Obrazovka byla výrazně menší, jako kdyby měla vyžadovat soustředěnější pozornost.
Velitelská posádka Enterprise se vyhrnula z turbovýtahu a zaujala příslušná místa. Taša s Worfem u zbraňového a vědeckého stanoviště, LaForge u kormidla, Dat u operační konzole, kapitán se postavil doprostřed a Riker na místo všech prvních důstojníků - napravo a kousek za Picardovým ramenem.
Tohle místo mělo něco do sebe. I když byl první důstojník někde jinde, stejně jako by byl pořád přímo tady. A nad nimi, vysoko nahoře, se rozlehlá talířová sekce brzy oddělí od svého zdroje energie a zanechá hvězdnou sekci její maličké sedmnáctiprocentní šanci na přežití a uspokojivému pocitu, jaký může lidské duši přinést pouze sebeobětování.
Každý si jasně uvědomoval, jak se LaForgeovy prsty pohybují po panelu. Vedle něj vklouzl na své křeslo Dat a nakrmil počítač odpovídajícími vnitřními údaji - naprogramoval drcnutí, které od sebe oddělí oba moduly, jak tu tak visely se zastavenými motory, pak opatrný, omezený energetický výboj, jen pro případ, že by ta entita dokázala jejich pohyb zachytit, a myriádu dalších maličkých výpočtů, které vyžadoval manévr, jenž prostým okem vypadal úplně jednoduše.
Ale tohle nebylo jako rozmontovat dětskou hračku. Bude třeba převést milion elektrických signálů, a bylo třeba připravit energii, která je bude napájet. Mezitím se ten tvor tam venku pohyboval po hvězdném poli, zářil a prskal, dychtivě se hnal po stopě toho, co nedávno ochutnal.
"Na můj povel," řekl Riker a velmi dobře věděl, že to zvládnou i bez něj. Koutkem oka viděl zezadu Datův klidný krk a na něm pracující svaly, jak Dat propočítával celý tento ošidný manévr, viděl, s jakou efektivností se androidovy prsty pohybují, a náhle se cítil neohrabaný. "Všechny systémy na minimum. Energetické napájení na patnáct procent, brát v úvahu dvacetiprocentní nárůst při oddělení. Pouze letové štíty, tah hyperpohonu na zádi na nula celá nula pět podsvětelné rychlosti. Všechny sekce udržovat volné turbovýtahy a servisní šachty."
Výtah na můstek se otevřel, což narušilo Rikerovo soustředění.
"Deanno, co tady děláš?" Skutečně popošel od kapitána o krok k výtahu, nemohl odolat, aby se jí na tohle nezeptal, aby se ji nezeptal, proč chce riskovat tak maličkou šanci na přežití dnešního dne. Ale odpověď uviděl v jejích mandlových očích, když neústupně čelila jeho ostrému tónu, a cítil to v emocích, které po něm v příštích několika sekundách vrhala. Narovnal se a spolkl, co chtěl říci - ať to bylo cokoliv.
I kdyby byl promluvil, jeho slova by se jen odrazila, jak se před Rikera prodral Picard. "Poradkyně Troi, zatraceně, dostala jste rozkaz zůstat v talířové sekci. Vysvětlete to!"
Zdálo se, že poradkyně je na něj dokonale připravena, protože zůstala ztělesněním klidu. "Pane, je mě tu potřeba. Pokud existuje nějaká šance na komunikaci s těmi bytostmi, jsem jediná osoba, která ji může zajistit. Dobrovolně se hlásím, že tu zůstanu."
"Ano," zachraptěl Picard. "A všiml jsem si, že jste počkala, až budou výtahy odpojeny, místo abyste se přihlásila, když jsme ještě byli nahoře. " Ukázal na ni prstem a hrozivě dodal: "Proberu to s vámi později. Tedy pokud pro nás nějaké později bude."
Troi se trochu uvolnila a vydechla: "Ano, pane." Nohy ji od všeho toho napětí bolely, ale teď se jí ulevilo, když věděla, že tu může zůstat a dostane zapravdu.
Možná se mohla vyhnout kapitánovi, ale ne Rikerovi. Zachytila jeho pohled. Měl na tváři ten výraz, ten výraz, který procházel všemi sférami jeho bytí, hloub a hloub, až do samotného nitra, a ona všechny ty sféry viděla, jako by se dívala do zrcadla nekonečnosti.
"Pane Rikere, nemáme na to celý den."
"Ne, pane, to já vím. Pane LaForgi, pane Date. Proveďte oddělení talíře - teď."
Všichni zadrželi dech. Všichni se narovnali. Pod jejich nohama, shora, z jeskyní obrovské elektrárny Enterprise i ze zabezpečovacího mechanismu v krku lodi se ozvalo tiché bzučení energie. Se skřípavým drhnutím se části lodi od sebe oddělily. Žádný stupeň mechanického vylepšení nikdy nedokázal zmenšit sílu tohoto okamžiku dělení bez ohledu na to, jak slabě byl cítit, bez ohledu na to, jak byl izolovaný. Buď to slyšeli, nebo si aspoň mysleli, že to slyší - nakřáplé klapnutí, jak se uvolnily spoje, svorky se pustily jako velké paňáty, přísavky se odtáhly od lodních nosníků s pružnou váhavostí, závlačky a závory, uvazovací lana a spony se odpojily od svých protějšků, a všechny ty malé svorníky, které ještě před chviličkou držely pohromadě složitou soustavu obvodů, která ovládala loď, se zasunuly. Jako by ji rozdělila sekera velkého dřevorubce, z jedné lodi se staly dvě. Talířová sekce, se všemi rodinami, se náhle jen volně vznášela prostorem.
Na bojovém můstku se Picard a velitelská posádka dívali, jak se hvězdná sekce pomalu oddaluje. Zřídkakdy jim bylo dopřáno takového pohledu na jejich hvězdnou loď - i když vlastně jenom na její část. Talířovou sekci tvořil široký kotouč se skosenými okraji, jehož zářivá běl odrážela kroužky světel z hranatých oken a míst, kde se uvolňovala energie. Světla zářila všude, jako třpytivé ozdoby na vánočním stromečku. Kapitán Picard pocítil bolest. Díval se, jak náhle ožívají impulzní motory talíře a září jasnou stříbřitou modří. Kapitáni hvězdných lodí měli být rozhodní. Přesto takové rozhodnutí pro něj bylo jako operace bez narkózy. Proč musí ve vesmíru existovat takovéhle věci? Proč musí být ve vodě hadi?

Riker se hypnotizovaně díval, jak talířová sekce odplouvá. Hmm. Nebylo to tak špatné. Doufejme, že všechno ostatní se také podaří. Když konečně dokázal odtrhnout zrak od čiré nádhery talíře, podíval se na kapitána.
Pokud někdy mohl vidět Jean-Luca Picarda zakolísat, tak teď k tomu byla vhodná příležitost. Kapitán vypadal, jako by chtěl každým okamžikem přivolat disk zpátky, vsadit všechno na jednu kartu. Riker chvíli docela čekal, že ten rozkaz vydá, dokonce si připravil slova, která použije, aby kapitán nevypadal příliš hloupě.
Ale Picard neřekl nic. V tichu podepřel svou odvahu přesvědčením.
"Všechno je zajištěno," ohlásil LaForge. "Můžeme manévrovat, pane."
"Potvrzuji," zamumlal Picard. Příchuť závazku. "Udržujte stav. Pošlete zprávu panu Argyleovi na spodním pásmu. Řekněte mu, ať zkusí uniknout za ten malý pás asteroidů na druhé straně plynného obra. Mohlo by to zamaskovat jejich útěk."
"Rozkaz, pane," potvrdil Worf. "Odesílám."
Mlčky se dívali, jak chvíli planou impulzní motory talířové sekce a pak zase pohasínají, takže velký disk dostává právě dost velkou herdu, aby se setrvačností dostal k nebezpečným parametrům zmenšující se klece té entity. Zvláště pro Rikera měla tahle hrozná chvíle zvláštní hluboký význam. Existovalo mnoho různých civilizací, které by mu nikdy neposkytly šanci tu dnes zemřít, alespoň ne na místě, které si sám vyvolil. Krása techniky ho uváděla v úžas. To byla svoboda - postavit to, co před nimi odplouvalo, svoboda zaútočit na stále větší cíle a dosahovat prospěšnějších věcí, mít neomezené zdroje, takže bylo možné využívat bohatství zdravé společnosti k vytváření zázraků podobných tomu, který právě viděl, a zemřít ve vesmíru, když na někoho přijde řada - to byla také svoboda.
Znovu mrkl na kapitána Picarda a ano, v jeho tváři to viděl také. Úžas. Kapitán nevypadal ustrašeně. Víc než co jiného vypadal trochu rozladěně, že ho ta entita donutila rozdělit svou loď ve dví.
Nebo je to něco jiného? přemítal Riker. Znám ho tak málo.
Všeobecnou strnulost přerušil Picard, když se obrátil k Deanně a stroze se zeptal: "Máte aspoň něco?"
Díky černým kudrnám vlasů vypadala její tvář bledá, tmavé oči jako v ní zasazené kousky onyxu. "Zatím nic, pane."
"Worfe, nějaké změny v energetickém zdroji?"
Z Worfovy hrdelní odpovědi jasně čišela netrpělivost. "Pořád stejné proudění a posuv, co tam jsou celou dobu; pane."
"Poručíku Jarová, sledujte polohu talíře a té věci. Chci vědět, jestli do sebe náhodou nenarazí, a chci to vědět dopředu."
"Ano, pane," odpověděla Taša a okamžitě se sklonila nad lesklý panel.
"Na druhou stranu bychom asi neměli čekat. Pane Rikere, uděláme trochu hluku ve tmě."
Riker kývl a bylo jedno, že to bylo hloupé gesto. Hrdlo měl vyprahlé a nechtěl promluvit, dokud několikrát nepolkne. Pak poklepal na komunikátor: "Riker volá strojovnu. Máme hyperpohon?"
Inženýrka MacDougalová promluvila tak rychle, jako by byla přímo s nimi na můstku. "Hyperpohon je pořád mimo provoz, pane, ale brzy bychom to měli mít opravené. Byl to zkrat v elektrice a ne otázka výroby energie."
"Zatím po vás hyperpohon nechci," Riker se podíval na Picarda, aby viděl, co má kapitán v plánu. "Prostě potřebuju trubkami prohnat trochu energie. Řekněme tak deset procent. Dost na to, aby si to nevšimlo talíře, dokud nebudou z dosahu. Připravte se okamžitě motory přiškrtit, abychom se taky mohli schovat."
"Chápu, co potřebujete, pane Rikere, ale hyperenergie se nedá ovládat jen tak snadno. Před i po zášlehu je nutná chvíle volna. "
Riker se rozpačitě podíval na Picarda, jenž ho pozoroval, a potvrdil: "Cokoliv bude fungovat. A kdykoliv budete připravení. Riker konec."
Teď tedy udělají kravál. Hodí mincí ve tmavém skladišti a budou doufat, že její tiché cinknutí bude slyšet, ale mince nalezena nebude.
Ze srdce strojovny, z hlubin antihmotových reaktorů, které dělaly hvězdnou loď tím, čím byla, vyletěl zášleh čiré energie. Dokonce i tak maličký výboj, jen deset procent, byl cítit.
Na obrazovce se objevila změna. Prskající infračervený difrakční obraz jejich pronásledovatele se náhle zastavil, ustal v pátrání ve spodní části obrazovky a hbitě se k nim otočil.
"Jde to po nás," ohlásila Jarová. Sevřela okraje panelu a odmítla vzhlédnout k obrazovce. Místo toho pozorovala dvě tečky znamenající cíle, hvězdnou loď a nepřítele, které se k sobě blížily. Zajíkla se. "Přímý směr."
"Kormidlo, nula celá tři impulzu," nařídil Riker a zaťal prsty do opěrky hlavy LaForgeova křesla, "kurz dva dva čtyři na jedna pět."
"Rozkaz, pane."
"Rychleji, LaForgi."
"Rozkaz, pane, provádím."
"Poručíku, sleduje nás to?" zeptal se kapitán, aniž se otočil.
Jarová kývla, i když se na ni nedíval. "Ano, pane. Sleduje."
"Rychlost?" "Nula celá čtyři impulzu."
"Dobrá..." Picard sice přistoupil ke svému velitelskému křeslu, ale neposadil se. "Tak začneme házet perly a uvidíme, jestli půjde svině za námi. Poručíku LaForgi, zvýšit na padesát procent impulzu."
"Nula celá pět, rozkaz."
Bezhlavá hvězdná sekce, jejímž nejvýraznějším rysem teď byly energií lemované gondoly, sklouzla po imaginárním zábradlí a vydala se napříč pátracím vzorem cizí entity, přesně naproti místu, kam mířila talířová sekce, pryč od vířícího plynného obra, pryč od úzkého pásu asteroidů, které se jednoho dne spojí v novou planetu, a ta bude kroužit kolem pyšného sluníčka této soustavy.

"Kapitáne," ozval se Worf a narušil tak ostatním soustředění. "MacDougalová hlásí, že teď máme dost energie do štítů, ale ne hyperpohon, a taky skoro žádné zbraně. U těch to odhaduje jen na pár minut."
Picard bez ohlédnutí přikývl.
"Myslím, že to funguje, pane," oznámil mu Riker hlasem tak tichým, až ho z toho bolelo v krku. V duchu odpočítával vzdálenost mezi hvězdnou sekcí a talířem a čas potřebný k tomu, než si budou moci říci, že je talířová sekce v bezpečné vzdálenosti. "Dobrý nápad, kapitáne."
"Pane!" zachraptěla Taša a v hlase se jí ozval náhlý děs. "Ono to -"
"Vidím to. Plný obrat. Energii do štítů! Upoutejte pozornost té zatracené věci!"
"Dodávám energii," potvrdila okamžitě Taša. "Bojové štíty naplno! "
Přes veškeré pečlivé plánování, přes množství hardwaru, přes techniku na vysoké úrovni, vyspělou matematiku a podrobné analýzy - přes tohle všechno lidstvo nikdy nedokázalo dobře odhadnout, obejít ani překonat prostou starou smůlu. Kdo mohl vědět, jak dlouho se ta věc potuluje po Galaxii a dělá to, co dělala dnes? Nedalo se poznat, jaké za tu dobu získala zvyky. A kdo mohl vědět, co zahlédla?
Odraz světla od trupu talíře... nepatrný únik subatomárních částic z impulzního termonukleárního reaktoru... vysokofrekvenční výstup z údržby? Tohle byly věci, které by při běžné denní rutině na hvězdné lodi každý přehlédl. Ale něco nějak nepříteli prozradilo, že tohle je ten nejlepší zdroj večeře. Jeho broučí mozek se upjal na představu tohoto cíle místo tamtoho, a tak se obrátil k talíři.
Picard se otočil k Worfovi. "Máte něco?"
"Žádná změna, pane," oznámil Klingon zřetelně a zuřivě. "Vysíláme dvacetkrát tolik energie, než kolik jí právě teď vyzařuje z talířové sekce, ale na tu věc to zřejmě nedělá nejmenší dojem."
"Proveďte těsný oblet. Musíme to odlákat."
Geordi LaForge bojoval, aby se mu ruce na ovládání netřásly při představě, že se s lodí málem otřou o tu ošklivou hmotu. To, co svým posíleným zrakem viděl, byl tak odporný uzel energie, že se pohledu na obrazovku raději úplně vyhýbal. Poletí podle přístrojů. Udělá, co mu přikázali. Protlačí loď kolem té noční můry a na konci neviditelného provazu ji otočí.
Škoda jen, že tahle loď neměla nouzovou brzdu. Hvězdná sekce vyrazila prostorem a stočila se k praskajícímu energetickému poli nepřítele. Teď obrazovce dominovala talířová sekce, byla mezi nimi a nepřítelem. Byla stěnou oslepivě šlehajících elektrických jazyků, z pohledu do jejích barevných světel bolel zrak.
LaForge bez rozkazu zvýšil rychlost. Věděl, co má dělat. Dát té praskací kuličce ochutnat trochu čisté antihmoty.
Na jednu neukázněnou chvilku se podíval na Data. Android byl klamně klidný, lidský tvar obalený infračerveným světlem, mužská postava s horkými a studenými místy, která se všechna pohybovala uvnitř zářícího obalu. Jak by to nedokázal žádný mechanický robot, Dat jeho pohled vycítil a opětoval ho. Zareagoval jen mnohoznačným zdvižením rovného obočí. Konečně spolu. Tak, jak by měli vojáci zemřít, pokud už tedy musí zemřít.
Za nimi Riker tiskl křeslo u kormidla pevněji, než měl v úmyslu. Teď obrazovka přímo plála, jak byli blízko. Budou-li mít aspoň trochu štěstí, nastanou brzy zatraceně velké problémy. Rikerem projel šíp hněvu, když viděl, jak impulzní pohon talířové sekce znovu naskočil. Argyle věděl, že je to teď sleduje a že jsou beznadějně pomalí, aby tomu dokázali uniknout. Přesto, jako želva, která se snaží uprostřed dopravní špičky zmizet ze silnice, sunul se velký disk kupředu na plný impulz. Nad Rikera sklonila šerednou tvář beznaděj. Přál si, aby Picard předtím trval na tom, že jeden z nich zůstane. Zničehonic potřebovala talířová sekce skutečné velení, ne jenom inženýry.
Entita přidala na rychlosti a vydala se za talířem a hvězdná sekce udělala to samé, ještě rychleji. Loď se naklonila, jak ji LaForge před elektrickým. tělem nepřítele otočil. Když prolétali kolem, viděli, že je ta věc opravdu spíš plochá než kulatá, gigantické pole počítačové grafiky, a přesto nějakým způsobem oživené, nějakým způsobem se pohybovalo kosmem bez obrazovky, na které by mělo být zobrazeno. Jeho elektrokinetické vlny zajiskřily a začaly vybuchovat, jak se hvězdná sekce prodrala kolem nich a odsvištěla opačným směrem.
Mezi Data a LaForge se postavil Picard. "Co k čertu? Nic?"
"Žádná odpověď," LaForge mluvil velmi zklamaně.
"Worfe!"
"Nemám vysvětlení, pane," zaduněl Worf. "Pořád sleduje talíř."
Dat vzhlédl a řekl: "Možná je to něco víc než hmyz, kapitáne." Podíval se přes malý můstek na Deannu Troi, která nyní stála vedle Taši hrozivě zamlklá, připravená na útok duchovních zbraní.
"Žralok," zamumlal Riker.
"Jedničko?"
Riker se obrátil ke kapitánovi. "Je to jako když se žralok soustředí na jednu rybu z hejna. Ignoruje chutnější kousky kvůli tomu, na který se zaměří."
"Pane," promluvila náhle Troi. Její hlas zazněl na malém můstku jako rána. "Musíme to odlákat. Talíř -" "Nevydrží útok, já vím, poradkyně, já vím. Štíty naplno. Strojovno, mluví kapitán. Máme hyperrychlost?" "MacDougalová, pane, jen tak tak. Můžu vám dát nejvíc hyper tři. "
"Do toho! A chci nouzové vyhození antihmoty na můj povel -"
Riker se prudce otočil. "Pane?"
"Musíme rozhodně zajistit, že nás to i nadále nebude ignorovat. Musíme zaútočit a to hned teď. Tahle věc nebude -"
"Pane!" vyjekla Jarová. "Blíží se to k talíři! Zvýšení rychlosti na nula celá sedm pět -"
"Nastavit kurz přímo doprostřed, hyper tři a zapojit!" LaForge i Dat opravdu naklonili hlavy k sobě, jako by se chtěli přesvědčit, jestli oba slyšeli totéž, a že to kapitán viděl.
"Řekl jsem zapojit!" zahřměl kapitán. Pak ztišil hlas do šepotu jako sopka hrozící výbuchem. "Proletíme tím všivým

parchantem rovnou skrz."

Kapitola sedm

Picard stál na bojovém můstku, jako by to byl válečný vůz. Rukama třímal otěže svých válečných ořů a v očích měl obraz nepřítele.
Dokonce i Rikerovi, který byl sám kus chlapa, Picard náhle připadal větší, než ve skutečnosti byl. Každá loď se zákonitě jednou musela dostat do situace, kdy nemohla vyhrát, a teď se do ní dostali oni. Přes svůj primitivní program byla ta věc venku velmi schopná a držela je pěkně pod krkem. Budou se s ní muset vypořádat. Nedalo se před ní utéci.
Ted vyplňovala celou obrazovku, nezůstaly žádné černé okraje. Byla to hrozivá barevná stěna, právě ten druh, o kterých matky říkají dětem, že na ně nemají sahat, že nesmějí nikdy ani pomyslet na to, že by na ně sáhly. Hvězdná sekce namířila velkou, kobře podobnou hlavu na tu stěnu a největší rychlostí, na jakou se zmohla, vyrazila. A dokonce i hyper tři - hyper cokoliv - byla působivá a dost hrozivá pro každého, kdo měl všech pět pohromadě.
Na posledních několik sekund Riker zavřel oči. Musel, musel přijmout fakt, že zemře, aby zachránil ostatní. Věděl, že je to povinnost, o které se nemluví. Proto se lodě vůbec oddělovaly - když došlo na lámání chleba, hvězdná sekce byla postradatelná. Měli se obětovat, postavit se do cesty kulce. To byl celý plán.
Celý se napjal. Už při předchozím útoku té věci cítil v ústech kovovou pachuť a teď -
Enterprise narazila do elektrické stěny přesně uprostřed a způsobila hotový ohňostroj a ohlušující prásknutí. Lodí projel elektrický výboj, prorazil do všech panelů, do každého živého těla, strašlivé otřesy následovaly jeden za druhým. Lodí lomcovaly výbuchy doprovázené záblesky necitelného světla. Riker uslyšel křičet Deannu, jak se to soustředilo na ni, ale nedokázal se ani otočit, dokonce se nemohl ani ohlédnout.
Prásk.... PRÁÁÁÁÁSK...
A loď vyletěla druhou stranou - otřesené plavidlo plné otřesených lidí; táhlo za sebou chvost strašidelného ohně.
"LaForgi, zamířit k asteroidům! Strojovno, tady je Picard -"
Jak dokázal promluvit? Jak ještě vůbec dostal z hrdla nějaký zvuk?
Riker se znovu otočil, tentokrát ke kapitánovi, a tentokrát se mu to podařilo. Picard se krčil ve velitelském křesle, loktem podepřený o opěrku, a křičel do komunikátoru. "Strojovno! Strojovno, nouzové vyhození antihmoty na můj povel - rozumíte?"
"Strojovna.., ehm, rozumíme... připraveni, až -"
"LaForgi, už jsme v těch asteroidech?"
LaForge se snažil dostat ruce přes štiplavé elektrické pole, které mu stále vířilo kolem panelu, a přeopatrně naťukal kurz. Pokaždé, když se panelu dotkl, projel mu prstem palčivý elektrický výboj, ale přesto pokračoval, dokud se loď neřítila ke špinavému pásu předplanetárního smetí mezi plynným obrem a hvězdou.
Jiskřícím oblakem, který vyplňoval můstek od přepážky k přepážce a od stropu k palubě, se Riker snažil dohlédnout na Picarda a za ním na Deannu.
Poradkyně se také krčila, oběma rukama se držela zábradlí můstku a hlavu měla skloněnou k jedné ruce, jako by se snažila zastínit si oči a možná spíš sebe sama.
O chvíli později však náhle upoutala jeho pozornost hlavní obrazovka. Podíval se právě včas, aby viděl, jak ta věc pustila kost, kterou dosud držela v zubech, a vydala se za tou, kterou viděla odrážet se v proudu. Její barvy jasně zářily, jak se k nim řítila, nyní byla na obrazovce obrovská, zcela ji vyplňovala, hnala se k nim neuvěřitelnou rychlostí.
Dokázali to - přilákali její pozornost. Až příliš. "Kapitáne, za námi!" zařval Riker přes elektrickou bouři všude kolem.
"Plná rychlost!" zahřměl Picard. Také se obrátil, podíval se a uviděl.
Vstupujeme mezi asteroidy, teď, pane," zavolal LaForge, jehož zvláštní zrak jen tak tak zvládal okolní tanec světel.
Lodí jasně zazněl Picardův hlas. "MacDougalová, vyhoďte nádrž antihmoty - teď!"
Když bylo zahájeno vypouštění, znělo to úplně jako spláchnutí obří toalety. Ozvala se změť zvuků a spodními palubami to otřáslo. V drastickém manévru, vyhrazeném pro nečekaný únik záření, loď vyzvrátila a vyhodila všechen obsah nádrží antihmoty. Antihmota se vyřinula z gondol a prýštila do pásu asteroidů. Kdekoliv v kosmickém vakuu zasáhla nějakou hmotu, došlo k výbuchu - velkému výbuchu. K výbuchu, který švihl ohnivými chapadly sem i tam na vzdálenost tisíců, někdy i stovek tisíců mil. Každá rána i odpovídající okruh menších explozí vyslaly do prostoru šokové vlny z výbuchů antihmoty, které hvězdnou loď, jež se hnala pryč, pokaždé rozkolébaly.
Loď proletěla mezi asteroidy na druhou stranu, ale jakmile byla antihmota odplavena, plavidlo vypadlo z hyperrychlosti a dál se plazilo jen podsvětelnou rychlostí. Všemi na můstku to mrštilo dopředu. Loď zakvílela, jak se snažila vyrovnat s děsivým poklesem rychlosti. Riker zvedl ruku, aby si zastínil oči před šíleným ohňostrojem, který stále ještě zuřil na můstku, a na hlavní obrazovku se podíval právě včas, aby viděl řadu jasně žlutých explozí, velkých i malých, oslepivých.
"Štíty jsou teď nejdůležitější," vydechl Picard. "Při pouze impulzní rychlosti budou slabé, takže se možná budete muset napojit na energii fázerů, abyste je udrželi. Strojovno, rozumíte?" Kupodivu se dokázal nějak udržet v křesle a vydával rozkazy na všechny strany. Mezitím sledoval, jak se ta věc usazuje v pásu asteroidů, dřepí si tam a požírá výbuchy.
Pak se po můstku ještě naposled rozlily barvy a zablesklo se, a všemi to trhlo jako výboj z živého drátu. Další čas to už ale nemarnilo. Teď to proletělo můstkem očividně naposled, celý vír se srazil do uzlu a zachytilo se to Data, jako by se to na něj přisálo. Zasáhlo ho to jako pádná rána a srazilo ho to z křesla. Za každý volt, kterého byli ostatní ušetřeni, teď

Dat musel vydržet políček. Vleklo ho to stranou a přirazilo zády k zábradlí můstku, až už se nemohl ani hnout. Vytvořil se kolem něj červenooranžový obal, uvnitř něhož se jiskřilo, až se Dat celý třásl. Chvěl se a lapal po dechu. Mačkalo mu to celé tělo, včetně měchů, které mu sloužily jako plíce.
"Ne!" zařval Geordi. Tentokrát byla hrozba známá, a jak ona tak Geordiho reakce se daly čekat - přinejmenším Riker a Dat je čekali.
Když Geordi vyrazil z křesla, Riker ho snadno zachytil a sevřel mu paži jako do svěráku. V té samé chvíli využil Dat jeden z těch strašných stisků a vyhekl: "Drž se stranou! Geordi -"
Na ruce Geordimu zasyčela statická elektřina, když se natáhl, ale na Datův příkaz ruku zase stáhl. Visorem zíral na ďábelské infračervené pouzdro, které na něj zaprskalo, jako by nějakým zvláštním způsobem pochopilo a varovalo ho.
"LaForgi, zůstaňte, kde jste!" To se mezi ně vklínil Picard. Prohlížel si bílé pole statické elektřiny praskající kolem Data. Pokud by Dat mohl cítit bolest, cítil by ji teď. Pokud měli jeho kolegové nějaké pochyby o tom, zda může bolest cítit, tak rozhodně ne v této chvíli.
Riker popošel k Datovi a držel se těsně z dosahu obalu statické elektřiny. Jen jednou odvrátil zrak, a to pouze na tak dlouho, aby se přesvědčil, jak je na tom Troi. Poradkyně stála na horní palubě, svírala zábradlí a dívala se na ně s ustaraným výrazem plným očekávání.
"Kapitáne," začal Riker a natáhl ruku, jako by chtěl všechny uklidnit, "kdybychom si s tím mohli teď promluvit -"
LaForge zastavila jen přítomnost kapitána. "Ne! Musíme ho z toho dostat!"
"Tohle by mohla být naše jediná šance, " naléhal Riker. "On si nezaslouží být na vašem seznamu hlupáků, co si nechaj všechno líbit, pane Rikere," prohlásil LaForge trpce. Ještě trochu, a byl by prskal.
"Já vím," řekl mu Riker. "Já vím. Ustupte. To je rozkaz. Kapitáne..."
Picard androida a sílu, která ho držela, půlkruhem obešel. "Ano... ano... jen klid, všichni." Došel tak blízko, že mu statické pole přebíhalo po pažích a nohách, až se mu vlnila kůže. "Date, slyšíte mě?"
Praskání náhle utichlo. Bylo to, jako když se propíchne balónek a srazí se do svého přirozeného tvaru. Data obalily ošklivé průsvitné barvy. Přestal tolik lapat po dechu, i když stále funěl a vzpíral se tomu, co bylo stále ještě útokem. Oči upíral na matně osvětlený strop bojového můstku, ale pohyboval jimi, jako by tam byla napsaná nějaká slova. Zamrkal, přimhouřil oči a snažil se dobrat smyslu toho, co viděl. Paže měl rozhozené do stran, dlaně otevřené a dlouhé prsty sebou cukaly.
Riker se pomalu postavil vedle kapitána a promluvil velmi tiše, téměř šeptem. "Dochází tu k nějakému harmonickému vyladění. Jako když rádiové vlny vyvolají vibraci krystalu. Nějak je s tím slučitelný."
Picard krátce kývl.
"Date?" začal znovu. "Slyšíte mě? Rozumíte mi?"
Chvíli se nic nedělo.
Pak slaboučké "ano..."
Odpověď jimi všemi projela jako nůž.
"Date, mluvte se mnou," vybídl ho kapitán a používal svůj zvučný hlas jako účinný nástroj, jímž také byl.
"Já..."
"Pokračujte. Zkuste to ještě. Poslouchám. Pokračujte."
"Sub... obvod... kom... kom..."
"Komunikace?"
"Ano..."
"Tak tohle jsem doufal, že uslyším. Můžete s tím mluvit?"
Datovy dokonalé rysy se zoufale zkřivily. "Nemůžu... nemůžu vysílat..."
"Zkoušejte to. Zůstaňte klidní, všichni. Nikdo se nepohne. Worfe, hlášení."
Dokonce i Klingona přítomnost toho vířícího útočníka přiměla mluvit tišeji. "Pořád to přežvykuje reakce hmoty s antihmotou v pásu asteroidů, pane. Žádný náznak změny kurzu. "
"Mluví to k vám... "
Hlas Deanny Troi byl tichý, ale tentokrát měl takovou modulaci, jakou neznali. Přiměla je obrátit k ní pozornost i přes Datovo zajetí. Ztuhle sestoupila na hlavní palubu, Riker k ní natáhl ruku a ona ji přijala, ale tvářila se jako někdo, kdo hledí do oslepivého světla. Stejně jako Dat zřejmě viděla něco, co tu nebylo.
"Váš jazyk," zamumlala. "Já jím mluvím."
Riker ji držel za ruku a teď udělal váhavý krok, kterým by se dostal těsně k ní.
"Ne," zarazil ho ostře Picard a pokynem ruky mu ukázal, aby se stáhl. Navíc do Rikera šťouchl, aby ho odstrčil, a postavil se mezi ně. Jasně viděl, jak Troi natahuje ruku, náhle prázdnou, za Rikerem, jenž ustoupil. Takže aspoň částečně byla tady.
"Kdo jste?" začal Picard opatrně.
Troi vhrkly námahou do očí slzy.
"Všichni... skončíte..."
"My nerozumíme. Nevíme, kdo jste," pronesl kapitán jasně.
Troi se začala třást, silně, částečně námahou, částečně díky tomu, co se s ní dělo. Přes to, jak Picard odmítal folklór a duchařské příběhy, získal bojový můstek onu nezřetelnou, ale základní auru seance. Troi sama vypadala jako strašidlo, věc z temných dob, z časů, kdy nevědomost neustále vtiskávala nesmazatelné stopy do představivosti všech lidí. Byla šepotem z legend, nějak přeneseným do přítomnosti. Vlasy jí ve všem tom blýskání zářily jako leštěný eben, a přes všechna světla Datova útočníka měly její oči svou obvyklou rohovinově černou barvu. A přes duchovitou atmosféru tu uprostřed kouzel pracoval také vědec. A ani na chvíli jim nebylo dovoleno zapomenout, že je do toho zapleten i Dat.

Prskající jas víru, jenž androida obklopoval, klouzal po Deannině tváři v neustálé beztvaré připomínce.
Riker k ní opatrně pokročil a byl vděčný Picardovi, že se ho nepokouší zarazit. "Deanno..." začal. Dál už neměl co říci.
Troi se přinutila promluvit. Nějak viděli a chápali, že ta naléhavost pochází pouze od ní a od nikoho jiného. "Vy to... můžete... ukončit."
Kapitán přimhouřil oči, jako by dokázal ta slova vidět. Něco ve způsobu, jakým to řekla, ho přimělo umlčet celý můstek. Její hlas - stále tichý. Jen chraplavý šepot. Ale měl v sobě sílu, rozhodnost, kterou Picard nečekal, že v takové chvíli uslyší. A když domluvila, bylo po všem, úplně. Už se nemusela ovládat, mohla se zhluboka nadechnout, a světelné vzory, které se jí odrážely na obličeji, začaly blednout.
Riker s Picardem se otočili a Dat skutečně vypadal zase jako Dat a méně jako raketa ze 4. července.
"Nikdo ani hnout!" varoval je Picard. "Počkejte, až to bude úplně pryč."
Přes přímý rozkaz se Riker posunul k Troi a neustále ji sledoval, zatímco Dat se mu třpytil na okraji zorného pole, a když se poradkyně náhle zhroutila, byl už komandér skoro u ní.
Barva Troi zmizela z tváře a ona se složila tak rychle, že ji Riker málem nestačil zachytit. Dokázal ji jen popadnout za paži a zabránit tomu, aby se hlavou udeřila o zábradlí můstku, ale ona se mu v sevření obrátila a visela mu na ruce jako leklá ryba, dokud ji nepoložil na palubu. Poklekl vedle ní a odhrnul jí z čela závěs černých kudrn. Vzhlédl právě včas, aby viděl, že totéž se stalo i Datovi.
Androidovo hutnější tělo narazilo na palubu s hlasitým zaduněním. Teď u něj byli Geordi a Worf, kteří ho obrátili na záda. V šeru, které na můstku náhle znovu zavládlo, vypadal Dat zmateně a popleteně, ale na rozdíl od Troi byl při vědomí.
Picard se jednou rozhlédl po můstku, aby se ujistil, že se elektřina opravdu vytratila. Pak: "Jarová, stav toho stvoření?"
"Pořád se baví v asteroidech, pane," ohlásila poručík, "i když jde zřejmě schválně po těch antihmotových explozích. Nezdá se, že by to vědělo, co jsou ty poruchy zač. Není tomu asi příliš jasné, co by mělo dělat."
Picard si odfrkl. "To nevíme nikdo. LaForgi? Přenechejte Data Worfovi a rychle nás odsud dostaňte."
"Ano, pane - kurz?"
"Zpátky k talíři. Dokud ještě máme šanci."
S tím poklekl vedle Rikera, který se dost bezmocně skláněl nad Troi. "Žije?"
"Puls má jako buben," hlásil Riker. "Za těchto okolností - kdo ví, co to znamená?"
"Budu to brát jako dobré znamení," prohlásil smutně Picard, "protože nic jiného nemáme."
"Spojíme se zase s talířem, kapitáne?" zeptal se Riker, i když odpověď znal. Tentokrát nebude spojení znamenat, že potíže skončily. Právě naopak. Bude to znamenat, že naprosto selhali.
Picard pohlédl na obrazovku. "Vypadá to, že jsme se radovali dřív, než jsme se dostali z lesa. Tašo, spojte se s inženýrem Argylem a oznamte mu, že je nabereme."
"Rozkaz, pane. Ihned."
"Pošlete to na krátkých vlnách, co nejkratší zprávu, jaká jen bude možná."
"Rozkaz, pane."
Když se teď kapitán obrátil zpátky k Rikerovi, ztišil hlas a sáhl Troi na zápěstí, aby si její tep zjistil sám. "Co jste si z toho vybral? Ta slova, která říkala... a je to v souvislosti s tím, co se spojilo s Datem?"
Riker potřásl hlavou. "Právě teď je to pěkně zašmodrchané. Ať je to cokoliv, zřejmě to na oba nepůsobí stejně. Ona mluví o těchto, - no, těchto lidech, jako by je znala, a nejiskří to kolem ní jako kolem Data. A nechytilo ji to. Všiml jste si, že se pořád mohla hýbat? Jako by se elektrické pole té entity soustředilo na něj, ale mluvilo skrze ni."
"Ano, ale ty zprávy, které dostává. Jak přesná je její telepatie? Víte stejně dobře jako já, že betazoidská telepatie je subfrekvenční a vypadá nadpřirozeně, ale je naprosto jasně vysvětlitelná vědecky. Tahle záležitost, kdy se poradkyně chová jako duchařské médium, i když... já to prostě neberu."
"Jestli to pomůže," řekl mu Riker, "tak podle mě to ona taky nebere, pane."
"Co to říkala? Můžeme to ukončit? Ukončit co?" Naklonil se trochu blíž a ztišil hlas. "Máte aspoň nějakou představu?"
Riker si olízl rty. Tak k tomuhle byli dobří první důstojníci. Přicházet s hypotézami o věcech, o kterých vůbec nic nevěděli. Vařit odpovědi z čisté vody. Ale občas to zas byl nejlepší způsob, jak odpovědi dostat kopat, dokud nenarazíte na zeď nebo na vodu. "Ukončit to. My můžeme. Rád bych věděl, jestli to myslelo přímo nás. Nemohlo to myslet ty živé esence, co cítila Troi?"
"Nebo spíš - nemluvili k tomu? Něco vám povím," řekl Picard s náhlým přesvědčením, "jakmile rozřešíme tyhle dvě věci, tak je postavíme vedle sebe a dostaneme odpovědi. Máme ty zprávy v rukou, a prostě si je nevysvětlujeme správně. Je čas, abychom to udělali."

"Jak je jí, pane Rikere?"
Taša Jarová mluvila tichým hlasem. S obavami, aby na sebe nepřitáhla pozornost za to, že opustila v této kritické, choulostivé chvíli své stanoviště, poklekla vedle Troi, naklonila se nad ni a skoro šeptala.
"Nejsem doktor," odtušil prostě Riker, aby tak ulevil svému zoufalství. Kdyby měl čas opustit své stanoviště, Troi by již byla na cestě na ošetřovnu, ale on si prostě nemohl dovolit těch pár sekund navíc obětovat. Takže zůstane tady, v jeho rukou, pod jeho dohledem, v té ubohé péči, kterou jí mohl poskytnout.
"Pane, budeme se spojovat s talířovou sekcí?" zeptala se Jarová. Podívala se na něj tak, že bylo jasné, jak moc chce, aby bylo všechno v pořádku, a vypadala stejně nevinná a plná nadějí jako kreslená postavička od Disneyho.
"Myslím, že nemáme moc na vybranou. Prostě to nefungovalo. Zvykli jsme si, že to funguje, a je těžké dostat se do situace, kdy to nezabírá. Štěstí při riziku, to je všechno, poručíku." Pokynutím hlavy ji propustil a mlčky jí nařídil, aby se vrátila ke zbraním, ale Taša neodešla.

"Pane Rikere?"
"Ano, co se děje?"
"Pane... oddělit sekce byl můj nápad." Taša se odmlčela a čekala, až opět upoutá jeho pozornost. Když ji získala, stiskla tenké rty a zeptala se: "Měla bych se kapitánovi omluvit?"
Riker se na chviličku propadl do studánky přání jejích očí. Měla je zdůrazněné jednoduchou linkou a troškou řasenky, nebylo to moc, jako by si nebyla vlastní ženskostí jistá a byla z ní na rozpacích. Riker zjistil, že ho ty tenké hnědé linky, nyní maličko rozmazané a nepravidelné, fascinují. Taša Jarová, to byly všechny dobré úmysly v jednom balíčku.
Kdyby si byl Riker neprošel všechny osobní záznamy důstojníků můstku, když dostal jmenování na Enterprise, byl by se jednou podíval do těch očí a na pružné, štíhlé tělo a převelel by ji do školky učit všechny děti na Enterprise, které by se určitě při pohledu na její tvář každé ráno rozjasnily.
Teď se cítil stejně - jako kdyby byla dítě a on učitel. V její tváři, v očích nebylo nic, co by mu připomínalo, že vyrůstala v žalostné náhražce kolonie, a přesto si na to vzpomněl. Byla to kolonie, která se skutečně odtrhla od Federace. Její ekonomika se během tří desetiletí odloučení úplně zhroutila. Byla to vzdálená kolonie, kde se gangy staly vládnoucími vrstvami, bylo to místo, které nic nepřipomínalo tolik jako dozvuky francouzské revoluce, místo, kde byl ve jménu lidu svržen špatný systém a nahrazen něčím mnohem horším. Místo, vedle jehož každodenního života vypadala jakobínská hrůzovláda spořádaně. Davy, gangy, bezuzdnost některých, hladovění jiných, rodiče nuceni učit své děti, jak být samy, protože soběstačnost znamenala přežití. Děti, které se hemžily mezi troskami jako krysy. A mezi nimi Taša.
Přežívala. Prchala. Bojovala, když musela, jedla, když mohla. Rozvíjela svou cílevědomost, která jí umožní stát se v rekordním čase šéfem bezpečnosti na přední hvězdné lodi. To se nestává každý den.
Byl to hrozný způsob, jak vyrůst. Příliš rychle, příliš tvrdě a nesmiřitelně. Ušly jí všechny ty holčičí věci, všechno to hihňání a schovávání se jedna za druhou, přiopilé mejdany a nádherná nevědomost, kdy dívky věří tomu, co uvidí na první pohled. Taša neměla žádná zrcadla ani šminky, a i kdyby nějaké zrcadlo potkala, necouvla by před vyhublým dorostencem s vlasy ostříhanými na kluka - aby nepřitáhla pozornost těch, kteří se občas podvolí nízkým pudům a znásilní osamělou dívku? Ode dne, kdy její matka poprvé vzala nůž a uřezala své čtyřleté dcerce po kolena dlouhý copánek, musela se Taša učit přežít.
Přesto se teď na něj dokázala podívat s touhle naprostou čistotou, s naprostou důvěrou v něj a ve všechno, co viděla, když se podívala na důstojníka, ve všechno, co Hvězdná flotila znamenala pro někoho, kdo vyrostl podle zákonů chátry. Když se na ni teď Riker podíval, padlo na něj půl tuny zodpovědnosti. Co mohl říci, aby nepomačkal tu antiseptickou víru? S ní byla Taša silnější než bez ní, ve své čistotě byla lepším důstojníkem než žena, kterou by se byla mohla stát, kdyby se poddala lhostejnosti, na níž měla plné právo.
Natáhl se nad probírající se Deannu a vzal Tašu za loket. "Ať už uděláte cokoliv," poradil jí, "neomlouvejte se."

Kapitola osm

Za nimi výbuchy antihmoty ještě stále osvětlovaly sluneční soustavu ze všech stran. Ohromující bylo, jak tak malé množství antihmoty ve spojení s tak malým množstvím hmoty mohlo mít za následek takový požár.
Dostat se z bezprostřední blízkosti bylo docela snadné - ten tvor se právě nedíval, byl cele zaujat požíráním čisté energie, která vznikala reakcí hmoty s antihmotou mezi asteroidy, a tak hvězdná sekce získala několik sekund navíc a mohla využít jízdu na šokových vlnách, způsobených výbuchy, a vrátit se k talířové sekci. Snadné to bylo hlavně vzhledem k tomu, čím už dneska museli projít.
Spojení lodí pak ale bylo něco zcela jiného.
Riker stál vedle vědecké stanice, za níž teď seděla Deanna Troi. Vypadala rozrušená, unavená, rozbolavělá a zachmuřeně vážná jako někdo, kdo právě uslyšel špatné zprávy, ale zřejmě si uvědomovala, co se kolem ní děje, možná až příliš jasně.
Riker měl při pohledu na odpojený talíř, který se k nim na obrazovce přibližoval, špatnou předtuchu. Tohle byla ošidná část, rozdíl mezi vyplouváním zaoceánské lodi z doku a vplouváním do něj. Nebo možná jako přistávání na jedné z těch letadlových lodí, které viděli na obrazovce. Úhel musel být správný. Každý spojovací článek, přípojka a čep musely zapadnout přesně na své místo. Enterprise na tohle naštěstí měla počítače. Něco takového se prostě nedalo provést ručně, i když ovšem existoval termín používaný pro ne zcela automatické propojení. Skutečně to provést ručně by znamenalo celý den a půl noci práce. V této chvíli však byl Riker rád, že Picard tak pozorně sleduje, jak se obě velké lodi blíží. Talíř měl vypnuté motory a hvězdná sekce se pohybovala dopředu setrvačností, aby nepřilákala pozornost cizí entity. Nikdy nebyli bezmocnější než právě během posledních pěti stop před propojením.
V poslední chvíli se přes obě lodi přelila šoková vlna z antihmotových explozí v pásu asteroidů a vrazila mezi ně jako klín.
"Zpětný chod!" nařídil ostře Picard a loď pod ním se poslušně pohnula. "Stabilizovat. Ted šikovně. Možná další šanci nedostaneme. Přiblížení na úzkopásmových tažných paprscích. Dostaňte nás tam."
"Rozkaz, pane," zamumlal zpocený LaForge.
"Worfe, pomozte mu."
"Ano, pane," potvrdil Klingon. Nechal Data sedět na rampě a vklouzl za operační konzoli.
Dat zamrkal a díval se, ale nepokusil se vrátit na své stanoviště. Vlastně si Riker všiml, že android vypadá velmi zamyšleně.
Co teď? napadlo Rikera. Podívejme se na něj. Vypadá, jako by mu jasná odpověď prospěla stejně tolik jako mně.
Možná se snažil až příliš. Možná mě vzal příliš vážně a dovolil, aby se ta věc dostala do něj a vycucala ho až do dna.
Příště se pokusím nechat pusu zavřenou.

Možná.
Paluba se pod ním zahoupala. Hrábl po zábradlí můstku a na velkou obrazovku se podíval právě včas, aby uviděl uměle osvětlený přistávací port talířové sekce. Pak obrazovka zčernala a kamera se automaticky odpojila.
"Přistání dokončeno, kapitáne," ohlásil LaForge. "Všechny sekce, všechny spoje svítí zeleně. Dozorčí přistání hlásí, že je všechno zajištěno."
"Potvrďte mu to. Všechno stát. No," povzdechl si Picard, "tohle tedy bylo příšerné fiasko, pokud jsem kdy nějaké viděl. Je jasné, že dostat se z tohohle nebude zrovna snadné."
"Rozkazy, pane?" zeptal se Riker.
"Kapitáne!" vyhrkla Jarová. "Je to pryč!"
Můstek jako by pod nimi zavířil jako obrovský otočný servírovací stolek, jak se všichni rychle obrátili.
"Pryč?" zopakoval Picard. "Prostě jen tak?"
"Ještě rychleji." Jarová se nad svými přístroji zlostně mračila, jako by ji ~mizení fenoménu rozzlobilo víc než jeho

útoky. Samozřejmě měl povolení odejít, ale ne bez povolení od šéfa bezpečnosti. "Žádná stopa, žádná zbytková energie, nic. Prostě přestal existovat."
"Rozkošné. Hraje to s námi nějakou pitomou hru. No, řekl bych, že tohle potvrzuje Datovu hypotézu o interdimenzionalitě s dost děsivým důrazem."
"Možná bychom odsud měli zmizet, dokud ještě můžeme, pane," navrhl Riker.
"Oh, ne, ani za život, Jedničko," opáčil kapitán, "a to myslím doslova."
"Ale jestli -"
"Nechápete? Docela jasně to ukázalo, že to není hmyz a není to ani žralok. Je to sklípkan. Pohneme se - skočí. Musí jenom čekat. Čekat, dokud se nepohneme. A to my neuděláme." Obrátil se k posádce taktického můstku, která se tvářila vyčkávavě, a autoritativně nařídil: "Všechno stát. Vypnout všechny systémy včetně vnitřních s výjimkou základní podpory života. Odpojit všechno, co se jenom odpojit dá. Dočasně přerušit veškeré pokusy a zkoušky, pokud osobně nepřikážu jinak, taky vypnout jídelní procesory, všechny doplňkové přístroje, terminály, hologramy, vnitrolodní komunikaci, generátory, opravy, všechno. Ztlumit vyhřívání a osvětlení na minimum. Utlumit všechny zvuky. Řekněte lidem, ať dojdou tam, kam mají namířeno, a zůstanou tam. Do deseti minut vypneme turbovýtahy a budeme používat jen servisní žebříky. Máte to?"
Riker pochybovačně naklonil hlavu. "Nevím, jak dlouho se udržíme."
Picard přimhouřil tmavé oči. "Města kdysi musela vydržet výpadky proudu, pane Rikere," poznamenal,"a my to také zvládneme. Už od dob ponorkové války a těžkých náletů musely skupiny lidí vydržet období trýznivého ticha."
"To byl cvičený vojenský personál, pane. Mnohem těžší to bude pro -"
Kapitán ho umlčel pohozením hlavy a nečekaně ztišil hlas. "Nebuďte urážlivý."
"Správně. Promiňte, pane." Riker mávl na Worfa a hlásil: "Lodní systémy plní rozkazy. Osobně všechno překontroluju."
Kapitán kývl. "Jakmile se vrátíme na hlavní můstek, chci kompletní kontrolu systémů jako přípravu na převod antihmoty ze zásobníků do hlavní nádrže, abychom nahradili stávající ztrátu. Chci, aby to proběhlo hladce, Rikere. Hodně energie musí změnit místo, a my nechceme, aby nás zachytili. Upozorněte strojovnu. Budou mít plné ruce práce s přenosem a dobíjením hyperenergie."
"Rozkaz, pane, zařídím to."
"Všem, připravit k převedení velení -"
"Kapitáne -" Troi náhle ožila a roztřeseně se zvedla z křesla. Kdyby se nezachytila velitelského křesla, byla by upadla, ale na nohou ji drželo něco víc než jen tělesná výdrž.
Kapitán ji chytil za paži. "Poradkyně, vy zůstaňte, kde jste. Chci, aby se na vás doktorka Crusherová znovu podívala."
"Později, pane, prosím. Kapitáne, smím si s vámi pohovořit soukromě?" požádala ho a na Rikera jen mrkla koutkem oka. "Je to... pro mě velice osobní, pane."
Kapitán se jí dlouze zadíval do očí, všiml si jejího výrazu, vzal v úvahu sílu, s níž mu tiskla paži - něco, co si zřejmě ani neuvědomovala, že dělá - a zvážil její pravdomluvnost jako detektor lži. Jeho měřítkem byla zkušenost, tvrdě vydřená schopnost posoudit, co slyší, podle výrazu toho, kdo to říkal, tónu hlasu, i jeho nejslabšího zachvění, záblesku v očích i nejlehčího pohybu řas. Jí uvěřil, věřil, že to není jen vrtoch, že mu chce opravdu říci něco důležitého, že je stále natolik při zdravém rozumu, aby posoudila rozdíl.
Vycítil, že se blíží Riker, a poznal, že se mu první důstojník dívá přes rameno, využívaje své výšky, aby se mohl podívat na Deannu Troi a beze slov se zeptat, jestli snad není nějak zahrnut do jejích tajemství. Jen díky tomu bylo kapitánovo rozhodnutí ošidné.
"No dobře." Picard uchopil Troi za paži a nasměroval ji k turbovýtahu. "Pro všechny, okamžitě převést velení zpátky na hlavní můstek. Rikere, vy si promluvte s Datem. Získejte nějaké odpovědi. Zaútočíme na ten problém na dvou frontách. Poradkyně, do mé pracovny. Vy ostatní... na stanoviště."
Riker se díval snad až příliš toužebně, když kapitán vyprovázel Troi z nejasně osvětleného bojového můstku. Mohl bez ní žít, možná bude muset. Když přijal toto místo, ukončil veškeré vztahy, ohlédl se za dvaceti lety úsilí o jediný cíl a slib samoty docela dodržoval. Dokud nevstoupil na samotnou loď. Dokud se ona nezjevila a nepřiplula mu vstříc. Náhle mu ta léta, která ho tu čekala, připadala spíš jako zkouška než jako úkol. Je pro velícího důstojníka s dlouhodobým pověřením nemoudré navázat důvěrný vztah? Celá tahle záležitost s rodinami na palubě lodi... bylo to tak nové. Věděl vůbec někdo, jestli velitelé lodí reagují jinak, když jsou na palubě i jejich milovaní, než tehdy, když se mohou od všeho

odpoutat a věnovat se pouze hrozícímu nebezpečí?
Deanna to bude vědět. A ona je ta jediná osoba, které se nemůžu zeptat.
Ze zamyšlení ho náhle vytrhly dvě postavy, které kolem něj prošly k turbovýtahu, a Riker se otřásl. Před ním byli ve výtahu Jarová a Worf s kapitánem a Troi. O levý rukáv se mu právě otřel Geordi s Datem v závěsu.
Riker chytil Data za ruku a zastavil ho. "Date, vy zůstanete tady."
LaForge se začal otáčet a z toho, jak měl zaťaté zuby a nahrbená ramena, čišel ochranitelský pud, a jen kapitánovo štěknutí způsobilo, že nechal Data v rukou nepříliš soucitného nadřízeného. "Už jdu, pane," řekl tiše, jako by chtěl Rikera varovat.
Možná to nebyla nestoudnost, a možná to nebylo varování. Ale Riker by mu nemohl klást za vinu, kdyby bylo. Dveře turbovýtahu se zavřely se zasyčením, podobným zvuku vysavače.
Dat zůstal na pár toužebných sekund stát tváří k turbovýtahu. Vlastně to bylo déle než jen několik sekund. Dost dlouho na to, aby to bylo znát. Když se konečně začal otáčet, byl v pozoru - což jak on, tak Riker považoval za trapně zbytečné.
"Jak se cítíte?" zeptal se první důstojník.
"Funkční," odpověděl Dat, "ale slabý."
"Chcete se posadit?"
"Ne, děkuji, pane. Raději postojím."
Radši bych tě měl nechat na pokoji, zlato. No tak, Wille, vyřiď to, ať už je po všem. "Můžete podat hlášení o tom, co se vám stalo?"
To nebylo přesně to, v co doufal, když otevřel ústa, ale Riker se Datovi otevřeně postavil s touto otázkou a v duchu si říkal, že najde způsob, jak to druhé téma nanést, dříve nebo později.
"Mám nějaké nové informace, pane," oznámil mu Dat, "i když nejsou všechny jasné."
"Poslouchám. Stručně, prosím."
Dat kývl a pak se zamyslel nad výběrem vhodných slov.
"Ten jev," začal pomalu, "je jako já."
"Jako vy? Nějaký -" Riker se zarazil a uvedlo ho do rozpaků, když za něj větu dokončil Dat.
"Mechanismus," dořekl android. "Vytvořený někým jiným. Živý nástroj, sestrojený na tak vysoké úrovni inženýrství, že to může, ale také nemusí být živá bytost."
"Takže jste s tím mluvil?"
"Byl jsem v kontaktu. Neodvažuji se však říci, že to byl rozhovor. Vzalo si to ode mě to, co se mu zalíbilo, a mně to dalo jenom to, co se samo rozhodlo dát. Přijímal jsem, ale nebyl jsem schopen vysílat. Nebo jsem možná prostě nebyl vytvořen jako vysílač... jak jsem doufal, že budu."
"Date, nečekáme, že -"
"Možná kdybych se vydal ven v raketoplánu, mohl bych se dostat do důvěrnějšího kontaktu."
"Nebuďte blázen," vybreptl Riker. "Nikdo nikam nepoletí, dokonce ani vy ne."
Dokud to nebylo venku, Rikera ani nenapadlo, jak necitlivě může jeho věta vyznít, takže teď jen doufal, že se přes to Dat přenese.
"Tento mechanismus je pro nás nebezpečný, pane. Už o tom v nejmenším nepochybuji," pokračoval android. Jak tu stál na horní zadní palubě, nejasné osvětlení bojového můstku zdůrazňovalo strohé zbarvení jeho kůže. "Je to jen otázka velmi omezeného času, než zjistí, jak rozlišit hmotu obvyklou pro tuto oblast kosmu nebo té nedaleké sluneční soustavy, a strukturu Enterprise. Zničí loď, jako před třemi sty lety zničil Gorškov."
"Tak počkejte chvilku," Riker zvedl ruku. "Nejsme si jistí, co se stalo Gorškovu. "
"Já si jistý jsem. Zničí nás to stejně násilným způsobem - a jak nejrychleji to dokáže. Hodlá nás to zničit, jakmile nás to znovu najde."
A byl si tím naprosto jistý, pokud se to dalo vyčíst z jeho výrazu. Byl ještě netečnější než obvykle a Riker se musel pozorně dívat, aby rozeznal nějaký záblesk citu. Dat možná byl android, ale jeho tvář byla obvykle příjemně oživená, a současná prázdnota dělala Rikerovi starosti. Datovo obvyklé chování by ho bylo aspoň trochu uklidnilo.
Pomalu se zeptal: "Máte nějaký klíč k jeho původu?"
"Byl postaven před mnoha tisíciletími a obsahuje ničivou sílu několika hvězdných lodí," sdělil mu Dat bezvýrazně. "Ale nejstrašnější je, pane, že to má zakódováno něco, co považuje za povolení tuto sílu používat podle vlastního uvážení."
"No skvělý," zasténal Riker. "Viděl jsem surovce ohleduplnější než tahle věc."
Dat chvíli neříkal nic, a kdyby mohl mít nějakou náladu, tak teď rozhodně nebyl v náladě na povídání. Mlčel dost dlouho, aby Rikera uvedl do rozpaků, dost dlouho, aby ho přiměl vzhlédnout.
"Pokračujte," vyzval ho Riker s náznakem únavy.
"Jak jsem říkal, může to být na vysoké úrovni vývoje strojů, tak vysoké, že je to vlastně živé."
Ošklivá vyhlídka, pomyslel si Riker, ale naštěstí to neřekl. "A?"
"A... ničí to mechanická plavidla, co obsahují energii, kterou rozpozná, zatímco uchovává životní sílu živých bytostí, které na nich najde."
"Ale proč? Proč by se to potulovalo Galaxií a vysávalo životní esence? Kdo by postavil stroj, který by ničil lodě, ale zachovával matérii živého vědomí? To nedává smysl."
"Není známo, pane. Ale z obranného hlediska to smysl dává. Ještě nevíme, jestli to reaguje stejně na celé planety jako na plavidla. Pokud ano, tak je to možná obranná zbraň, která se obrátila proti svým stvořitelům."
"Je to vážně možné?"

"Ne, pane, jenom hádám."
"Ale bezvýhradně to ochraňuje život - jaký? - životní sílu? Bytostí, které vstřebá?"
"Nejen to, pane, ale celé vědomí. Vzpomínky, touhy, všechno. Tam uvnitř jsou vlastně stále naživu."
Riker zkřížil paže na prsou, naklonil se nad zábradlí a zahloubal se nad tím.
"Představte si, že nejste otrokem času. Lidstvo takovou Utopii hledá celá tisíciletí. Nepřítomnost tužeb, hladu, strachu, bolesti, smrti... Rád bych věděl, jak to vypadá zevnitř." Chvíli se nad tou představou jen mlčky zamýšlel. Znělo to idylicky, skoro jako z Bible. Kolik lidí vzhlíželo k vesmíru, když ho považovali za nebe? Odstrčil se od zábradlí a zvedl prst. "Tady se dějí dvě věci," prohlásil. "Opravte mě, jestli se mýlím -"
"Opravím, pane."
"Ehm... ano. Jsme tu svědky dvou kontaktů? Vy jste se spojil s tím mechanismem, nebo co to vlastně je, a Troi s těmi esencemi života, které polapil?"
Dat na chvíli stočil své ptačí oči stranou a znepokojivě přitom připomínal zahloubaný počítač. Chvíli stál naprosto nehybně, pak svraštil obočí a řekl: "To odpovídá důkazům, pane. Poradkyně Troi je zjevně cestou nejmenšího odporu pro esence života při jejich pokusu spojit se s námi. Jsou zřejmě odděleny od té entity, která je udržuje. Mělo mě to napadnout."
"Děláte dost," řekl Riker a snažil se rozehnat škrobenost, kterou z Datova tónu cítil ještě teď.
Pak android zavrtěl hlavou: "Ne, pane... ne dost. Možná mám v sobě techniku, kterou ani sám neznám a ještě nevím, jak ji užívat. Ten mechanismus a já na sebe nějak harmonicky reagujeme. Myslím -" A znovu se odmlčel, tentokrát ještě dojímavěji. Na Rikera se však nepodíval, spíš upíral zrak na zrnitou šedou zeď. "Při impulzním pohonu jenom s letovými štíty nás ten mechanismus nezaměřil. Myslím, že se upjal na mě, a tak byl schopen se soustředit na loď -"
"Nelichoťte si," přerušil ho Riker. "Nejdřív to našlo Troi a pak mě. Vy jste byl třetím chodem na jeho zkušebním jídelníčku, tak si to nedávejte za vinu. Je to příliš... lidské."
Zdvořile nabízené odlehčení nepřišlo. Spíš naopak. Datovo náhlé mlčení působilo hrozivě.
Riker si zamnul ruce a učinil druhý pokus. "Hele, Date, to předtím..."
"Jestli smím něco říci, pane," pospíšil si Dat, "to, jak chápete mou podstatu, je správné. Zdá se, že jsem... sám sebe klamal. Jsem... očividně víc mechanický než živý."
Riker přešel malý prostor, který je dělil, a snažil se nevypadat jako nadřízený důstojník, který obchází podřízeného. Když to tak začalo vypadat, zastavil se a prostě se na Data podíval. "Ted' poslouchejte. Chci, abychom si navzájem rozuměli."
"Ano, pane," odpověděl jasně android. "Není to vaše chyba, že... když už nemůžu být živý, jsem očividně naprogramovaný, abych se tím klamal."
To prohlášení se zřetelně neslo prázdným bojovým můstkem. Odtikalo několik sekund a zdůraznilo tak skutečnost, že na tohle neexistuje žádná správná odpověď.
Dat se pak narovnal, jako by se chtěl zbavit neklidu těch sekund. "Ať tu entitu tam venku postavil kdokoliv, věděl, co to je být živý. Ona pozná život a ví, jak život uchovat, i když je tělo pryč. A zcela jistě to rozpozná stroje jako takové."
Riker potřásl hlavou a povzdechl si. "Vy to nikomu z nás rozhodně neusnadňujete."
Dat náhle bez zjevné příčiny znejistěl a přešlápl.
Riker natáhl dlaň a nabídl: "Pohov, ano?"
Dat se na něj podíval. Po chviličce zkřížil zápěstí za zády a podíval se na podlahu. "Zdá se, že jsem také stroj," prohodil hloubavě. "Nástroj. Ne stvoření. Nejenže nemůžu být člověk, ale ani se nemůžu pokládat za živou bytost. Jsem možná méně živý než první prvoci, kteří bublali v prvotním bahně na Zemi."
Riker se soucitně zamračil a snažil se tu představu strávit tak, jak ji vnímal Dat. Náhle cítil, jak ho drtí vlastní chyba a neschopnost tuto propast překročit.
"Jsem univerzální přístroj," pokračoval Dat s pohledem stále upřeným na podlahu. V hlase se mu neozývalo ani nejslabší citové zaskřípění, které by se do lidského hlasu určitě vkradlo, a přesto se v něm ozývala tíha, která jeho přiznání propůjčila hluboký význam. Nevlídné, ale špatné osvětlení bojového můstku příliš nesvědčilo měkkým bledým konturám jeho čela a čelisti. "Jsem pouhý nástroj. Žádný skutečný člověk nedokáže věci, které umím já. Už to samo pro mě dávno mělo být důkazem."
"Součást toho být člověkem," zkusil to Riker chytaje se maličké naděje, "je přijmout svoje nadání stejně jako svoje chyby. To je rovnice, kterou žádný stroj vypočítat nedokáže."
"Prosím, pane, " řekl android a teď při řeči vzhlédl. Tento pohyb Rikerem projel jako dřevěný kůl. "Jelikož vskutku nejsem nic než stroj, tak nemůžu mít cit pro vlastní já a vědomí, ale jen program, který zahrnuje iluzi vlastního já. To jsou fakta, která asi budu muset přijmout. Ten kontakt s cizím mechanismem mi důrazně připomněl, že jsem... imitace."
Riker sebou trhl. Tohle byl příklad toho, co už kapitán Picard musel vědět. Riker si všiml, že se kapitán při několika příležitostech zdržel poznámek, které by mohly být příkré, hrubé nebo naopak uklidňující, a často se divil, proč se kapitán v těch chvílích rozhodl mlčet. Ale možná se Picard poučil z vlastních chyb: drž své výbuchy na uzdě. Staršího důstojníka všichni poslouchají a všechno, co řekne, si ostatní pamatují. Nic nemůže být nenucené, nic nemůže být cituplné, aniž by důstojník riskoval, že se někoho dotkne. Byla to cena za vysokou hodnost. A nezmění se to. Když na to přišlo, Riker nevěděl, jestli je Dat živý nebo ne, a neměl si otevírat svou nevymáchanou hubu. Nikdy ho ani ve snu nenapadlo, že si Dat vezme jeho poznámky tak k srdci - ale možná to byl ten android v něm.
V Datových očích, v jeho výrazu viděl zoufalou potřebu zjistit vlastní totožnost a ob jevit svou skutečnou podstatu. A tady jsem já, v srdci jeho zápasu. A ten zápas může být částečně o tom přiznat si pravdu, která není zrovna příjemná.
"Nevím, co jste, to připouštím," řekl Datovi skoro omluvně. "Nemám k takovému hodnocení kvalifikaci. Ale Hvězdná

flotila vás prověřila a byl jste zhodnocen jako živý. To je dost dobré pro -"
"Stroje, pane," připomněl mu mrzutě Dat. "Stroje ohlásí všechno, co mají přikázáno hlásit. Žádný člověk se na mě nepodívá a neřekne si, že jsem taky člověk. A vy, víc než kdo jiný, se mnou pořád zacházíte jako se strojem."
Dokud ho nezačalo bolet na prsou, Riker se ani nenadechl. Nač to myslel, když přiznával pravdu? Co se stane, když tě ta pravda pleskne přes tvář a trvá na tom, aby ses podával?
"Pane," začal Dat znovu vážně, "jestli smím odejít..."
Riker se smutně opřel o velitelské křeslo a kývl.
"Odchod."
Za sebou - neboť se nedíval - slyšel syčení dveří turbovýtahu a tichý savý zvuk, jak výtah vyrazil skrze loď. Riker zjistil, že civí na místo, kde Datovy boty zanechaly mělký otisk v koberci. Ted se zhluboka nadechl, i když ho to nijak neuklidnilo, a zaposlouchal se do vlastního ochraptělého hlasu.
"Plecháč chce srdce."

"Chtěla jste soukromí. Máte ho. Já vás jen žádám, abyste ho dobře využila, poradkyně."
Jemné bílé ruce se jí třásly a nic, nic to nemohlo zastavit. Deanna si ani nedostatek sebeovládání nevyčítala - vlastně se ten třes ani nenamáhala zastavit. Kdyby se snažila potlačit, co cítí a zakouší, jen by jí to ublížilo. Ale byl tady kapitán a byl připraven vyslechnout její zpověď, zpověď, která vezme jednu starost a znásobí ji. Myslela si, že jí odpovědi pomůžou, odlehčí její břemeno, ale nebylo tomu tak. Věděla teď mnohem víc než před hodinou, a nic nebylo lehčí. Jasnost byla v tomto případě bolestnější než nejasnost.
Hlava a krk ji bolely, jako by jí někdo seděl na ramenou a kroutil jí hlavou.
"Nikdy předtím jsem nezažila něco podobného, kapitáne," začala, jak se do toho snažila vpravit. "Musela jsem zablokovat myšlenky již dřív, ale tyhle prostě mými bariérami prorazily. Tihle lidé jsou tak zoufalí, že si vynucují cestu do mé mysli bez ohledu na to, jak se před nimi snažím uzavřít. Pozadí nerozumím, ale uvnitř toho fenoménu jsou rozhodně živoucí, vědoucí živé esence. Nejsou to vzpomínky ani rezidua, ale skutečné živé esence jednotlivých lidí. Ta věc nějak zakonzervuje vědomí a odstraní tělo. A oni si jasně uvědomují sami sebe, kapitáne."
"Všechno to jsou lidé?"
"Nejsem si jistá, pane. Přijala jsem dojmy dalších bytostí, ale může to být tím, že jen lidé se dokážou vcítit natolik, aby se se mnou spojili. Ale... teď už vím, kdo jsou."
Picard se posadil za lesklý černý stůl a kývl. Snažil se, opravdu se snažil netvářit netrpělivě, a i když ji oklamat nedokázal, aspoň mohla ocenit, jak se snaží. Ale z jeho postoje jasně čišelo "já čekám". "Arkadij Rejkov a členové jeho posádky," řekl docela rozhodně a s náznakem uvolnění.
Troi zamrkala. "Jak jste to věděl?"
Picard plácl dlaní do stolní desky a nedbale prohodil: "Člověk nepotřebuje být telepat."
Deanna zaváhala, zamračila se do černého lesku stolu a přikývla: "Ano, předpokládám, že to je zřejmé. Ale je toho víc, pane. Nebo bych měla říci, že jich je víc. Mnohem víc. Vlastně jich je tam mnoho milionů. Jejich úroveň komunikace je mnohem vyšší, než může být slovní komunikace, jako by za ta léta zapomněli, jak používat slova a obrazy. Možná jsme první vnější kontakt, který měli -"
"Od roku 1995," doplnil klidně.
"Ano," zamumlala. "Chvíli bylo to, co chtějí, velmi zmatené. Tolik myslí na mé křičelo, některé rozumné, jiné ne... jen nejsilnější z nich si stále udržují jediný obraz svého já, ale pouze na omezenou dobu."
"Jako to zjevení, které Riker viděl v chodbě."
"Myslím, že ano," připustila, avšak nebyla připravena to potvrdit bezvýhradně a bez informací.
"A teď je to jasnější?" pobízel ji Picard. "Co chtějí? Máte nějaké ponětí?"
Troi naklonila půvabnou hlavu a řasy jako černá košťátka se sklopily, aby jí zastínily oči. Pak poradkyně znovu vzhlédla. "Kapitáne, neřekla jsem vám všechno."
Jean-Luc Picard se předklonil, lokty se otřel o hladkou stolní desku a jeho výraz vyjadřoval, že ona ze všech lidí není ta, u koho by předpokládal zdvořilé lži. Možná zdvořilé ticho. Ale klam ne. První reakcí byl hněv, ale ten vzplál a pohasl rychleji než sirka ve větru. Protože však takové přiznání na hvězdné lodi mohlo stát životy, vždycky ho podráždilo. Avšak něco ji k tomu dohnalo, a Picardova zvědavost byla v této chvíli mnohem větší než jeho ego.
"Tak mi konečně řekněte všechno," vyzval ji.
Troi zvedla bradu, jako by do toho chtěla skočit po hlavě. "Ohledně toho zmatku. Je pravda, že na mě tlačí miliony duší, ale je tu... naprostá jednomyslnost v tom, co chtějí -"
Ozval se bzučák u dveří.
"Ano, kdo je to?" vyštěkl Picard netrpělivě.
"Hlásí se Riker, kapitáne. "
Picard už ho chtěl pozvat dál, ale Troi popadla okraj stolu a přitáhla se v křesle blíž. "Ne, pane, prosím. Nepouštějte ho dovnitř."
Zvědavost pálila. "Ani Rikera ne?" zeptal se Picard.
"Prosím, pane..."
Chvíli se na ni díval a pak hlasitě promluvil do interkomu. "Ještě chviličku, pane Rikere."
Nastala zlověstná odmlka. Picard si dokázal představit pohledy, které si lidé po hlavním můstku vyměňovali. "Ano, pane... budu tady."
Picard si povolil tiché zavrčení a zamumlal: "Zní trochu uraženě, že? Tak co to má všechno znamenat, poradkyně? Tihle lidé chtějí, abychom pro ně něco udělali?"

"Musíte rozhodnout ve věci, ve které by žádný člověk neměl rozhodovat sám. Myslela jsem si, že aspoň nebudete muset žít také s názory celé posádky. Proto s vámi mluvím v soukromí."
"To oceňuji, ale prosím -"
"Většina náboženství popisuje nějaký druh pekla, kapitáne," vykládala opatrně poradkyně. Ramena se jí chvěla námahou. "Teď... vím, co to je."
"Nepochybně, ale co to má společného s těmito bytostmi?"
V Troiných krásných očích se objevil zahořklý hněv. "Neumím vyjádřit dost jasně; kapitáne, že tihle lidé jsou stále naživu. Není to nic nadpřirozeného. Jsou to živí tvorové, mnozí z nich jsou - nebo byli - lidé stejně jako jste člověkem vy. Oni skutečně dosáhli nesmrtelnosti. Pořád si uvědomují sami sebe."
"V pořádku," řekl trpělivě Picard, "tomu rozumím. Tak co chtějí?"
Deanna sevřela ruce v pěst a kůže na kloubech se jí ztenčila a změnila barvu v ledovou běl. "Chtějí, abyste jim pomohl zemřít."
"Přestaň to říkat. Ty nejsi stroj. To poznám, když se na tebe jenom podívám."
Když vstoupili do ztemnělé chodby vedoucí k rezervám hyperenergie, Geordi LaForge do Data hravě strčil. K průchodu přes troje dveře bylo potřeba povolení, neboť všechny byly označeny POUZE PRO POVOLANÉ, než je pustily ke zvlášť těžkým dveřím označeným
ZAKÁZANÝ PROSTOR
KONTROLNÍ STŘEDISKO PRO REZERVY ANTIHMOTY VSTUP POUZE PRO OSOBY S POVOLENÍM ÚROVNĚ-5
Místnost byla velmi tmavá, osvětlená pouze dvěma slaboučkými narůžovělými nouzovými světly umístěnými naproti sobě. Datova baterka před nimi prořízla čistou bílou stezku. Přestože se na ně temnota stále tlačila, Geordi viděl docela dobře i v tak matném světle a vedl Data mezi naskládanými kontejnery a technickými i počítačovými deskami `jen pro povolané`.
"Čekal jsem, že mi při službě ve vesmíru přijde do cesty spousta problémů," prohodil Geordi, "ale nečekal jsem, že jedním z nich bude snažit se objevit definici pro samotnej život."
"To je teď určitě kapitánovo dilema," podotkl Dat, "a kvůli mně."
"To není kvůli tobě. Nech už toho. Chlapče, po tom, jak se pořád snažíš chovat jako člověk, jsi rozhodně našel dost protivnej způsob, jak to předvádět."
Dat v temnotě vzhlédl, rychle a s nadějí. "A co dělám?" "Lituješ se, to děláš. Vykašli se na to."
Jelikož si neuvědomoval, že něco takového dělá, Dat si nebyl příliš jistý, jak se na to vykašlat. Když konečně našel vykašlat se na to ve svých paměťových bankách, téma už bylo pasé a Geordi ho vedl do místnosti, kde byly monitory sledující skutečný stav zásobní antihmoty. Na matných panelech blikalo pár světýlek a vzorů a spokojeně odplouvaly ve své mechanické nevědomosti, jako by se snažily říci, že je všechno v pořádku, že je všechno, jak má být.
"Musí to být někde tady," zamumlal Geordi. "Ty zkus vstřikovač antihmoty a já -"
Jak se za nimi zavíraly dveře, ozvalo se odpovídající klapnutí na pravé straně místnosti, které je oba přimělo ohlédnout se právě včas, aby viděli, jak se za panel vrhá jakási tmavá postava.
"Kdo je tam?" chtěl vědět Geordi.
Dat se postavil před něj a ostře rozkázal: "Tady je nadporučík Dat. Jste v nepovolené oblasti. Identifikujte se." Za rohem se vynořil nevinný obličej s náhle velmi provinilým výrazem.
"Wesley!" vyjekl Geordi. "Co tady děláš? Polez odtamtud."
Hubený Wesley, který se stále snažil dorůst své dlouhé kosti, se za jedním panelem pomalu narovnal. Rukou svíral lem svetru, tmavého a hustě pleteného svetru, který za daných okolností vypadal jako oděv průzkumníka. Bylo zřejmé, že věděl, že půjde do studené části lodi. "Co tady vy dva děláte?" opáčil. "Totiž, teď jsme přece uprostřed krize, ne?"
"Přímo uprostřed," kývl Geordi. "Kapitán nařídil vypnout energii -"
"Já vím."
"A my zachytili čerpání energie ze zásobního tanku. Musíme to najít dřív, než nás ten tvor vyhmátne." Skrze visor Geordi viděl, jak Wesleyho tvář náhle zaplála infračerveným světlem.
"Nemůže to být moc velký únik, že ne?" zeptal se chlapec. "Jestli jste to nezachytili už předtím... ano?"
"To je pravda, ale není to ani trochu - Wesley, co o tom vlastně víš?"
Přistoupil k nim Dat. "Wesley, jestli víš a tom úniku energie, tak bys nám to měl radši říct. Antihmota z nádrže byla nouzově vypuštěna a my ji nemůžeme nahradit z rezerv, dokud nezjistíme, co je to za únik a neuzavřeme ho."
V šeru se mladému Wesleymu blýsklo v očích. "No... já jenom... já byl..."
Geordi rozzlobeně rozšířil paprsek baterky. "Do téhle oblasti je nepovolaným osobám vstup zakázán, pro Krista, Wesi!"
"Já vím, ale to je jen technický detail a trvalo by týdny, možná měsíce, než bych dostal povolení, kdybych použil kanály -"
"Ty kanály existují z dobrého důvodu. A taky pravidla jako `nepovolaným osobám vstup zakázán`. Víš, co `nepovolaným osobám vstup zakázán` znamená? Co tu vůbec děláš?"
"Nic, vážně."
"Hlášení, podporučíku," přikázal Dat, čímž narušil srdečný hovor a odkázal mladší důstojníky tam, kam mladší důstojníci patří.
"To vážně nic není. Ale jednou možná bude," vykládal Wesley, který pro nadšení zapomněl na zastrašování. "Jenom počkejte. Provádím pokus, protože jsem dostal nápad, jak zvýšit sílu fázerů, aniž by to vyžadovalo další energii. Mám tady nahoře malý model -"
Vedl je ke stolu, na němž stála nějaká beztvará vymyšlenost. Vypadalo to skoro jako šrot, až na to, že přímo uprostřed té věci zářil paprsek světla.

"Co to, k čertu -" Geordi došel k modelu a ukázal na něj. "Na co je to napíchnutý?"
Wesleyho rozpaky se vrátily. "Já jsem... se napojil na zásobu antihmoty."
"Krucinál, Wesi! Máš aktivní hodnost. Copak nevíš, že to znamená, že bys mohl jít před vojenský soud?"
"Ale ten se nikdy nepoužívá! Nepoužili ho ani jednou za posledních dvacet let! Jak jsem měl vědět, že to budou potřebovat?"
"Víš dobře, že do této oblasti mají přístup pouze povolané osoby," zopakoval Dat.
Geordi ho skoro nenechal dokončit větu. "Začneš tím, že se budeš motat kolem zásob antihmoty a vyvoláš zkrat nebo něco, a najednou bude kolem další slunko! Napíchnout se přímo na energii je nebezpečný. Copak to nevíš?"
"Ale no tak, Geordi, není to tak zlé," postěžoval si Wesley. "Při normálních operacích by si toho nikdo nevšiml. Bylo by to jako zapnout v hotelu jednu lampu navíc. Ale když je všechna energie vypnutá -"
"Víš přece sám dobře, že to takhle nejde." Geordi potřásl hlavou a řekl: "No vlastně, možná nevíš. Jak je to dlouho, co jsi tu věc napíchl na RA?"
"No, jenom asi čtyři... nebo pět..."
"Dní?"
"Týdnů."
"Oh, můj Bože. Ty si ze mě musíš dělat srandu. Co ses tu snažil udělat?"
"Nechtěl jsem způsobit žádné potíže."
"No, teď teda máte potíže, pane."
Wesley nasadil profesionální výraz plácnutého štěněte.
"Vy mě prozradíte?"
Geordi se znovu podíval na tu malou věcičku a kvůli neviditelnému úniku ji proskenoval. "Tohle je hvězdná loď, ne dětské hřiště, Wesi." Ten přístroj fungoval, nějak, něco dělal, i když Geordi nepoznal co.
Co teď? Ohlásit kluka? Wesley byl materiál na génia, to jistě, ale byl nezkušený. Kdyby nežil na velké hvězdné lodi se všemi jejími laboratořemi a nejmodernější technologií, kde vědci skutečně užívali vědu v praxi, používali techniku, používali všechny dostupné mechanické postupy a někteří dokonce vyučovali děti, byl by to jen další bystrý šestnáctiletý mladík. Kdyby žil na Zemi nebo tak, byl by chytrý a zasypávaný příležitostmi, ale takovými nikoli. Určitě by nedostal na hraní hvězdnou loď. Geordi věděl, že Wes Crusher má přirozenou schopnost chápat v pojmech, jak funguje vesmír, ale jediný způsob, jak se mohl naučit ty pojmy aplikovat, bylo skrze všechny ty zbytečné pokusy, na které šestnáctiletí s nechutí byt jen pomýšleli. Před týdnem na můstku Geordi nechal Wesleyho vyzkoušet si ovládání kormidla, protože chlapec zvládl teorii a principy navigace tak rychle jen proto, aby zjistil, že má spoustu potíží zvládnout skutečnou práci s kormidlem. To ho mohl naučit jen čas a zkušenosti.
Ale tenhle - tenhle druh hraní byl nebezpečný a Wesley to nebezpečí neviděl. Ještě si nespálil prsty.
"Vypni to," nařídil mu Geordi.
"Dobrá, dobrá," zamumlal Wes. "To jsem taky dělal."
"Aha - takže jsi věděl, že jsme to zachytili. Tohle je špatný a ty to víš. Co se děje?"
"No..." Wesley zaváhal, pak řekl: "Nejsem si jistý, jak přerušit proudění, aniž by to roztrhlo magnatomiku. Kromě toho tohle nikdy nemohlo vytáhnout dost energie, aby to vyvolalo problémy. Proto jsem to vůbec začal zkoušet."
"Wesi, dokonce ani starší důstojníci ze strojovny si nezahrávají s antihmotou. Date, podívej se na to. Musíme to odpojit."
Android přistoupil ke stolu a Wesley ustoupil. "Na jakém principu ten přístroj pracuje?"
Používaje ruce, aby ilustroval každý byť sebemenší zákrut a otáčku svého nápadu, Wesley vysvětloval. "V základě to rozkládá fázer v jeho iniciálním cyklu až na jednotlivé frekvence a energie až do konečného cyklu, když rekombinuje všechny fáze zároveň."
"Tak co je s tím za problém?"
"Ono to... nefunguje."
"Chápu."
"Ale kdyby to fungovalo, tenhle model by měl skoro čtyřikrát víc energie než ruční fázer a vytáhl by z reakční komory jen polovinu normálu."
"Tahle malá hračka?" vyhrkl Geordi.
Dat se na Wesleyho krátce zadíval. "Nezapomněl jsi, že při štěpení musíš zvýšit energii o stejnou veličinu, jakou dělíš?"
Wesley se podíval z Data na Geordiho a zase zpátky.
"Ehm... ne."
"Jinak to nebude dost silné, aby to vytvořilo cyklus, prohlásil Dat. "Starosti mi dělá to, že štěpení způsobí ztrátu harmonických kmitů v krystalu, který celý systém zaostřuje. Krystal by se mohl rozbít a výsledkem by bylo -" "Teplo. To už vím."
"Poslouchejte, vy dva," Geordi odstrčil Wesleyho ještě kus dál od stolu, "Riker rozštěpí vaše harmonické kmity, jestli tenhle únik neuzavřeme a nevrátíme se nahoru. Ten tvor na nás může každou chvíli vyskočit odněkud z hlubin vesmíru, a já nechci trčet tady dole, až k tomu dojde. Wesley, ty odsud vypadni, pronto. Jestli tě najdou inženýři, poznáš, co znamená důtka."
"Ale co s -"
"My to s Datem vypneme. Zařídím, aby to někdo odklidil. Máš podmínku. Jestli se doslechnu o nějakým dalším z tvých nepovolených pokusů, ohlásím tě šéfinženýrovi."
Wesley sklopil oči a zabručel: "Ano, pane."

"Ven. A myslím tím rovnou z téhle oblasti a zpátky na talíř, kam patříš."
Infračervená záře na Wesleyho tvářích zesílila, mládenec se beze slova otočil na patě a odešel.
"Děti," prohodil Geordi a podíval se na zářící hromádku součástek. "Dokážeš to odpojit bez zpětného výboje?"
"Myslím, že ano," kývl Dat a opatrně zvedl chobotnici z drátů, připojenou na konci dlouhé tyče. "Vlastně je to úžasný nápad. Myslím, že to ještě nikdy nikdo nezkusil."
"Jo, Wesley si myslí, že nápady jsou laciný. Nechápe ale, že realizace není. Když jsi malej kluk, všechno děláš zkráceným postupem."
"Vážně?"
Geordi se odmlčel. "Oh... promiň."
"Není třeba se omlouvat, příteli. Asi jsem nucen přijmout, co jsem zač."
"Co má tohle znamenat?"
Androidovo štíhlé tělo ve svém tenoučkém obalu zářilo a teď záře možná ještě maličko zesílila. "Vydal jsem se na... cestu."
"Ale ne - jakou cestu?"
"Musím objevit svou pravou podstatu."
"Toho jsem se bál. Proč si s tím tolik lámeš hlavu? Možná jsi prostě jenom zvláštní. Možná nemáš pravou podstatu, kterou bys mohl porovnat s něčím jiným - prostě proto, že nikdy nic takového jako ty neexistovalo. Napadlo tě to někdy?"
"Ne, to mě nenapadlo," přiznal Dat. Odmlčel se, pak vytáhl vložku z jedné části Wesleyho obludy a celá věc se náhle s jasným zabzučením vypnula. Paprsek světla zhasl o chvilku později.
Geordi potlačil zachvění. "To je úleva. Běhá mi mráz po zádech, když si pomyslím, že měl tohle celou dobu napojené na rezervu."
"Nemuselo nutně dojít k roztržení," řekl Dat, "ale to je teď sporné."
"Nechci to testovat, díky. Překontroluju stabilizaci... vypadá to čistě. Souhlasíš?"
"Ano."
Geordi si poklepal na insignii: "LaForge volá Rikera."
"Riker. Co to bylo?"
"Jen závada na těsnění."
"Nelíbá se mi, jak to zní. Můžeme to přenést zpátky do hlavní nádrže?"
"Myslím, že ano, pane. Možná byste se ale měl poradit s kontrolním inženýrem."
"Na to nemáme čas. Poradkyně Troi trvá na tom, že ta entita je pořád v blízkosti, a i když se neukazuje na žádném z našich monitorů, musím předpokládat, že má pravdu. Jak se vede Datovi?"
Geordi mrkl na androida, když ten vzhlédl. "Ten je... v pořádku, pane."
"Dobrá... přeneseme zásoby antihmoty do hlavních nádrží hned, abychom mohli přejít na hyperrychlost, kdybychom museli. Vy zůstaňte dole a sledujte to. Křikněte, jestli se objeví třeba jen vlnka."
"Ano, pane. LaForge konec." Pokrčil rameny. "Nemyslím, že tě nenávidí tak, jak si myslíš."
Dat sebral zbytky Wesleyho pokusného přístroje a nacpal je kousek po kousku do regeneračního skluzu. "Pan Riker se mnou má možná pravdu. Měl bych to přijmout."
"Už zase začínáš."
"Možná," android se narovnal a postavil se čelem k Geordimu. "Ale je pro mě důležité zjistit, kam v paletě lidskosti patřím. Otázka, jestli ta entita je nebo není živá bytost, nebo co to je být člověkem - tělo, duch, puls, soucit - všechno tohle jsou věci, které ukážou, kde je moje místo." Došel k Geordimu a nakonec kolem něj k velkému hlavnímu schématu, které ukazovalo slabě osvětlený diagram celého vnitřního systému hypermotorů lodi, a téměř něžným gestem položil ruku na čáry a světýlka. "Možná jsem součásti schématu, které má evoluce schované pro budoucnost. Člověk žije... člověk vyvine stroje, naučí se je používat, vylepšovat je, vytvářet stroje, které jsou chytřejší a rychlejší než on sám, mnohem výkonnější... a tyto stroje použije k tomu, aby vylepšil sám sebe, dokonce je učiní součástí sebe sama."
Odmlčel se, obrátil se a podíval na Geordiho visor a poznal, že i v nejasně osvětlené kajutě jej Geordi vidí s ohromující jasností. "Jako ty, příteli. Ty jsi taky součástí toho schématu. Nakonec možná člověk dosáhne symbiózy se stroji, možná dokonce vytvoří život?" Znovu se zadíval na panel. "Je to moje místo? Stroje, které žijí?
A teď musí kapitán Picard rozhodnout, co dělat. Protože já vím... já vím, že ta věc chce zničit tuhle loď, až nás znovu najde. Ano si to myslí, že loď je jeho cíl. A přesto jsem zachytil dojmy odporující tomuto cíli."
"Jako co?"
"Jako strach. Mám pravdu? To neodpovídá."
Geordi nepřesvědčivě pokrčil rameny. "Já nevím. Je to možný. Chceš říct, že se nás to bojí?"
"Ne. Bojí se to o nás."
"Promiň, ale tohle mi budeš muset vysvětlit. Já jenom dobře vidím, pamatuješ? Nejsem psycholog."
"Ti cizinci, co to vytvořili, skutečně věděli, co je podstatou života. Znali chvíli, kdy se v mase buněk objeví vědomí a uvědomění vlastního vědomí. Nějak do té entity zakódovali víru, že nás musí absorbovat, aby nás to ochránilo právě před touto lodí."
"To je nádhera," zabručel Geordi, "prostě nádhera. Copak to nemá dost rozumu, aby to poznalo, že právě loď je to, co nás chrání před prostředím volného vesmíru?"
"Je to nástroj, Geordi. Mechanismus, který rozhoduje sám za sebe podle svého nejlepšího úsudku." Dat promluvil smířlivě, jako by se ho snažil přinutit pochopit, jaké to může být záviset jenom na paměti a ne na intuici, záviset spíš na programování než na vcítění. Odmlčel se a opřel se ještě důvěrněji o displej. "Moje největší obava," dodal, "je, že

možná zjistím, že nejsem nic víc než přístroj."
Geordi s ním soucítil a pocítil bodnutí vlastní bezmoci. Mohl zamumlat nějakou hloupou větu na uklidnění, ale odpovědi neznal. Neznal žádnou, která by uspokojila nebo uklidnila Data, jako by mohl uklidnit lidskou bytost. Datovi jeho neúnavně analytická mysl nedovolí přijmout prosté odpovědi, a navíc zakopl o otázku, která odpovědím vzdorovala a bude jim vzdorovat, dokud se čas neobrousí a unaveně nezastaví svůj běh. Pak všechno začne znovu a ta otázka se znovu vynoří, kluzká jako vždycky.
"Date..." promluvil nakonec, "jestli tě to trochu utěší, tak já si myslím, že bych se se strojem spřátelit nedokázal."
Androidovi se na chvíli trochu rozostřil pohled. Ta slova mu proběhla tělem a skutečně ho zahřála. Geordi tu změnu slyšel.
Pak se na něj Dat podíval úkosem a rty se mu protáhly do toho pokřiveného slabého úsměvu.
"Děkuji ti, Geordi. Tohle nikdy nezapomenu. Ať se stane cokoliv."
Stále smířlivý, stále sentimentální. Žádný slang, žádné příkrasy. Tohle byl skutečný Dat. Až na ten náznak vědění v jeho tónu, který Geordi chvíli nedokázal strávit.
Možná to bylo proto, že Dat neuhnul pohledem, nýbrž na Geordiho stále upíral ty zvědavé oči, oči, které říkaly, že se v jeho kuchyni nápadů vaří ještě něco jiného, a Geordi k němu po chvíli podezíravě přistoupil.
"Co tím myslíš, ať se stane cokoliv? Hej!"
Paluba se pod ním propadla. Geordi zamával rukama nohama v prvotním šoku z toho, že se ocitl ve vzduchu, a uvědomil si, že také spáchal zločin tím, že zapomněl, kde končí lidské schopnosti a věci přebírají schopnosti androida.
"Date, postav mě na zem! Co to -"
Místnost se zatočila a Geordi byl jemně postaven na nohy na vršek hromady skladovacích kontejnerů do zvlášť těžkých podmínek. Jak získával rovnováhu, všiml si záblesku kovové kůže, jak mu Dat z hrudi strhl insignii s komunikátorem a slezl z kontejnerů.
Geordi zamával rukama a postěžoval si: "Co to provádíš?"
Slézt dolů mu trvalo jen několik sekund, ale to Datovi stačilo, aby ustoupil a stiskl uzavírací okruh pro průsvitnou izolační stěnu. Z ložisek na protějších stěnách vyjely průzračné panely a dotkly se uprostřed, právě když k nim Geordi dorazil. LaForge musel jen bezmocně přihlížet, když Dat zkratoval zámek a roztavil ho. Sprška jisker a Geordi byl v pasti.
"Date! Na co to je? Proč tohle děláš?"
"Mrzí mě to, Geordi," android opravdu mluvil smutně. "Tohle je možná jediná chvíle, kdy mé nečekají na můstku."
Geordiho hlas teď byl ztlumený průzračnou stěnou. "Já to neberu. Pust mě ven."
"Vezmu si raketoplán. Prosím, sděl kapitánovi a panu Rikerovi, že se pokusím dostat blíž k tomu stvoření v naději, že se mi s tím podaří lépe domluvit."
Geordi přitiskl dlaně na průhlednou stěnu. "Date, no tak, nedělej to. Ne! Tohle je šílený. No tak, otevři. Nedělej to. Neriskuj život."
"Někdo by řekl, že nemám život, který bych mohl riskovat."
"Oh, nebuď trouba! Otevři dveře. Jak mám kapitána o něčem informovat, když budu trčet tady?"
"To je skvělá námitka. Ale já musím využít příležitosti..." Začal se obracet, ale ještě se zarazil a otočil se zpátky. Chvíli hleděl do podlahy a pak znovu vzhlédl k jediné osobě, která s ním kdy jednala úplně jako s lidskou bytostí.
"Děkuji ti za minulost, příteli," řekl s překvapivě živým výrazem. Pak se smutně pousmál a dodal: "Měj se, parde."

Kapitola devět

Kapitán se vrátil do pracovny skoro po pětačtyřiceti minutách. Deanna Troi pořád seděla tam, kde ji viděl naposled, s rukama stále složenýma v klíně, a mrkala, jako by se právě probírala z transu.
Picard obešel stůl tak, aby se dostal do jejího zorného pole, i když ona už věděla, že tu kapitán je, a počkal, dokud k němu nevzhlédla.
"Čekají venku. Byli plně informováni. Jste si jistá, že se na to cítíte?"
Troi si povzdechla a kývla. "Věřte mi, pane," pravila, "dělám si stejně tolik starostí o svoje duševní zdraví, jako si je dělám o ty bytosti tam venku. Ráda bych to ukončila. A potřebuji pomoc, abych přišla na to jak."
"Doktorka Crusherová prochází nejnovější lékařskou politiku a úvahy o právech nevyléčitelně nemocných a veškerou současnou psychologii hospiců a myšlenky nevyléčitelné nemocných pacientů všech rozumných bytostí -"
"Tohle je moje profese, kapitáne," prohlásila Troi a v hlase se jí ozval náznak nejistoty, která bolela. "Nepovažoval jsem za moudré, abyste ten průzkum právě teď prováděla vy. Nicméně budu potřebovat vaše zkušenosti s utříděním informací, které doktorka vyhledala. Stačí?"
Deanna se zmohla na slabý úsměv, který však přesto vyjadřoval upřímnou vděčnost, a řekla: "Jste velice laskav, pane. Mě samotnou to ani nenapadlo. V této chvíli bych se, myslím, opravdu mohla zmýlit."
Picard vklouzl na své křeslo a prohlásil: "Nebojím se toho, že se zmýlíte. Vypadá to, že se zcela ovládáte, aspoň v této chvíli. Nevšiml jsem si u vás žádných poruch osobnosti, poradkyně."
"Ale to může přijít, pane," přiznala Troi mírně. "Právě v této chvíli bojuji s tím, abych si podržela svou osobnost. Nevím, jak dlouho ještě odolám jejich tlaku. Začíná mě to ničit i tělesně. Jsem zesláblá, nervózní, jako kdybych vydala příliš mnoho energie."
Protože mluvila tak vážně, musel dokonce i Picard potlačit vlnu starostí. Začínal pochybovat. Tohle ho vyvádělo z míry, takovéto nejisté záležitosti, a musel zapřít sám sebe, aby akceptoval, co Troi říkala a co řekne v příštích několika minutách. Musel to udělat už dřív - spolehnout se na ty, kteří měli jiné nadání než on. Jestli bude muset, zatáhne za provaz instinktu a instinktivního chápání, ale když se na poradkyni podíval a viděl, kolik úsilí ji stojí se ovládnout,

pochopil, že dohady budou až to poslední. Hvězdná flotila ho obklopila lidmi s různorodými schopnostmi, a jeho povinností bylo je využít.
"Ano," zamumlal. "Musím se na vás spolehnout, že se nedáte. Na vás bude, abyste mi řekla, jak nejlépe dokážete odhadnout, co ty entity chtějí."
"Už jsem vám to řekla."
"A my to probereme." Stiskl interkom: "Pojďte dál, pro -"
Dveře se otevřely.
Picard se v křesle opřel. "No, to bylo chytré, vy dva," řekl, když Beverly Crusherová a Will Riker vstoupili. "Posaďte se. Oběma jsem vysvětlil situaci. Podle poradkyně Troi živé esence uvnitř toho fenoménu bezpodmínečně žádají, abychom je zničili. Chtějí ukončit svou existenci. Je zřejmé, že raději volí smrt než takový život bez těla. Až budu odcházet z této místnosti, chci mít nejjasnější možný obrázek toho, co přesně by naše loď měla podniknout, jaký my čtyři dokážeme vytvořit. Říkám rovnou, že bych mnohem raději čelil nepříteli, kterému se můžu podívat do očí a u kterého dovedu odhadnout jeho záměry. Kdybych se chtěl zabývat těmihle bezbarvými etickými problémy, byl bych se dal na kněze. Tohle se mi nelíbí. Víte, oč nás podle toho, jak přeložila poradkyně Troi jejich přání, tyto entity požádaly. Je na vás, abyste mi pomohli rozhodnout, zda je to euthanasie, nebo řezničina," zakončil.
Pracovnu zahalilo nepříjemné ticho, které narušil pouze Will Riker, který toho měl konečně dost. Usadil se na kraj kapitánova stolu s jednou nohou na desce a špičkou druhé nohy opřený o podlahu, a zkřížil ruce na prsou. "Uděláme, co půjde, pane."
"Já vím. Doktorko Crusherová, vy jste prohlédla veškerý materiál věnovaný současné lékařské etice."
"No, veškerý je nepřesný termín pro půlhodinové studium, pane," opáčila doktorka, "ale dělala jsem, co šlo. Vlastně jsem si tento předmět musela znovu oživit, když jsem přijala jmenování šéflékaře."
"Naštěstí," okomentoval to kapitán. "Tak sem s tím."
"Hlavně nezapomínejte, že jste si o to řekl," varovala ho Beverly a posunula se v křesle dozadu. Lehký pohyb jejích útlých boků působil, jako by se usazovala na delší dobu, a jak Rikera, tak Picarda napadlo, do čeho se to vlastně dostali. "Slovo euthanasie neznamená to, co si myslí většina lidí. Například je to osobní pojetí. Je to něco, co si vezmete, ne něco, co vám někdo udělá. Skutečný význam toho slova je prostě laskavá, pokojná, dobrá smrt, obvykle je to otázka štěstí. Společnost je přijala k vyjádření bezbolestného zakončení života, stejně jako ukončení utrpení. S čím tu však máme skutečně co do činění my, je chvíle, kdy jediná šance, kterou daná osoba na euthanasii má, je přimět někoho jiného, aby ji zabil. To je asi tak nejblíž tomu, čemu tu čelíme."
Troi stiskla ruce pevněji a ozvala se: "Tohle není případ, kdy bychom my měli rozhodnout, zda ukončíme jejich životy. Oni si to rozhodli sami. Myslím, že by se to nemělo podceňovat. "
"K tomu se dostanu," ozvala se trpělivě Crusherová a začala odpočítávat body na dlouhých prstech. "Jsou tu komplikace, to mi věřte. Dostáváme se k otázkám, zda jde o utrpení nebo ne, zda je to logické uvažování či ne, jde-li o přímé nebo nepřímé zabití, zabití, které pomůže od bolesti, rozdíl mezi osobností a možnou osobností, schopnost vyjádřit racionální přání zemřít, smrt biologických organismů jako protiklad ke smrti osob, rozdíl mezi obyčejnými a neobyčejnými způsoby, jak udržet danou osobu naživu, ta nepostižitelná fráze kvalita života, neschopnost pomoci versus ublížení s jasným úmyslem, posvátnost života, břímě života, svobodná volba versus božské právo, být či nebýt příčinou smrti jiného než sebe sama, neochota poskytnout euthanasii ze sobeckých důvodů - například udržet si čisté svědomí -"
Picard si přetřel rukou oči a unaveně zasténal: "Ušetřete mě toho, ano, doktorko? Jestli už jste provedla eliminační proces, mohla byste mi prostě sdělit výsledek?"
Beverly spustila zaneprázdněné ruce a prohlásila: "Není to tak jednoduchá záležitost, Jean-Lucu."
Picard se předklonil. "Nikdo nežádá zjednodušení, doktorko. Jenom zkrácení."
"No, existuje lékařská definice smrti. Pomůže to?"
Než mohl kapitán promluvit, i když se k tomu chystal, tiše podotkl Riker: "Pomůže to mně. "
"Dobrá," pravila Crusherová a pohodila hlavou, až jí zavlály vlasy. "Pokud vás nepřitahují hororové příběhy, tak všichni v podstatě víme, co to je smrt. Začneme umíráním - je to rozpoznatelný fyziologický proces, který lékařská věda docela snadno pozná. Známe rozdíl mezi živým tělem a tím, které je udržováno naživu. Každý sekundář, co si zaslouží svůj plat, stráví deset minut s údaji a řekne vám, co je co. Ale rozhodující vždycky byla mozková činnost - rovný elektroencefalogram. Kam až současný lékařský úzus sahá, jediným nepochybným znakem smrti je její nevratnost. Ale nezapomínejte, že to není jediný znak, to jsem neřekla. Smrt je skupinové pojetí a přesné určení vyžaduje několik znaků dohromady, ale nevratnost je jediný nepochybný."
"Umírání je podle mého odhadu nevratné," poznamenal Picard. "Aspoň jsem si to doteď myslel."
"Oni nejsou mrtví," ozvala se Troi. Její vyrovnanost začínala povolovat. Cítila, jak ji to táhne, jak se vzpírá drtivému tlaku milionů osobností. Zaslechla to ve svém náhle bezvýrazném hlase a věděla, že je to vidět i z toho, jak nehybně sedí. Snažila se pohnout nohama a zaujmout společenštější pozici, ale nedokázala dostat kolena od sebe a brzy se pokusů vzdala. Tenhle rozhovor byl jen marněním času, ji to žralo a dohánělo k zoufalství. Věděla, jak se musejí rozhodnout. Hlavou se jí pořád dokola honila vlastní slova: Nejsou mrtví. Nejsou mrtví.
"To beru," řekl kapitán. "Ještě musí zažít vlastní smrt. Možná je to zastaralý názor, ale pro mě je smrt konečná. Smrt nemá stupně. Utrpení má, ale smrt ne. Tohle není otázka vsadit pro nebo proti. Je to otázka rozhodnout se zakročit."
"Nebo nezakročit," přisadil si Riker.
Všichni se na něj podívali a do pracovny se vkradl neklid.
"Ano..." zamumlala doktorka Crusherová s očima upřenýma na Rikera. Chvíli jí trvalo, než zase obrátila pozornost zcela jen na kapitána. "No, je tu taky jeden dodatečný problém. Během zhruba jednoho a půl století musely být do lékařské

nauky zařazeny některé velmi zvláštní formy života a všechny jejich zvyky, návyky, fyziologie a schopnosti."
"Nemůžu rozhodovat za celou Galaxii, doktorko," řekl kapitán. "Raději zůstaňme u lidí, ano?"
"Myslela jsem si, že to řeknete, takže to mám v plánu, A v tomto bodě s vámi souhlasím."
"To je povzbudivé, ale mohla byste mi říct trochu víc?"
"Oh... trošku."
"Oh, Bože..."
"Ptal jste se, pane."
"Ano, to ptal. Pokračujme."
"Kde jsem to byla? Aha, ano. Existují mytologická a náboženská pojetí smrti, ve kterých se objevuje duše opouštějící tělo -"
Picard prudce zvedl prst. "Nechcete se teď začít zabývat definicí duše, že ne? To naprosto odmítám." Crusherová se zatvářila překvapeně. "No, já tedy rozhodně ne. Nedokážu předpovědět, co, budete muset ještě udělat, než tohle skončí. Stejně, tohle pojetí tu je a je tu také lékařské pojetí, které se vyvíjí. Je to jako rozdíl mezi tím, zda se zavřou dveře, a tím, zda se zboří celá budova. Lékařská věda věří, že není kam se vracet. A je tu také hotová změť otřepaných pravd z náboženského sektoru, o kterých se vsadím, že je ani nechcete slyšet."
"Byl bych za to vděčný," podotkl Picard s unaveným přikývnutím. "Snažím se do tohoto problému od začátku nezatahovat mytologii. Hodlám se držet politiky vztahující se k nevyléčitelně nemocným a použít ji jako opěrný bod."
"Ale tihle lidé nejsou nevyléčitelně nemocní," vložil se do hovoru Riker, který cítil, že by měl nějak udržet kormidlo tohoto rozhovoru. "Pokud víme, mohli by takhle existovat nekonečně dlouho."
Troi, aniž vzhlédla, jen mlčky kývla. Když promluvila, mluvila s naprostou důvěrou v hlasy, které v duchu slyšela. "To," prohlásila, "je taky nejvíc děsí."
"Poradkyně," obrátil se k ní kapitán, když už přitáhla jeho pozornost k sobě, "říkáte, že cítíte jednotný názor. Můžete mi zaručit, že jste zachytila všechny pocity, všechny živé esence?"
Deanně na dlaních vyrazil studený pot. Cítila, jak se pomalu přestává ovládat. "Ne, to nemůžu. Názor je jednotný mezi těmi, kteří si stále ještě udržují jasné vědomí."
"Přestaň hned tady," vyhrkl Riker. "Tahle kvalifikace mi dělá starosti."
Troi na něj vrhla zlostný pohled. "Ano, je pravda, že u myslí, které již ztratily pojetí své osobnosti, jsem zachytila silné šílenství. To je také to, čeho se ostatní tolik bojí. Můžete jim to klást za vinu? To rozhodnutí učinili za sebe a za ty, 'kteří už nemůžou'."
"Co to znamená už nemůžou?"
Troi se skrze zaťaté zuby zhluboka nadechla studeného vzduchu a přinutila se být objektivní bez ohledu na vlastní rozjitřené city. "Označila bych to jako dementia praecox."
"Co je to?"
Nesnášenlivě se na něj podívala a řekla: "Demence je nevratná porucha mentálních schopností s odpovídající degenerativní citovou nestabilitou. Praecax je prostě předčasná."
"Což nás přivádí k otázce příbuzných."
Troi sevřela opěradla křesla a pořád se mračila na Rikera. "Nemyslíte, že jsou lépe schopní posoudit přání svých společníků než my?"
Riker musel váhavě kývnout na souhlas. "Předpokládám, že kdybychom spolu my dva museli trávit věčnost; mohli bychom se kvalifikovat jako příbuzní."
Riker náhle zjistil, že před upřeným pohledem kapitána Picarda nedokáže uhnout očima. Nechtěl říci nic hlubokomyslného, a přesto spolu sdíleli věčnost. Oni dva, možná víc než kterýkoliv jiný pár na lodi, měli mnohem větší šanci učinit toto rozhodnutí jeden za druhého, rozhodnutí o životě či smrti. Riker měl jako první důstojník hlavní zodpovědnost za zdraví Jean-Luca Picarda. Picardovým nejcennějším a nejpotřebnějším zbožím jako kapitána byla jeho pravá ruka. Společně museli být strážným andělem jeden druhého i celé lodi. Byli - nebo v ideálním případ měli být - jeden pro druhého rodinou... příbuzným. Ironii bylo, že na lodi. plné rodin byl můstek osazen lidmi, kteří neměli nic, nikoho, jen jeden druhého.
"A ostatní jsou jako oběti nehody," doplnil Picard, když se oba vcítili do pocitů toho druhého: "Úplně závislé na podpůrném přístroji."
"Ano," souhlasila doktorka Crusherová. "Jsou mentálně v pořádku a nejsou nevyléčitelně nemocní, ale chtějí zemřít. S tím se musí moderní lékařská historie vyrovnávat již od dvacátého století a časem to není o nic snazší. Medicína za tu dobu učinila ohromný skok kupředu a exponenciálně se zlepšila. Jedinou konstantou je představa, že každý případ euthanasie má vlastní proměnné a měl by být zvažován odděleně. Pak je tu problém aktivní euthanasie versus pasivní. Odpojit nitrožilní výživu, nebo ji jenom nechat dokapat, a jaký je v tom rozdíl, jaké jsou morální aspekty obojího -"
"Vršíte jenom otázky," poznamenal kapitán. "Já žádal odpovědi."
"Žádné nejsou," prohlásila Beverly nesmlouvavě. "To je ta potíž. Považujeme za nelidské nechat trpět zvířata, ale vždycky máme problémy aplikovat soucit na náš vlastní druh."
"Není ale pravda," ozval se znovu Riker, "že v historii se celý problém soustředil na to, jak rozhodnout, zda je organické tělo bez mysli ještě živé? My tu máme právě opačný problém. Mysl... žádné tělo."
Crusherová se po něm podívala. "Ne, mýlíte se. Na mysli bez těla nic nového není."
Když promluvila Deanna Troi, i když tiše, všichni k ní obrátili pozornost. Ale tentokrát nehovořila o entitách, které na ni tlačily, ale o otázce, s níž tu skutečně zápasili. "Takhle na sebe pohlížejí tělesně postižení lidé. Mysl bez těla. Aspoň na čas. Často to vůbec není pravda a oni časem a při terapii obvykle změní názor."
Několik sekund nikdo nic neříkal, protože všichni čekali, že bude mluvit dál. Když ale už nepokračovala, doktorka

Crusherová si znepokojeně poposedla, obrátila se zpět k Rikerovi a dodala: "Ale taky existuje mnoho příkladů rozumných lidí při plném vědomí, kteří chtěli rozhodnout sami za sebe a nezměnili názor, pane Rikere. Někteří lidé nechtějí žít, když nemohou existovat nezávisle. Někteří můžou spáchat sebevraždu, což je problém sám o sobě, ale pro ty, kteří to nemůžou udělat, je ten problém složitější o to, že je do věci třeba zatáhnout ještě další osobu."
"Která také má svá práva," namítl Riker. "Například právo nespáchat vraždu."
Picard s netrpělivým odfrknutím stiskl okraj stolu. Picard s netrpělivým odfrknutím stiskl okraj stolu. Ano. Máme právo zvážit i naše vlastní svědomí. Existuje konečná odpověď, doktorko? Třeba všeobecné zásady pro lékařské normy od Rady Federace? Nebo máte pravidlo, že můžeme zvážit zásady posádky lodi?"
"Já?" Beverly zavrtěla hlavou a zamrkala. "Tohle je jediný předmět, ze kterého jsem na lékařské fakultě málem vybouchla. Nikdy se mi nepodařilo najít jediný případ, který by zapadal do norem některého jiného. Tady prostě není žádný prostor pro srovnávání."
"A federální politika? Doktorko, potřebuji precedens a potřebuji ho hned."
Crusherová se nad tím mlčky zamyslela a zadumaně pohybovala rty. Nakonec pokrčila rameny. "Vědecky řečeno: nakonec byla namalována čára mezi zvířaty se vzpomínkami a zvířaty se vzpomínkami, která jsou navíc schopná představit si vlastní budoucnost a po této budoucnosti touží. I to však mělo své mouchy. Například nemluvňata. Těm na budoucnosti prostě nezáleží."
Ted byl s povzdechem na řadě Picard. Stiskl rty do tenké čárky a zasténal. "Beverly, tohle mě unavuje." Doktorka se tvářila soucitně, ale přiznala: "V této záležitosti prostě neexistuje elegantní řešení. Právě proto nebyl nikdy schválen žádný zákon, který by se tím zabýval. Některé věci by prostě neměly být uzákoněny."
Riker se narovnal a zkřížené ruce se mu napjaly. "Takže je to jen na nás."
"Považujte to za výsadu," odsekla mu doktorka.
"Ale tihle lidé, tyhle 'duše', když už musíme použít tohle označení," pokračoval Riker, "neumírají. Takhle by mohli existovat věčně."
"Ano," - doktorka kývla a ne zrovna trpělivě - "skutečná otázka není, zda si nějaký umírající může vybrat, kdy by měl nastat konec a my jako společnost ho nutíme žít až do poslední chvíle, ale spíš... co činí život takovým, aby ho stálo za to žít?" S touhle složitou a vážnou otázkou se obrátila přímo na Picarda a natáhla k němu prázdnou ruku, jako by ho vyzývala, aby ji zodpověděl.
Kapitán její pohled opětoval, uchvácen nikoliv krásou té ženy ani vlastními city k ní, ale otázkou, kterou mu položila, otázkou, která ležela na prahu mezi životem a smrtí.
Co činí život takovým, aby ho stálo za to žít?
Troi vedle Crusherové se zavrtěla. "Osoba, která umírá, se ptá, jestli jí nemoc sebrala všechno, proč stojí za to žít, jak říkáte. Už nebude mít chvíle, které by připomínaly život takový, jak ho znala. Když bolest sebere veškerou radost ze zraku, vůní, zvuků, doteku -"
"Ale my tu nehovoříme o bolesti, poradkyně," vyštěkl kapitán a hlas mu zdrsněl. "Tyhle entity nám nesdělily nic o nějaké tělesné bolesti, není to pravda? Pokud ne, tak byste mi to měla říct teď, protože tady stojíme nad zatracenou propastí."
"Kéž by to udělaly," prohodila Crusherová suše. "Otázka by pak byla jednodušší. Moje tělesná říše se zvládá mnohem snáz než Deannina říše mentálního utrpení a zmatku. " Obrátila se k poradkyni: "Nezávidím ti."
Kapitán vstal a obešel stůl. "Doktorko, doufal jsem, že nám pomůžete trochu víc."
Beverly Crusherová na chvíli uhnula pohledem, poposedla si a zkřížila dlouhé štíhlé nohy. Pak se zase podívala na kapitána. "Můžu pomoct víc," sdělila mu. "Ale to byste se musel zeptat na můj osobní názor."
"Aha, zatraceně. Ovšem. Omlouvám se." Natáhl k ní prosebně ruku. "Prosím."
Povzdechla si a zamyslela se nad tím. "Vyjádřili dobře promyšlenou, rozumnou touhu zemřít."
"A?" "A já myslím, že bychom na to měli brát zřetel." "Znamená to, že bychom to měli splnit? No tak, doktorko, ať z toho nemusím dělat křížový výslech."
"Ptáte se, jestli bych to udělala já? Kapitáne, řeknu to takhle. Zjistila jsem, že utrpení může být i čistě mentální a že to nikomu neprospěje."
"Tak co," zopakoval, "udělala byste to?" Beverly se napřímila ramena. "Ano."

Dat si našel cestu špatně osvětlenou hvězdnou lodí a bezchybným androidím smyslem pro směr. Obvykle by si o této schopnosti nic nepomyslel, ale dnes se mu ta myšlenka umíněně držela v hlavě. Dneska si jasně uvědomoval sám sebe, což bylo dost neobvyklé, aspoň když byl sám. Ale dnes byla každá růžová šipka nouzového osvětlení na podlaze, kterou minul, maličkou připomínkou jeho pochybností. Každá pochybnost se mu zapíchla do myšlenek a narušovala proces myšlení a rozčilovala ho. Napadlo ho, jaké je asi myšlení pro lidi. Probírat jen jednu myšlenku najednou, některé bez čísel, bez kontextu... připadalo mu to skoro dysfunkční. Ale lidé si často všimli věcí, které mu naprosto unikaly, dokud mu je někdo neukázal.
Zřejmě jsem kříženec, jehož vývoj míří spíše od lidí, než k nim. To, co jim připadá jednoduché, mně připadá složité a plné rozporů. Co já dokážu vypočítat a vnímat bez námahy, to oni považují za obtížné. Jak jde čas, zařazuji si další a další informace, a přesto se díky tomu stále od lidí vzdaluji. Čím víc času mezi nimi trávím, tím složitější mi připadají. Možná se ty podmínky teď změní. Možná je tohle to, co se myslí osudem.
Cítil, jak se jeho tělo zastavuje a upravil svůj naváděcí modus, takže okamžitě vypadl z automatického vyhledávání, a opravdu stál tam, kde chtěl být. Hangárová paluba. Stál přede dveřmi a v šeru hleděl na nápis.

PŘÍSTAVIŠTĚ RAKETOPLANŮ

NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN

POUZE S PROVĚŘENÍM S.V.E.

INFORMUJTE SE NA PALUBĚ 14

NEBO SE SPOJTE S DRUHÝM DŮSTOJNÍKEM

Ztratil pojem o těch pár sekundách, kdy studoval nápisy a jejich význam. Všechna vnitřní poplašná zařízení mu zvonila, nařizovala mu, aby šel vyhledat zástupce šéf inženýra, ale na to nebyl čas. A navíc by ho to prozradilo. Ovšem díky tomu, že sám byl druhý důstojník, byl z obliga, i když nebylo možné vnitřní poplašná zařízení přeprogramovat, aby si to uvědomila. Takový závěr byl rozumný, byl to výsledek přemýšlení. Formální klasifikace lidských bytostí, vlastně kterýchkoliv živých bytostí, byla pro myšlení stroje těžko pochopitelná a muselo ji zvládat to, čemu Geordi s oblibou říkal Datova subdominantní hemisféra - ta část jeho mozku, která byla organická, ta část jeho osobnosti, která mu umožňovala subjektivní myšlení. Ta část, o níž byl Geordi přesvědčen, že není stroj.
Dat se podíval na svou levičku. Rozevřel pěst a spatřil záblesk zlata pokrytého tenkou vrstvou platiny ve tvaru stylizovaného A. Výsadu nosit tento odznak si osobně vysloužil. A přesto mu nepatřil. Jeho vlastní odznak mu bezpečně spočíval na prsou a dával na vědomost čestnou minulost a stupeň, na jaký mu lidstvo rozevřelo náruč. Nikdy by se nemohl podívat na insignii Hvězdné flotily a považovat lidstvo za horší než jiné druhy. Jen málokterý druh přijal jemu podobného. Poznal vyhýbavé pohledy plné předpojatosti. Geordi by mu vyhuboval, že ten význam doteď nepochopil, totiž že předsudek je sám o sobě výsadou živých bytostí, který si mezi sebou udržují.
Zlato pod nouzovým osvětlením nade dveřmi zrůžovělo. Dat pocítil zvláštní, nečekanou bolest v prsou, jak se mu umělé srdce rozbušilo následkem vysokých obrátek, v nichž teď pracovala jeho nervová soustava.
Tento odznak, ten v jeho dlani - ten patřil Geordimu. Odpusť mi. Vím, že jsem ti ještě nikdy nic podobného neprovedl. Byl bych tě varoval, kdybych byl tušil, že se zachovám takhle...
Nelogické. Geordi tu nebyl. Geordi byl zamčený ve středisku s rezervami antihmoty.
Dat odznak v levé ruce pevně stiskl. Také nelogické. Měl ho odložit, někde ho nechat. Nemělo smysl jej nosit s sebou. Ale než by insignii někde nechal, raději tuto myšlenku zahnal a nechal pěst sevřenou. Druhou rukou rychle naťukal služební vstupní kód a tlusté, zaoblené dveře se před ním otevřely.
Na hangárové palubě parkovalo pár standardních raketoplánů a několik menších, rychlejších lodí různých typů. Všechna malá plavidla byla úhledně schována ve svých kójích, připravená vyjet na přistaviště o palubu výš, kdy by to bylo potřeba.
Data hryzala velmi lidská netrpělivost. Opravdu dobře věděl, co to netrpělivost je. Ale než se bude moci vydat na svou misi, musí tu nějakou chvíli zůstat a tomu se prostě nemohl vyhnout.
Ruka se mu zachvěla. Zabezpečovací program vysílal do jeho biomechanické nervové soustavy třes, čímž mu sděloval, že to, co dělá, dělat nesmí.
Dat program ignoroval stejně snadno, jako by si nevšímal hlodavé bolesti, odvedl vědomí pryč od vnitřního varování a rozhlédl se prostorem, hledaje vybavení, které bude potřebovat - ano, tohle je ono. Bál se, že uprostřed krize sem zásobovací inženýr nedokáže dopravit ony malé kontejnery včas, ale byly tady, úhledně naskládané přímo před ním. Podíval se na ně úplně stejně, jako se díval na písmena na dveřích. Na vršku hromady ležel autorizační čip, na němž stálo prostě: Žádost npor. Data. Ppor. F. Palmer - schvaluje.
Měl jen omezený čas. Přesto váhal. Ještě nikdy se nedostal do rozporu doslova sám se sebou, nemusel doslova zápasit s vlastním tělem, aby provedl něco, co jeho program - jeho... svědomí - vždycky považovalo za špatné. Klamal. Neposlouchal. Nebylo to v jeho progr - v jeho povaze.
V levé ruce mu zacukalo a pěst se rozevřela. Geordiho odznak s kovovým cinknutím dopadl na palubu. Dat na něj shlédl.
Nezúčastněně se sklonil a kousek kovu zvedl. Pokud by ho vzal s sebou, hlavní počítač hvězdné lodi by ho zachytil, použil jako naváděcí signál a prozradil můstku, že je Geordi s ním.
Takové následky... nechá insignii tady. Nechá ji tady.
Došel k východu a s pohledem stále upřeným na odznak ve své ruce přistoupil k nejbližšímu počítačovému panelu. "Nechám ho tady," trval na svém. Jeho hlas zněl na prázdné hangárové palubě nepřiměřeně hlasitě. Proč mu ten odznak šeptá?
Rychle ho odložil. Tak rychle, že se roztočil na špendlíku a skončil na boku. Dat se zarazil.
Skoro stejně rychle si odepjal vlastní odznak. Byl také ze zlata a platiny - stejný jako ten první. Až na to, že tenhle byl jeho, ten, vysloužil si ho, a tamten byl Geordiho. Každý byl zakódován biopulsem svého majitele včetně totožnosti, a byly v něm mikrosenzory a miniaturní komunikátor - v žargonu Hvězdné flotily se těmto odznakům říkalo "minizázraky" současné vědy.
Ale dnes to byl tvar a ne věda, co Data zaujalo. Dnes jeho pozornost zaujala moderní heraldika emblému Hvězdné flotily a to, co pro něj znak jako takový znamenal.
Silné srdce mu začalo tepat silněji, mohutné svaly se stahovaly a roztahovaly, jako velký stroj, kterým srdce ostatně bylo. Zřetelně slyšel, jak mu v těle buší, a cítil, jak jsou jeho systémy namáhány, jak se každý snaží protlačit svoje zájmy skrz jeho biomechanickou nervovou soustavu. Nebyl si jistý, kterými pohnutkami se má řídit.
S konečnou platností položil vlastní odznak na panel vedle odznaku Geordiho, otočil se a nechal je tam ležet spolu.

Když si klekal u kontejnerů, které tu inženýři nechali na jeho rozkaz, jeho tělo se začínalo uklidňovat, neboť rozpoznalo úkol, jejž bylo třeba vykonat. Srdce mu konečně bušilo normální rychlostí. Dat začal otevírat kontejnery se specializovanými součástkami a mnemonickými kódovači a začal sestrojovat provizorní maskovací přístroj, dost malý pro raketoplán.

"Tak počkat minutku!" Riker sklouzl ze stolu a rozpřáhl před Troi ruce. "Nemůžeme se do toho jen tak zaplést!"
"Musíme," oponovala mu Troi, tentokrát dost nahlas. Cítila, jak jí do tváří stoupá barva a v srdci jí sílí hněv. Jak se jí opovažuje stavět do cesty!
"Tak podívejte," připomněl jim rozzlobeně Picard, "tuhle schůzku jsem svolal z jasného důvodu, a teď se nám to zamotává. Když už se budu muset k něčemu rozhodnout, chci mít na své straně všechny precedenty. Takže to zkraťme, a to je rozkaz."
Než měl Riker možnost odpovědět, naklonila se k Picardovi Troi - bylo to poprvé od chvíle, co začala tahle schůzka, kdy změnila polohu. "Kapitáne, lidé se od přírody pořád do něčeho pletou. Už od starověku a dokonce ještě předtím jsme se pletli do běhu evoluce selektivními sňatky; a to celou cestu časem nazpět až k počátkům kmenů, kdy náčelník dostal přiděl nejhezčích, nejmladších a nejsilnějších panen a jejich děti, které dorostly až do dospělosti, pak rozhodovaly za celý kmen. Je to naše dědictví!"
"To je nesmysl," obvinil ji Riker.
"Ne tak úplně." Crusherová spěchala. V jejím tónu se ozýval obranný podtón. K Rikerovi se natočila bokem a místo na něj mluvila na kapitána. "Když jsme vyléčili pneumónii a tuberkulózu, změnili jsme evoluci navždy. Bezpočet milionů lidí, kteří byli slabí a určení zemřít, prostě přestali umírat. Když byly vynalezeny brýle, všechny ty miliony krátkozrakých lidí, kteří by byli o století dřív vlastně slepí, byly náhle zcela normální. Nejenže ti lidé přežili, ale navíc se jim dařilo dobře, ženili se a vdávali a měli víc a víc krátkozrakých dětí. Lidstvo obchází přirozený výběr tak dlouho, že teď už je nemorální to nedělat. Tohle je ten precedens, kapitáne. Nemyslím si, že otázkou tady je zda zasáhnout či nikoliv."
"A co věda?" přerušil ji Riker, obešel stůl a postavil se vedle kapitána. "Nemohla by technika nakonec vrátit ty lapené entity do těl? Jako je třeba Datovo?"
Picard se na něj chvíli zlostně mračil a pak se otočil ke Crusherové. "Doktorko, co tohle?"
Crusherová se z jednoho lokte opřela o druhý a pochybovačně řekla: "Jenom mávnu kouzelnou hůlkou... Podle mého názoru by pro ně mohlo být příliš pozdě. Pokud vlastně existují bez těla od roku 1995, a většina ještě déle, možná již ztratili schopnost zase fungovat v lidském těle."
"Třeba jako kdyby slepec náhle opět začal dobře vidět?" navrhl Picard. "Něco takového?"
"Myslím přesně tohle. Známe mnoho možností, které časné medicíně umožňují nahradit či navrátit zrak, ale pokud není pacient hodně mladý, obvykle dochází k vážným komplikacím. Kdybych najednou nahradila zrak Geordimu nějakým transplantátem nebo něčím podobným, musel by si úplně rehabilitovat smysly. Celé tělo, celý mozek. Například vizuální hloubku by vnímal naprosto pokřiveně. Sahal by po věcech, které by byly deset stop daleko, protože by nepoznal rozdíl. Nejspíš by ani neuměl chodit s otevřenýma očima. Ne bez rozsáhlé terapie. Úplně by mu to rozhodilo rovnováhu. Postihlo by ho něco, co ho ještě nikdy nepostihlo. Měli jsme až moc katastrofálních případů navráceného zraku. Někteří pacienti se nakonec rozhodli vrátit se ke slepotě, než aby dál žili se zrakem."
"Můj Bože... skutečně?"
"Až příliš mnoho, abych doporučila, že bychom se pokusili napojit tyhle entity, ať už je to kdokoliv, na těla androidů."
Ztišila hlas a do profesionálního shrnutí se jí vloudil soucit. "Bylo by to horší než peklo, kterým právě procházejí. A, kapitáne, myslím, že jediná rozumná a morální věc," dodala, "je v tomto případě ta, pro kterou se rozhodli sami."
"Nejsme si jistí tím, co chtějí," trval na svém Riker. Troi se v křesle zkroutila a její tvář připomínala sochu, která ztvárňuje zádumčivost a zklamání. V jejím výrazu bylo jasně čitelné utrpení, které cítila uvnitř, a urážka, kterou slyšela zvenčí.
"No, nejsi si jistá," obrátil se k ní Riker. "Nejsi, nebo ano?"
"Bille..." zakuckala se.
Obešel stůl a postavil se jí přímo. "Ty sama jsi přiznala, že tihle lidé by mohli být šílení a neschopní -"
"Někteří z nich, ale -"
Doktorka Crusherová položila Rikerovi štíhlou ruku na paži a vlastně ho odtlačila od místa, kde s Troi seděly bok po boku. "Tenhle stroj, co vysává život, porušuje práva a potřeby svých zajatců."
Riker se otočil a zlostně se na ni dolů zamračil. "Jaká práva?"
"Právo na normální život, jak ho vidí oni, a důstojnost svobodné volby. Obírá je o typické vlastnosti života do takové míry, že jediné řešení, které jim ještě z jejich hlediska zbývá, je smrt."
"Tak jim ji zařídíme, všechno na Deannino slovo?" Troi sklopila zrak a zpod víček jí vyhrkly slzy.
"Ó, Bille," zašeptala.
Ale on se nedal zastavit. "Jak víme, že jejich rozhodnuti je rozumné? Může být založeno na prostém zoufalství nebo dočasné depresi."
Crusherová před jeho výzvou necouvla, nýbrž měla připravenu vlastní. "Vy považujete tři sta let za dočasné?" "Podle měřítek času té věci? Je to možné. A ani vy, ani já nevíme, jestli to tak není. Pokud je nám známo, tak ta věc může klidně být galaktickou Utopií. Mohla by poskytovat nekonečnou dobu na přemýšlení o věcech a propojovat vzpomínky - kdo ví, co ještě? Možná Deanna zachycuje jen přání hrstky nově příchozích, kteří nevědí, čeho se jim vlastně dostalo."
"Tomu nevěřím," prohlásila Troi a stiskla rty.
"Dobrá - dobrá, řekněme, že já taky ne. Řekněme, že jsi mě přesvědčila. Co se stane, až to uděláme? Až to zažijeme?

Jestli tyhle dveře otevřeme jen na skulinku, už by se nemusely dát zavřít. Svíčky můžou začít zápalné oběti, kapitáne."
Crusherová se náhle vymrštila na nohy a přistoupila k němu blíž. Využívala svou výšku a půvab k tomu, aby dokázala, že první důstojník není jediná impozantní osoba v místnosti. "My své životy řídíme, pane Rikere. Lékařská věda musela spoléhat celá staletí na sebekontrolu jednotlivých lékařů. Kapitáne, vím, že nechcete použít zbraně, ale ta věc je tyran!"
Riker se naklonil nad stůl a dlaněmi se opřel o stolní desku. "Když přizpůsobíme naše pravidla," trval na svém, "nebo je dokonce jen trochu pozměníme, třebas i na žádost nevyléčitelně nemocného, tak riskujeme nás všechny. Když odmítneme prosbu o smrt jedinci, ochráníme nás všechny." Podíval se na kapitána: "Hrajeme tady etickou ruletu, pane, a mně se to nelíbí."
Troi se na něj nepodívala, ale v jejím tónu byl slyšet palčivý nedostatek shovívavosti. "My tady nemluvíme o tvé spokojenosti."
Rikerovi se zablesklo v očích. "Ne," hodil po ní, "ale riskujeme tady etické bezpečí každé rozumné živé bytosti, se kterou se odteď setkáme. Za jak dlouho se nám tohle vymkne z rukou? Jestli k tomu dojde, riskujeme tady celou naši společnost."
Kapitán se na něj zamračil. "Nechci přebírat morální břímě celého lidstva, Jedničko," prohlásil, "ale občas hodlám stát na svém. Oceňuji, že tu hrajete ďáblova advokáta, ale -"
"To nedělám," vpadl mu do řeči Riker. "Myslím, že není na nás, abychom to udělali. A nemyslím, že je od těch bytostí fér to po nás žádat. Máme právo na to, abychom se nemuseli stát vrahy."
"Kapitáne," vložila se do hovoru Crusherová, "teď už se nemůžeme vrátit. Jestli je zabijeme, bude to pro nás tvrdé, ale jestli oni zůstanou naživu, bude to pro ně mnohem tvrdší."
"To je váš názor, doktorko," vyjasnil to Riker.
"Ano," řekla doktorka. "Kapitán mě požádal o můj názor. Až budete jednoho dne kapitánem vy, nebudete mě muset žádat."
Zavířila mezi nimi hořkost a Crusherová ji chvíli nechala nabýt vrchu. Když však začalo být ticho příliš tísnivé, zhluboka se nadechla a oslovila kapitána závěrečnými slovy. "Pane, podle mého soudu šéflékaře Enterprise," prohlásila, "jsme došli k tomu, co do mé zprávy půjde jako přijatelná předběžná shoda."
Kapitán slyšel, jak míček dopadá na jeho stranu hřiště. Má povinnosti k těm bytostem uvnitř entity, k entitě, k lodi nebo k těm živým bytostem, jejichž esence by ta věc v budoucnosti vstřebala, pokud on teď nic nepodnikne?
"Politikou Federace je nedělat galaktického policajta, kapitáne." Rikerovi se ve tváři jasně odrážel jeho názor. Picard stroze kývl. "Ano, na to nesmíme zapomínat. V tomhle se budu muset řídit politikou Federace. Špatné na tom je, že možná ani nedokážeme zachránit sami sebe. Statečnější by v tomto případě možná bylo dostat se odtud a nechat Federaci rozhodnout, jak se s celou věcí vyrovnat."
Troi vyletěla z křesla. "Vy to nechápete! Tihle lidé se ani nedokážou domluvit navzájem! Jsou jich miliony a každý je sám. Sám! Není to jako zmrzačené tělo. I potom zbývá zrak, zvuk, jednání s jinými lidmi - tihle lidé ale nemají vůbec nic!"
Kapitán k ní vykročil. "Poradkyně -"
Troi ucouvla. "Nevíte, jaké to je! Nemůžete to vědět. Můžete o tom mluvit, probírat to, dohadovat se, ale nevíte to. Kapitáne, jestli ta entita půjde po nás a nebude žádný způsob, jak jí zabránit v tom, aby nás vstřebala, slibuji vám, že já jen tak nepůjdu! Nepůjdu! To se radši dřív sama zabiju!"
"Deanno," začala Crusherová a natáhla k ní ruku.
Ale na všechny udělalo dojem nepochybné přesvědčení v jejím hlase, ve výrazu, iracionální slib od osoby, kterou znali jako dokonale racionální.
Zvláště Riker se cítil zodpovědný a přimrazeně stál pár kroků od Deanny, neschopen se přimět vyjít jí vstříc. Doktorka Crusherová položila Troi ruku kolem ramen a nasměrovala ji ke dveřím. "Pojď se mnou. Dám ti něco na uklidnění. "
Troi vykročila, ale náhle se divoce otočila. "Ne! Bojím se vzít si sedativa! Už teď se jen tak tak ovládám. Copak to nikdo nechápe? "
"Ano, ano," uklidňovala ji Crusherová. "Víš, že já tě chápu. Tak pojďme aspoň na můstek." Znovu nasměrovala druhou ženu ke dveřím a přes rameno vrhla na Rikera a Picarda vyčítavý pohled. "Bude to jen pár minut." Její slova mluvila jasně. Pohled říkal něco jiného.
Picard se za nimi díval, jak odcházejí, aniž by něco řekl. Když byli s Rikerem konečně sami, kapitán se obrátil k oknu a zadíval se do volného kosmu.
Před sebou měl panorama vzdálených hvězd a slunečních soustav, plynný obr, který byl v nedávné době jejich největším problémem, náhle vypadal maličký a bezvýznamný, jak se tak otáčel v jasně zelené nevinnosti těsně na okraji zorného pole. Kolem úst se kapitánovi utvořily dvě hluboké vrásky. Byl to muž, který měl příliš mnoho možností.
"Ta pekelná věc se tam někde schovává a čeká, až uděláme chybu," prohlásil. Mluvil tak tiše, že skoro šeptal. "Kolik dalších podobných věcí se venku skrývá, Rikere? Kolik dalších rozhodnutí podobných tomuhle? Co uděláme, až nebudeme mít pochybnosti o racionální, rozumné touze osoby - komunity - zemřít?"
Riker, který stál vedle něj, mu nemohl nabídnout žádné řešení - ale měl vlastní osobní odpověď. Odpověď, jakou si mohl dovolit první důstojník - ale ne kapitán.
Aniž by se pohnul, tiše se zeptal: "Máme je, pane?" Picard se dál díval ven oknem, ale svraštil čelo a přimhouřil oči. "Musím vědět, jak nejpřesněji je to možné, jestli je ta věc létající Utopie," přemítal, "nebo mezihvězdné peklo."

Kapitola deset

"Tohle se mi vůbec nelíbí, Jean-Lucu. Dávám do záznamu, že proti tomu důrazně protestuji."

"To tedy bude barvitý záznam, doktorko, jestli se někdy dostane k Hvězdné flotile."
Izolační jednotka v nemocnici bzučela, jak se připravovala na nulovou gravitaci a přesnou teplotu kapitánova těla. Picard s obezřelým výrazem přihlížel, když doktorka Crusherová připravovala stříkačku, která pro něj udělá něco, co by žádná rozumná osoba neměla dovolit. Možná byla nutná troška šílenství, aby to člověka dohnalo k takovým krokům, nebo k tomu možná stačilo zoufalství. Všechno nebezpečí, všechna rizika, všechen zdravý rozum musely ustoupit před umíněným hledáním toho, na koho to slovo padlo. A tím někým byl Picard.
Vedle něj stála Troi a byl na ní vidět strach. Jemné tmavé vlasy kolem čela měla zvlhlé, až se jí kroutily, v očích měla napjatý výraz a vypadala malátně. Všechno, co jí vždycky připadalo tak snadné, náhle vypadalo obtížně. Přesto, že mu zoufale chtěla vysvětlit, co její empatické kontakty tam venku zakoušejí, byla natolik duchapřítomná, aby řekla: "Musím souhlasit s doktorkou, pane. Nikdy jsem nepovažovala smyslovou deprivaci za spolehlivou techniku. "
"Je to jako z domu hrůzy, jestli chceš slyšet můj názor," prohlásila Crusherová a s konečnou platností kývla hlavou.
"Dobrá," řekl jim kapitán, "takže jestli vy dvě můžete vykouzlit lepší způsob, jak bych mohl zjistit, jaké to pro ty lidi je, udělejte to teď, protože já hodlám eliminovat tolik pochybností, kolik to jen půjde, dokud ještě máme čas."
Obě ženy si vyměnily dlouhý pohled. Každá doufala, že ta druhá přijde na nějakou jinou možnost.
Picard chvíli laskavě posečkal, což samozřejmě byl jeho vlastní způsob nátlaku. "Co můžu čekat?"
Doktorka zvedla stříkačku. "No, první účinek bude -"
"Pane," přerušila je Troi, "oni nevěděli, co můžou čekat, když se jim to stalo."
Picard se na ni chvíli zaraženě díval. Poprvé ho vyhlídka na to, co chtěl udělat, vyděsila. Vděčnost, že Troi dohlíží na přesnost jeho pokusu, se mísila s podrážděním, že to dělá tak dobře. "Mmmm," zamručel zamračeně. "Asi ano. Tak dobrá, dejme se do toho."
Ztuhle stál, zatímco mu doktorka přitiskla na krkavici stříkačku, která při styku s kůží zasyčela.
"Vymezuju dobu," zavolala Crusherová, když kapitán vstupoval do izolační kóje.
"Neříkej mi, na jak dlouho," zarazil ji.
"Copak bych to udělala? Je ti jasné, že to není jako spánek, ano?"
"Vlastně o tom moc nevím," přiznal kapitán a znělo to, jako by byl na sebe pyšný.
"Čekám na váš pokyn, kapitáne."
"Do toho."
Izolační jednotka se uzavřela silnou, pevnou stěnou z několika vrstev, takže byla i zvukotěsná. Byl to ten druh materiálu, který ztlumí téměř vše, snad až na silné zemětřesení.
Troi se na to dívala s rostoucími obavami, a když Crusherová dokončila zadávání pokynů pro izolační program, došla k ní. "Co to s ním udělá?"
Doktorka pokrčila rameny. "Fyzicky mu narkotikum ochromí tělo a otupí všechny vnější smyslové impulzy přicházející do mozku. S jeho vědomím to neudělá nic. Jakmile tohle zadám, v komoře nastane nulová gravitace s lehkým omezením, aby nenaletěl do stěn, a bude tam úplná tma."
Troi se zachvěla. "Bude na tom přesně stejně jako oni." Doktorka krátce kývla a pravila: "A přesně stejně bezmocný. "

Kapitán Picard stál uprostřed malé šedé komůrky a čekal, až naskočí úplná izolace. Od chvíle, co mu doktorka sundala stříkačku z krku, ho brněly prsty na rukou a prsty na nohou už vůbec necítil, ale žádné další účinky to nemělo. Rozhlédl se po místnosti. Hotové mistrovské dílo v mdlé barvě. Třicet sekund a již mu to připadalo jako věčnost. Z Troina popisu ho mrazilo, zvlášť když si vzpomněl na minulých pár hodin, a jak hluboký dojem na ní zanechalo to, co cítila. Co byla nucena cítit.
"No, tak do toho," zamumlal. Jak dlouho trvá naprogramovat tak jednoduchý vzorec? Tohle, koneckonců, nebyl simulátor.
Pokusil se poklepat si prsty o stehna, aby dal průchod netrpělivosti, a v duchu to opravdu udělal, ale ruce se odmítaly upravit do tvaru, který měl na mysli. Chtěl se na ně podívat - jenomže nedokázal ohnout krk. Hlava se mu zatočila, jak se pokusil udělat pohyb, ale teď již dokázal jen pohnout očima v důlcích. Nohy měl jako zakytované, prohnutá záda ho začínala bolet a rychle přestával vnímat. Po několika sekundách začala ustupovat i bolest v zádech, a jemu to uklidňující bodání náhle chybělo. Pocítil slabý záchvěv paniky. Jak civěl do mdlé šedé stěny, musel s panikou bojovat, aby ji potlačil.
Možná bychom to měli zrušit.
Neslyšel svůj hlas. Ta slova ale už slyšel předtím. Kde to jen bylo? Jazyk se mu v ústech lehce pohnul, ale víc dělat nemohl.
Když začala působit nulová gravitace a Jean-Luc viděl, jak se stěny před ním trošku pohnuly, vegetativní systémy mu prudce vehnaly vzduch do plic a on uslyšel vlastní zalapání po dechu. Aspoň něco měl ještě na mozek napojeno.
Zvláštní pocit, ačkoliv-
Mdlá šedá stěna se zavlnila. Nebo ne? Teď vypadalá barva lesklejší - téměř reflexní. Ano... byl tu obličej. Obličej...
Muž. Picard okamžitě potlačil nápad s odrazem. Tohle nebyl jeho obličej.
Nejdřív se zaostřily oči, byly velmi jasné. Bez mrknutí zíraly přímo na Picarda, zatímco se pod nimi formovala hranatá čelist a široká ramena. Objevily se tmavé vlasy s bílým pramenem na spánku a výraz čiré rozhodnosti. Dokonce hněvu.
Picard slyšel v uších tlukot vlastního srdce, byl to prodloužený, zkreslený zvuk. Ani na okamžik nezapochyboval , kdo s ním sdílí kóji, ani o skutečnosti toho, co vidí.
Riker popsal přesně tohle a Picarda ani nenapadlo ptát se nebo hádat. Ochromen jen hleděl na to, co měl před sebou.
Kapitán s kapitánem, přes celé věky, mlčenlivé setkání se protahovalo. Picard v duchu zuřil, že nemůže otevřít ústa a

promluvit si s Arkadijem Rejkovem, položit mu otázky, které by všechno velmi zjednodušily, ale jeho tělo bylo otupělé, nefungovalo. A v kóji se stmívalo. Zatraceně! Proč zrovna teď? Dejte má ještě deset sekund!
Rejkov zvedl ruku a z ruky se stala pěst. Ukázal ji Picardovi - ne výhružně, ale jako nějaký příklad. Picard se snažil zavrtět hlavou, vysvětlit mu, že nerozuměl. To se mu také nepodařilo.
Rejkov rozevřel pěst a roztáhl prsty v evropsky přehnaném gestu, kterému Picard díky svému francouzskému zázemí naprosto přesně porozuměl: Nuže?
Uzavírala se kolem nich temnota. A stmívalo se stále víc... a víc. Ještě ne, zatraceně!
Naplno ho zasáhla panika. Bylo to, jako by mu puklo srdce. V duchu se najednou vrátil do dětství, k těm hrozným hororovým příběhům, kterých dětí nikdy nemají dost, k tomu, co tam nebylo a co se tvářilo, že tam je - a co tam bylo. Každou chvíli čekal, že po něm něco chňapne.
Ale on by ani necítil, kdyby na něj něco sáhlo. Možná už ho něco popadlo. Sleduje Beverly jeho srdeční činnost? Jeho mozkové vlny? Tohle s ní předtím neprobral. Určitě ji to napadlo, nebo ne?

Dobrá, tak se seber. Právě jsi viděl ducha a nedá se s tím vůbec nic dělat. Buď praktický. Soustřeď se na svůj úkol. Jsi v pořádku. Jsi v izolační komoře, je tma a ty se nemůžeš pohnout. Tohle jsou přesně ty správné podmínky, a ty sis o ně řekl. Stejně sis potřeboval odpočinout. Jak zlé to může být na pár hodin?

Geordi přecházel po malém prostoru, v němž ho Dat uvěznil, asi tak dlouho, jak to jen vydržel, než začal strhávat obložení stěn, aby se podíval po nějakém obvodu, který by mohl propojit a otevřít tak ten izolační štít. Nebo by se možná mohl dostat do komunikační sítě a zazvonit si o pomoc. Prostě cokoliv bude lepší, než tu přecházet jako brojler, co čeká na krmení, zatímco Dat odletěl někam pryč, aby se tam nechal usmažit. Jaká oni jsou dvojka!
Dat. Všechno bere tak osobně. Jestli z něj tohle nedělá osobnost, tak co? Jenom osobnosti mohou brát věci osobně. Stroje ale ne. Jak to, že Dat v poslední době poslouchal každého jiného?
"Proč jsi pro změnu nevěnoval pozornost mně?" zařval Geordi. Vzhlédl od spleti obnažených obvodů ve stěně; kterými se probíral. "Co jsem já? Já jsem taky částečně stroj, víš! Sakra... kde je hlavní spoj?"
Raketoplán. Nádhera, prostě nádhera. Dat už je nejspíš pryč a neexistuje způsob, jak by mohl změnit cokoliv, co se venku stane.
Začaly se mu potit ruce. Pokračoval pomaleji, jak měl náhle roztřesené a kluzké prsty. Pouze mikrofiltry ve visoru ho zachránily, že neudělal dvakrát tolik chyb, než dělal. A jedině to, jak umíněně spoléhal na své občasné sprosté poznámky, mu bránilo přiznat si, že je vyděšený k smrti.
Ta věc, ta světelná show tam venku... hrůza. Geordi se otřásl a opatrně se probíral spínacími čipy, které potřeboval, aby přemostil zkratovaný zámek. Míval noční můry, které vypadaly jako ta věc. V dobách, kdy měl visor poruchu, vídal věci špatně. Světlo bylo pozměněné, teplo věci protahovalo - jako když měl člověk horečku a nemohl se ochladit.
Ostatní nevěděli, čím Dat prošel, když na něj zaútočili. Oni neviděli věci tak, jak je viděl Geordi. Nikdy to nechápali a nikdy mu to docela neuvěří, pokud to neuvidí na vlastní oči. Nedávám jim to za vinu... tak úplně. Není to něco, čemu uvěříte, dokud to neuvidíte sami. I kdybych se musel připojit pres oční bulvy přímo na počítačové jádro, donutím je prohlédnout. Přiměju je, aby ho zachránili. To znamená vás, pane Rikere. Ano, pane. Vás.

Tohle je rozhodně zvláštní. Příjemné. Na Lauru už jsem si celá léta nevzpomněl. Jak dlouho? Celé věky, nejspíš. A takové nádherné vzpomínky jsem nechal zapadnout. Jednu báseň měla zvlášť ráda. Která to byla? Měla ráda dlouhé básně a eposy. Byla tak trpělivá... kdo dneska, čte eposy? Občas je čítávala nahlas, celé při jednom sezení. A na to, že měla necvičený hlas, četla moc dobře. Nebo to znělo lépe právě díky uplynulým letům?

Odloučení, jak mraky líbezné,
nádherným jasem
Přírody, smysly slabé, zastřené
před ostrým světlem.
Odloučení poklad uchová
radost v radosti zachová
a šetří chválou.
Odloučení oheň chrání,
jenž hladoví a touhu krmí
sladkým zdržením.

Už to jednou slyšel číst. Jednou. A od té doby si na to nevzpomněl. Poslouchal a zapomněl. Jeho mozek si vybavil onu dívku a její hlas, ale ne tu báseň, a přesto si teď vzpomněl a znovu zakoušel každičké slovo, každou slabiku, každou změnu v intonaci. Význam slov dohromady, jejich oddělený význam, dokonce hudbu písmen. Celou báseň. Od Fulke Grevilla, lorda Brooka - Caelica, že ano? Kdy nasbíral tolik literárních vědomostí? V tom kurzu, na který se zapsal, literatuře rozhodně nevěnoval velkou pozornost, zvláště proto, že se do kurzu zapsal jen proto, aby tam mohl Lauru každý den doprovázet. Á, mladí muži. Mladé ženy.
Tato zkušenost byla také okouzlující, naprostá svoboda mysli bádat a rozpomínat se a zkoumat věci, které za svého života spatřil. Staré zážitky, o kterých si myslel, že již vybledly, se řítily do plného světla. Znovu si začínal uvědomovat jednu po druhé vlastní vzpomínky, všechny ty věci minulé, které muž jeho věku mohl nasbírat. Vůbec to nebyla špatná minulost, vážně, stačilo zapomenout na pár ošklivých ran, klopýtnutí a popálených prstů, k nimž cestou přišel.

Poté, co se potěšil minulostí, něco v ní mu připomnělo kvantovou fyziku a on letěl dál na té rychlé lodi skrze všechnu nauku a matematiku, kterou ho kdy naučili, kterou propočítal sám či se dokonce jen díval, jak ji propočítává někdo jiný. Vše mu teď připadalo tak jednoduché! Rovnice následovala za teorií, za hypotézou a pokusem - ohromující a okouzlující, všechny oddíly jeho mysli byly po všechna ta léta uzavřené a skrývaly své poklady. Mrtví příbuzní, ztracení kamarádi, nepřítomní přátelé, přátelé, kteří také zemřeli, jeden za druhým ho přicházeli navštívit na tomto tichém místě, a on je znovu zažíval, s radostí i bolestí, a cítil, že pláče. Nebo si ,to aspoň myslel... Kde má oči? Kde jsou slzy? Proč necítí slzy na tvářích?
Jak dlouho jsem tady? Vlastně, kde to vůbec jsem?
Aha, ano. Loď. Měl jsem tohle nechat vyzkoušet Rikera. Je to vzrušující, svůdné... nic tu člověka nerozptyluje, nemusí jednat podle hodin, nemusí si dělat starosti s ničím než a vlastními myšlenkami, ze soustředění ho nevyrušuje dokonce ani svrbění. I když by mě docela uklidnilo, kdybych aspoň mohl zavrtět prsty u nohou...
Jak poznám, že mě loď potřebuje? Mohli by nás rozstřílet na kusy, a já bych to ani nepoznal. Ne... Riker by mě nechal vyvést ven, kdyby mě potřebovali. Co je to za divnou iracionální představu?
Nebyli to ptáci? Už jednou tuhle ptačí píseň slyšel... na Canis IV.? Ano, ovšem. Ti načechraní ptáci s hloupý mi tvářičkami. Moc hezky zpívali. Mohl by se tu jen tak vznášet a chvíli poslouchat.
Něco na Canis IV. bylo - velmi dávno.
Ne. Ne, na to si vzpomenout nechci. Ne...

Riker přecházel po můstku a pátral v klamné prázdnotě kosmu na ohromné hlavní obrazovce. Na můstku panovalo šero jako v nočním klubu. Stěny a koberec, které normálně měly barvu písku a velbloudů, byly nyní tmavé, a Riker se cítil, jako kdyby se procházel uvnitř šálku s překapávanou kávou. Obvyklé přelévání zelených a modrých tónů blikajících na lesklých černých počítačových panelech a displejích s tekutými krystaly, které ukazovaly, že systémy na lodi fungují, nyní byly ztlumeny do matných - a smutných vzorů. Když byla světla zhasnutá a displeje ztlumené, široká hlavní obrazovka získala ohromující důležitost. Náhle se z nich stali herci na forbíně a všechno, co udělají, je kritické. Síla jejich hlasů, lesk potu na kůži, posloupnost pohybů. Všechno bylo zvýrazněno. A před nimi se rozprostíralo hlediště vesmíru.
Přesto, že to byl jen prázdný prostor, a studený, nikdy tak nevypadal. Vždycky tam byly nějaké hvězdy, které pomrkávaly pastelovými světly, a rozlehlé mlhoviny, jež se mihotaly v dálavě, jenomže pro lidskou mysl je těžké přijmout nedotčenost té dálky, takže všechno vypadá plnější, než ve skutečnosti je. Riker se rád dívával, jak vesmír ubíhá kolem, ale dneska mu to žádnou útěchu nepřinášelo. Dneska byl krysou, co se schovává za dřevěným mřížovím. Pořád odhalený. Schovával se vlastně za ničím. Riker zaťal ruce v pěst, jako by chtěl samotný vesmír vyzvat, jen aby se předvedl.
"Poručíku Worfe, máte o té věci něco nového z biologických věd nebo ze strojovny?"
Mohutný Klingon se narovnal od vědecké stanice 2. "Snažíme se teď rozlišit jednotlivé komponenty vnější stavby, pane, používáme jako vodítko předpoklad interdimenzionality. Nebojte se, pane. Přijdeme na to, i kdybych z toho měl kus uříznout a umlátit to kvůli pitvě k smrti."
Riker kývl, ale na úsměv, který by ukázal jeho skutečný vděk, se nezmohl. Už to bylo skoro čtrnáct hodin, co tu viseli v tichu a šeru. On nikdy nebyl vyčkávací typ a tohle napětí ho mučilo. Kolikrát mu v Akademii říkali, že bitva je z devíti desetin čekání? Čekání, plánování, analyzování, čekání. Vražedné. Občas vražednější než bitva sama. Vyvolávalo to unáhlenost.
Přál si, aby tu byl kapitán. Ta záležitost s izolací a smyslovou deprivací mu připadala riskantní. Nemluvě o tom, že byla časově náročná ve chvíli, kdy čas byl jednou z věcí, kterých se jim nemuselo dostávat. Ale zase já jsem ten, kdo tu přechází sem a tam a nemá do čeho píchnout. Kapitán nejspíš něčeho dosáhne, zatímco já tady pomalu vyšlapu v koberci díru.
Zjistil, že se mimovolně dostal k Worfovu stanovišti. Riker se naklonil nad ztlumený displej a ztlumil také hlas. "Máte nějaká vodítka, jak tu věc porazit, Worfe?"
"No vlastně, pane," odpověděl Worf jasně hlubokým hlasem, "dostali jsme se k otázce úrovně tolerance té věci."
"Tolerance?"
"Ano, pane. Kolik energie může v daném čase přijmout. Myslíme si, že proto to před námi předtím ustoupilo." Worf šťouchl velkými hnědými prsty do několika kontrolek a slabý nefritový obrys Enterprise se zvýraznil. Určité oblasti na displeji pak tiše zablikaly. "Tohle byly oblasti, odkud to vysálo nejvíc energie. Snažíme se vymezit spotřebu energie ve chvíli, kdy se to stáhlo. Kdybychom dokázali vypočítat množství energie, kterou ta entita vytáhla z lodi do chvíle, kdy se stáhla, mohli bychom vypočítat kritický bod."
Riker se narovnal. "Páni, to zní chatrně. Navrhujete, abychom to překrmili, takže by došlo k přetížení."
"To je prozatím náš závěr, pane. Hledáme další možnosti, ale jí chutná energie a fázer -"
"Já vím. V pořádku, pokračujte. Rád bych kapitánovi předložil několik možností, až skončí se svým pokusem, a vyčerpat všechnu energii lodě při pokusu přecpat tu věc k prasknutí není zrovna moje oblíbená. Tak by nám už nezbyla žádná záloha."
"Rozumím, pane." Worf, jenž se tvářil dost rozzuřeně, se naprosto neobřadně obrátil ke své konzoli, které se věnoval s umíněnou zatvrzelostí. Riker ho chvíli pozoroval a utěšoval se faktem, že si ho Worf nevšímá. Přál si, aby přítomnost důstojníka za zády měla na celou posádku stejný vliv. Dokonce ani Dat nebyl tak chladnokrevný. Aspoň ne, když se jedná o mě. Ale já, ho asi vyvádím z míry.
Zničehonic se obrátil. "Kde je Dat? Pořád dole v RA?"
Worf se tvářil zmateně, když odpovídal: "Ted, když o tom mluvíte, pane, neslyšeli jsme o něm ani o LaForgeovi od

chvíle, co nám povolili doplnit hlavní nádrž. Sledovali to od zdroje."
"To takhle dlouho netrvá. Ať se vrátí na můstek."
"Hned, pane."
"Worfe, jaký z toho všeho máte pocit? Co vám říkají, vaše instinkty?"
"Moje instinkty, pane?" Velký Klingon se narovnal do celé své výšky a při tom pomyšlení se zamračil. "Kapitán se mě na taktiku nikdy neptá, pane."
"No, já se ptám."
"Klingoni jsou válečníci, pane. Naším cílem je zemřít v boji. Někteří Klingoni dokonce začali války a krevní mstu, jen aby oni a jejich klany mohli vytáhnout do boje a zemřít správně. Ale tahle věc," prohlásil opovržlivě a vrhl zlostný pohled na širokou, třpytící se hlavní obrazovku, "tohleto je zbabělec a zastrašuje slabší. V boji s ní žádná čest nečeká."
"Kdybyste přišel na způsob, jak jí uniknout, neměl byste přesto nutkání, že s ní musíte bojovat?"
"O nic víc pane, než bych měl nutkání bojovat s bouřkou, pane."
"Chápu," zamumlal Riker. "Děkuji."
"Není zač, pane."
Znělo to ale spíš jako hrozba. To je ale hlas. Jsem rád, že je na naší straně, říkal si v duchu Riker, když odcházel, a snažil se přitom myslet jako Klingon. Zbabělec a zastrašuje slabší. Ano, to je pravda. Velký, hloupý fenomén s větší silou, než dokáže zvládnout, a nutkáním získávat další. Nejspíš si to myslí, že zachraňovat životní esence svých obětí je dobré. Pokud to vůbec myslí, což nejspíš nemyslelo. Nebo ano? Dat byl v kontaktu s něčím, a zřejmě ne s tím samým, co cítila Deanna. Možná tu pracovala větší inteligence, než bylo patrné na první pohled
Na tom však nezáleželo. Záleželo jen na tom, dostat se z toho ven. Záleželo na tom nepadnout do nějaké pasti. Riker si až příliš jasně vzpomínal na trýzeň v očích Arkadije Rejkova, když se s ním "setkal" v chodbě. Setkali se - kdyby tak jen mohli. Náhle pocítil závist a přál si, aby se mohl vplížit do Deanniny mysli a promluvit si s Rejkovem a Vaskou. Jaké by to bylo? Spojit se s lidmi oné doby? Tak fascinující část dějin, počátek velkého skoku do kosmického věku - jaká to musela být doba. Dokázali postavit lodě, spustili je na hladinu vody a dovnitř strčili pět tisíc lidí. Nebylo by zajímavé promluvit si s Timotějem Vaskou a porovnat si postřehy z první ruky? Co musel Vaska znát? Věci o moři a atmosféře, se kterými se kapitáni a důstojníci dnešních časů setkávali jen zřídka. A to vše v politické vřavě civilizace, jako byla pozemská - jaká by to byla zkušenost, pochopit myšlenky lidí, jací tenkrát museli žít. Museli být rozhodní a bystří. Museli neustále vyjadřovat svůj názor, žádné přetvařování, žádná stínová diplomacie. A teď byli tady, na dosah. Vlastně podle Deanny žádali o pomoc. Součást bratrství panujícího na velkých lodích.
Náhle se mu do myšlenek vkradl pocit viny. Jak si mohl být jistý vlastními důvody? Co se mu Rejkov snažil sdělit, když se setkali v té chodbě? Co znamenala jeho natažená ruka?
Riker věděl, že Deannu svými námitkami ranil. Vzpomínal si, jak zbledla a v očích se jí v té chvíli objevil smutek. Hádka s Crusherovou byla docela snadná. Doktoři na to byli zvyklí a Beverly byla tak rezervovaná, že se jí srdce stáhlo vždy jen jednou denně. Ale Deanna nikdy pořádně nevěděla, jak se vyrovnat s přímým střetnutím. Neměla to v povaze. Riker ji vlastně udeřil, když už ležela.
Přistoupil k velitelskému křeslu a dotkl se interkomu. "Řekni, kde je teď poradkyně Troi."
Počítač odpověděl okamžitě a na tichém můstku to znělo dost nápadně. "Poradkyně Troi je v izolačním oddělení nemocniční laboratoře, jednotka čtyři."
"Ještě? Jak dlouho to nechají probíhat?" zamumlal Riker a sepjal ruce za zády.
"K odpovědi na vaši otázku jsou nutné další informace, prosím."
"Já nemyslel tebe. Zrušit."
"Děkují. "
"Tříska v patě," zavrčel na medově sladký ženský hlas, jímž počítač hovořil, a odešel od konzole.
Něco muselo fungovat. Zatím nefungovalo nic, ale něco přece bude muset. Rozdělení lodi je jen dostalo do větších potíží. Zvýšení příkonu energie do štítů jen přilákalo a nakrmilo toho tvora. Fázerová energie by nejspíš měla ten samý účinek, třebaže s jiným druhem energie. Musela se přece dát vyrobit nějaká zbraň, něco, nějaký nový nápad použitý v technice Hvězdné flotily, který by je z tohohle vytáhl. Ten nápad už tu je, Riker se přinutil tomu uvěřit. Museli na to jedině přijít. Jenže... všechny karty už byly vyložené. Neměli o nepříteli jedinou použitelnou informaci.
Riker se netrpělivě obrátil a podíval se na Worfa, jenž tu stál se schýlenými rameny a odhodlaně se skláněl nad vědeckou stanicí.
Riker si povzdechl a znovu začal přecházet.
Letět do vesmíru na takovéhle lodi... to pak bylo snadné začít být nafoukaný, představovat si, že paluba je pevná loď nedobytná. Bylo snadné brát smrt jako něco, co se stává jinde. A když moudrost této doby umístila na palubu děti - no. .. měly by být v bezpečí, ne?
"Pane!"
Riker se otočil, přitahován jak úlekem, tak obviněním v hlase, který zaduněl můstkem. Na horní palubě se z turbovýtahu hnal LaForge.
"Kde jste byl?" chtěl vědět Riker. Pak si konečně uvědomil, jak LaForge vypadá - na rukávech měl drobné spáleniny od elektrického proudu a tmavou tvář měl lesklou potem, a dokonce i pod visorem bylo jasně vidět, jak je rozzlobený. Riker se zarazil a upravil otázku. "Co se stalo?"
"Dat mě zavřel do RA dekontaminační kabiny a zkratoval bezpečnostní štít. Doteď mi trvalo, než jsem rozebral zeď a dostal se ven," funěl LaForge. "Pane Rikere, je pryč."
"Pryč?" vyhrkl Riker. "Kde?"
"Vzal si raketoplán a zamířil najít toho tvora. A je to vaše chyba, pane."

"On si vzal - jste si jistý?"
"Zrovna jsem byl dole na letové palubě. Automatický záznamník letové kontroly říká, že odletěl před víc než půl hodinou."
"Worfe! Zkontrolujte to!"
"To nebude k ničemu," utrhl se LaForge. "Přemostil všechna relé, která by upozornila můstek. Zná všechny triky, pane. Víte, že jo."
"Worfe, zkuste ho vystopovat," změnil Riker rozkaz cestou po rampě, kterou překonal třemi dlouhými kroky, a postavil se čelem k LaForgeovi. "Máte nějakou představu, co tím vlastně chtěl dokázat?"
LaForge řekl: "Doufá, že se dokáže s tou věcí domluvit, jestli se dostane trochu blíž."
"A?" "Proč by v tom mělo být něco víc, pane Rikere?"
"No tak, LaForgi, vidím vám to na tváři. Co ještě?" "Jenom maličkost, pane. Protože jste se k němu choval tak mile, letěl tam ven zjistit, jestli je dost živý, aby z něj ten tvor mohl vysát život."
Můstek se smrštil. Riker zavřel oči, až ho rozbolely. Jednu ruku si dal před oči a druhou se opřel o zábradlí můstku. "Oh ne," zasténal. "Á, zatraceně... kdo mohl tušit, že bude tak citlivý?"
"Musel být?" odpálkoval ho LaForge.
"Zatraceně," zopakoval Riker, tentokrát šeptem. "Worfe, nějaké stopy po raketoplánu?"
"Pasivní senzory nezachytily vůbec nic, pane. Nerozumím tomu. Dokonce i pasivní odečítání by mělo zachytit něco tak velkého, jako je raketoplán."
Riker kývl na Worfa, ale díval se na LaForge, když se ptal: "Máte pro to nějaké vysvětlení?"
LaForge pokrčil rameny. "Dat není blbec, pane. Nejspíš si nějak zflikoval senzorový štít, který mu poskytl čas uniknout dřív, než bychom ho mohli přenýst zpátky nebo ho zachytit tažným paprskem. Na aktivních senzorech bychom ho hned uviděli, ale pasivní nejsou dost silný, a Dat ví, že se je neodvážíme použít."
"Má nějaký plán?"
"To mi teda neřekl. Chce prostě přitáhnout pozornost tý věci, to je všechno, co vím."
"Worfe, dokáže to v raketoplánu?"
Klingon neodpověděl hned, pak kývl: "Bez problémů, pane. Stačí mu jenom použít zbraně, co má na palubě." Riker od nich poodešel, pevně zkřížil ruce na prsou a sebral se, aby mohl řešit problém, který sám způsobil. "Tohle dělat nemusel..."
"Díky vám si myslel, že musí," opáčil LaForge.
Riker po něm vrhl zlostný pohled a vyštěkl: "To by stačilo. Vím, co jsem udělal. Můžete mi říct něco konstruktivního?"
LaForge se narovnal - téměř do pozoru, ale ne tak docela - a náhle mluvil podle předpisů. "Ano, pane. Žádám o svolení vzít si další raketoplán a vydat se za ním. Jsem přesvědčen, že tak budeme riskovat jen my dva a nepřitáhneme pozornost k Enterprise."
"A co uděláte, až ho najdete? Nalodíte se k němu a plácnete ho přes ruku?"
"Mohl bych vám vyslat souřadnice a vy byste nás mohli přenést zpátky oba zároveň."
Riker se zarazil a sarkasmus, který ho chránil před vlastní chybou, náhle vyprchal. "To je dobrý nápad," slyšel sám sebe říkat, i když to původně nahlas vyslovit nechtěl. Došel zpátky k LaForgeovi. "Ale vy byste letět neměl. Já jsem tohle všechno způsobil. Já jsem důvod, proč riskuje vlastní život a já taky za ním poletím."
"Vy, pane? To vy jste říkal, že je to jenom stroj. Že nemá život, který by mohl riskovat."
Riker potlačil touhu natáhnout ruku a ta slova ve vzduchu rozdrtit. Zahleděl se na LaForge tak napjatě, že málem prohlédl za stříbrné žebroví visoru a nevidoucíma očima až do samého jádra LaForgeových starostí o Data. Pokročil k navigátorovi a pravil: "Geordi, nikdo by se neměl tolik zmýlit víc než jednou."
LaForge škrobeně trval na svém. "Jak víte, že jste se zmýlil?"
Odpověď na Geordiho výzvu však již byla jasně vidět Rikerovi ve tváři a ten pro to měl dokonce připravená slova. "Stroje nedokážou překročit svůj program. Žádný stroj se ještě nikdy neobětoval, aby zachránil ostatní," řekl. "Dat právě udělal obojí."
LaForgeův škrobený postoj začínal povolovat, když slyšel Rikerovo upřímné přesvědčení a viděl nepatrné fyziologické změny, které mu ukazovaly, že to první důstojník myslí zcela vážně. Dokonce i ve svém hněvu nemohl pochybovat o tom, co viděl. "Pane, nevím, jestli vás poslechne. Víte, co tím myslím."
Riker mírně odpověděl: "Přinutím ho poslouchat," Vykročil k turbovýtahu, pak se ještě obrátil a luskl prsty. "Upozorněte doktorku Crusherovou, aby vytáhla kapitána z izolace, stabilizovala ho a seznámila ho se situací. Ale dejte mi čas, abych se nejdřív dostal z lodi."
LaForge váhavě vykročil za ním. "Pane, mohl bych -"
"Ne," zarazil ho Riker. "Vy zůstanete tady. Vlastně," dodal s gestem zahrnujícím celý můstek, "převezměte službu."

Špatné vzpomínky se vršily jedna na druhou jako lavina a neexistovalo nic, co by je zastavilo. Nic nevyrušilo jeho mysl ani mu nedalo nic, cokoliv, k čemu by se mohl přimknout. Ani zalechtání, ani mrknutí, nic. Už nedokázal vědomě soustředit myšlenky. Jeho mysl se pohybovala o své vlastní vůli. Čím víc se snažil na některé věci nemyslet tím rychleji mu je mysl předhazovala a tím déle na nich prodlévala. Už se nedokázal vyhnout myšlenkám ani ten proces odvrátit. Poté, co znovu prožil dobré vzpomínky, zabředala jeho mysl stále hlouběji a hlouběji do minulosti, na kterou se dávno naučil nemyslet. Všechny hrozné věci, které se mu staly v dětství, a dokonce i ty z dospělosti, se na něj řítily, a neexistoval způsob, jak je zastavit. Jeho mysl byla rozlehlý lán, a všechny ty věci byly zobajícími divokými ptáky.
Proč ho tu nechávají tak dlouho? Proč ho tu zapomněli?
Kdyby jen mohl zavrtět prsty u nohou. Prsty na rukou. Cokoliv. Cítit vlastní přítomnost by bylo aspoň něco - aspoň

něco málo. Slyšet vlastní dech... to všechno bylo pryč. Úplně ztratil pojem o čase, bez ohledu na to, jak se o něm snažil udržet ponětí, jak se ho snažil sledovat. Mysl mu pracovala rychlostí asi čtyřiadvacet tisíc slov za minutu, takže mu to nejspíš připadalo delší, než to ve skutečnosti bylo - ale jak dlouho to ve skutečnosti bylo? Kdyby mohl zamrkat, kdyby jen dokázal znovu sledovat čas. Kdyby se mohl nadechnout, pohnout prstem, měl by aspoň nějaký referenční bod. Kdyby tu jen bylo něco, nějaké vnímání času a života... dech, tlukot srdce, cokoliv. Dalo se těžko odhadnout, jestli spí nebo je vzhůru, nebo vůbec poznat ten rozdíl. Bez ohledu na to, jak si připomínal, kde je a proč tu je, teď už si skoro nedokázal uvědomit, proč to celé vlastně podstupuje. Myšlenky už se mu nedokázaly udržet v hlavě. Pak se začaly objevovat deformace. Odsouzen k nadbytečnosti vlastních myšlenek cítil hrůzu z budoucnosti. Byl by přivítal dokonce i bolest.
Zapomněli na mě. Zapomněli, že jsem tady. Ale kde je tady? Už si tím nejsem jistý. Vědí, že mě tu nechali? Přestali mě sledovat? Zapomnělí na to, že mají kapitána jménem Picard? Není tam ta entita?
Riker chtěl tuto oblast opustit, ne zaútočit na toho tvora... Využil teď příležitosti to udělat?
Absurdní. Ale čím by se to dalo vysvětlit?
Ta věc je tam, venku. Už musela znovu zaútočit. Dostala nás všechny a tohle teď pro mě bude znamenat věčnost. Můj Bože, musíme být všichni uvnitř té věci! Žádné jiné vysvětlení neexistuje. Proč jinak bych tu byl tolik dní? Jak může existovat taková samota? Člověk nebyl stvořen k něčemu takovému. Já jsem nebyl stvořen k něčemu takovému. Já to nechci.
Moje ruce. Padají mi z ramen. Vlastně nemám ani ramena, na kterých by držely. Rostou mi lokty... kolena... jak můžu takhle žít? Neslyším se dýchat. Nemůžu polknout. Poslouchám... nic. Nic. Kde je všechno? Všichni?
Smrt nemá působit takhle nepřirozeně. Ale já nejsem mrtvý. Nejsem mrtvý. Ale život není takový, a jak může existovat něco jiného než smrt a život? Beverly? Kontroluješ mě? Nechali mě tady. Myslí si, že jsem zemřel, zanechali moje tělo ve vesmíru a moje mysl nějak zůstala vzhůru. Tohle je příšerné... neodpustitelné. Nemůžu se dotknout vlastního těla. Lidská bytost by měla mít aspoň sebe sama jako společnost. Kde to jsem? Pusťte mě ven! Nenechávejte mě ve vesmíru! Je tady taková zima...

Kapitola jedenáct

Troi přecházela před izolační komorou s rukama zkříženýma na prsou. Nedokázala se zahřát. Jak se snažila najít slova, jimiž by kapitánovi vysvětlila svoje dojmy, slova dost dobrá, aby mohla vstoupit dovnitř a ukončit tento komorový experiment, cítila stále silnější zoufalství. Mysl byla jejím profesním polem a obdobné mentální deformace ji vždycky dráždily. Mysl nebylo nutné roztahovat, aby ji bylo možno pochopit nebo aby mysl sama dokázala pochopit daný problém. Takový muž, jakým byl Picard - a podstupuje něco takového, protože existovala nepatrná šance, že mu to pomůže rozhodnout se s trochu větší jistotou, než by se rozhodoval bez tohoto pokusu.
Troi se prudce zastavila. "Jak je na tom? Víš to?"
"Stabilizovaný, tedy tělesně. Encefalogram je trochu zmatený, ale nic, co bych považovala za neobvyklé."
Troi potřásla hlavou. "Muselo mě to ovlivnit víc, než jsem si uvědomovala, když jsem ho nechala tohle podstoupit. Takové postupy jsem nikdy neschvalovala."
"Jestli z toho kapitán vyjde aspoň trochu jistější, tak to všechno stálo za to."
"Nejsem o tom přesvědčená," opáčila Troi.
"Sedni si, ano?" Crusherová si poručila hrnek horké kávy a podala ho Troi. Musela poradkyni ohnout prsty kolem hrníčku. "Vypij to. A aspoň na pár minut zapomeň na kapitána. Zaručuju ti, že na tebe úplně zapomněl."
"To mi právě dělá starosti."
Crusherová se posadila a kývla, znovu zkontrolovala monitory, zjistila, že se na nich nic nezměnilo, dala si nohu přes nohu a snažila se držet vlastní rady. "A co ty? Co to dělá s tebou?"
Troi spočívala nepřítomným pohledem na tůňce kávy. "Jsou u mě každou sekundu. Nenechají mě odpočinout si... tihle cizinci. Jsou tak zoufalí, Beverly, a je to tak intimní, že se to ani poznat nedá., Myslím, že by to nepochopil ani čistokrevný Betazoid. Tolik jsem se snažila, aby to kapitán pochopil... a Bill..."
Crusherová se předklonila a konejšivě stiskla Deanně zápěstí. "Neber si to tolik. Dělal, co považoval za nejlepší."
"Opravdu?"
"Oh, myslím, že ano."
Troi stiskla rty, jak se snažila potlačit nával emocí. "Kéž by byl jeden z nás... někde jinde."
"Já vím," řekla doktorka soucitně. "Je těžké jednat s někým, kdo se ti vynoří z minulosti. Zvlášť, když spolu nesouhlasíte."
"Očekávala jsem, že mě podpoří," pokračovala Troi lámajícím se hlasem. "Známe se navzájem lépe, než známe kohokoliv na této lodi. Myslela jsem, že právě on ze všech lidí přijme můj úsudek."
"To není jeho práce, přijímat tvůj úsudek, Deanno, a ty to víš. Pokud něco, tak jeho prací je, aby kapitán poznal každou krizi ze všech úhlů."
"Oh, Beverly, tohle on ale nedělá. Cítila jsem to. On opravdu věřil tomu, co říkal."
"Na to má právo," uklidňovala ji Crusherová. "Cítit k někomu náklonnost neznamená, že musíte být spojení i v duchu. Máte dovoleno nesouhlasit."
"Já to vím, ale..."
"Jak dlouho se znáte?"
"Oh, skoro pět let." Deannin zoufalý výraz změkčil hřejivý nádech nostalgie. "Prožili jsme spolu krásné chvíle, než se rozhodl přijmout dlouhodobé jmenování. Bývaly doby, kdy jsme plánovali společnou budoucnost... než jsme si

uvědomili, že oba chceme od života něco jiného. Byl galantní a dvorný, stejně jako je teď, možná trošku prudký a pyšný -"
"Jako je teď," připojila Crusherová s hravým úsměvem. Troi kývla. "Tohle," řekla a rozhlédla se po ordinaci a tím pohledem zahrnula celou Enterprise, "byla shoda náhod, kterou žádný z nás nepředvídal."
"Proč mu říkáš Bille, když mu všichni ostatní říkají Wille?"
Troi se začervenala a zmohla se na úsměv. "Nevěděla jsem, že je to tak zřejmé."
"To není. Já jsem jenom úžasný pozorovatel, víš." Troin křehký úsměv se rozšířil. "'Bill' zní jako jedno slovo z betazedštiny. Slovo, které se mi líbí... připomíná mi dětství na Betazedu. Žádný překlad neexistuje, ale má to co dělat s - oh, to bych ti neměla říkat. Nechci ho kompromitovat."
"Jen povídej," vybídla ji doktorka s poťouchlým leskem v očích, "zkompromituj ho."
"No, znamená to..."
"Ano?"
"Krém na holení."
"'Bill' v betazedštině znamená 'krém na holení'?" Troi cítila, jak jí v hrdle bublá smích. "To slovo mi vždycky připomene jednu zvláštní značku makedonského krému na holení, co používával táta. Voněl po borovicích a -"
"Aha, to to vysvětluje!" prohodila Crusherová. "Latentní vjemy rodičovské 'stálezelenosti', jako jsou i borovice, pocházející z dětství. To je ono! To není Riker, kdo tě přitahuje - jsou to borovice! A já jsem jenom průměrný psycholog. Počkej, Deanno, myslím, že tohle se mi moc líbí. Počkej, až o tom uslyší Wesley. Krém na holení Riker."
"Beverly, to bys neudělala!"
"Ehm, vážně ne? Rozšíří se to jako lesní požár mezi všemi pod dvacet let -"
Tvář jí spiklenecky zářila, když vtom se náhle prudce rozlétly dveře do nemocnice. Dovnitř se vřítil Geordi a téměř bez zaváhání namířil prst na izolační komoru a vyhrkl: "Vylovte ho odtamtud. Máme potíže."

"Kapitáne? Kapitáne? Jean-Lucu, slyšíš mě? Jean-Lucu?"
Zaslechl její hlas. Vlastně ho slyšel tak dlouho, až mu to připadalo jako několik let. Vydal se za tím hlasem hroznou temnotou, kroutícím se tunelem s lesklými stěnami a po půlce věčnosti otevřel oči.
"Jean-Lucu?" Beverly Crusherová se nad ním skláněla s ustaraným výrazem.
Cítil, jak se mu do tváře propracovává hněv, snažil se promluvit, ale jeho tělo skoro zapomnělo, jak. Cítil se zrazený a rozzuřený, že musí čekat, než se bude moci důrazně zeptat, proč ho tam nechali tak dlouho - proč ho nechali projít tím vším, proč nechali nějaký fenomén, aby pohltil jeho i všechno, co mu bylo drahé.
"Nervové funkce se blíží normálu, Bev," pronesl někdo za doktorkou. Jiný doktor. Jak se jen jmenoval? Mitchell? Ano, neurolog.
"Konečně." Crusherová si povzdechla. "Jean-Lucu, rozumíš tomu, co říkám?"
Podařilo se mu přikývnout a v hlavě mu zabušilo na protest. Donutil se pohnout hlavou a zjistil, že krk nemá právě v lepším stavu, ale teď aspoň viděl na poradkyni Troi, která stála u jeho lůžka se stejným výrazem jako Beverly. Když začal oddělovat skutečnost od snu, hněv ho pomalu přecházel. Jako kdyby se vynořoval z obzvlášť živé noční můry, musel se prodrat mlhou a rozhodnout o každé věci, zda je skutečná nebo není.
"Můj Bože..." zachraptěl. Vlastní hlas mu zněl jako skřípění. "Jak... jak dlouho..."
"Přes čtrnáct hodin v izolaci," sdělila mu Crusherová, "a přes další dvě nám trvalo tě probudit. Říkala jsem ti, že nechci, abys to udělal."
"Čtrnáct," vypravil ze sebe. "Mně to připadalo spíš jako..."
"Mlč, než tě stabilizujeme. Prostě se uvolni."
Picard nechal hlavu spadnout zpátky na polštář, zadíval se na strop a zašeptal: "Můj Bože..."
Ležel klidně, cítil Troin upřený pohled, ale zatím se jí nedokázal podívat do očí, a hlavu měl plnou zmatku. Při padalo mu to jako probuzení z dlouhé, šílené, nepřetržité noční můry, a nevěděl jistě, které její části byly jenom sen. Ten pocit s ním zůstával v loužičkách potu mezi prsty drahocennými prsty, o kterých si myslel, že jsou pryč a ve studených nohách, které se pořád nechtěly zahřát. Konečně slyšel vlastní dech. Trhaný, ale byla radost ho znovu slyšet.
Soustředil se na něj tak urputně, že když se se zasyčením otevřely dveře nemocnice, napadlo ho, proč jeho dýchání zní tak divně. Teprve když se nad poradkyní sklonil mohutný poručík Worf, začal Picard oddělovat skutečnost od iluze.
"Říkala jste, že se s námi spojíte, až se probudí," zaduněl Klingon, oslovuje Crusherovou.
"Říkala jsem, že zavolám, až bude v pořádku," odtušila doktorka Crusherová vážně. "A to on není. Ale udělám to, až bude, nebojte se, poručíku."
Worf však odmítl odejít. "Záležitost lodi, doktorko."
"Myslím, že to bude muset počkat."
Picard zvedl zmrtvělou ruku. "Poručíku," vypravil ze sebe, "hlášení."
"Rozkaz, pane. Museli jsme vás vytáhnout z izolace dřív, protože došlo k nepředvídaným událostem. Nadporučík Dat si vzal raketoplán a odletěl ven, aby se pokusil spojit s tou entitou, a komandér Riker se vydal ve výzkumném člunu za ním."
"Co -" Picard se zpola zvedl z lůžka, ale doktorka, neurolog a dva ošetřovatelé se na něj vrhli a dokonce se jim přitom podařilo odhodit z cesty Worfa. "Co? Kdy?"
"Pan Riker přede dvěma hodinami, pane. Jsme s ním ve spojení, ale Data ještě nenašel. Komunikaci samozřejmě udržujeme na minimu."
"Co je to za nesmysl - pomozte mi vstát."
Crusherová pohodila hlavou a zavolala: "Stimulátor." Picard nevěřícně přihlížel, když mu tiskla stříkačku

k paži. Situace musela být ošidnější, než si to v zamlžené hlavě srovnal.
"Hlavně se tak hodinku nehýbej moc rychle," radila mu doktorka, když mu dva ošetřovatelé pomáhali získat rovnováhu.
"Bojím se, že jediné, co nám zbývá," prohlásil kapitán, "je rychle se pohnout." Jak zkoušel své nově nalezené nohy, pohled mu padl na Troi, která ho netrpělivě sledovala stojíc opodál, s výrazem nyní napjatým i nadějeplným, a čekala, aby se dozvěděla, co zažil, jak se rozhodl, a přesto se bála zeptat. Nebo možná byla dost citlivá, aby věděla, že se ptát nemusí. Že jí to poví, až bude připravený. Ano, to bylo ono. Teď to viděl, když se podíval do jejích velkých exotických očí.
Natáhl k ní ruku a pevně řekl: "Poradkyně, nechtěla byste mě doprovodit na můstek? Tato situace už zašla dost daleko."

"Riker volá Data. Riker volá Data. Vím, že tady jste. Ozvěte se mi. Nenuťte mě udělat další chybu. Slabě se mi objevujete na stažených senzorech, ale jestli mě donutíte rozšířit senzorový kužel, ta věc se na něj zaměří, a oba budeme vyřízení. Rozumíte?"
Bylo to počtvrté, co použil tuto hrozbu, a počtvrté neuspěl. Blafoval.
Datův raketoplán se mu na senzorech neobjevoval. Ale pokud by si Dat myslel, že tomu tak je... no, byla to hra. Byl v půli cesty sluneční soustavou a letěl poloviční podsvětelnou rychlostí. Na zadním monitoru visela proti černému kosmu Enterprise, majestátně vyrovnaná i za takto ďábelsky nepříznivého poměru sil, opalizující trup a gondoly nyní zdánlivě úplně nekryté proti útoku. Dokonce i odsud viděl, na jak nízkou hladinu energie loď běží. Impulzní i hypersekce normálně jasně zářily, ale teď jako by byly jen lehce přetřené světlou barvou. Hranatá okna normálně vytvářela šňůrky světel, ale teď byla jen matnými průzory, a i těch, v nichž se slabě svítilo, bylo méně, než se mu líbilo. Tohle byl pro Rikera znepokojivý obrázek, ta ztlumená verze lodi jinak neohroženě předvádějící svou sílu. Dnes se však neodvažoval nic stavět na odiv, aspoň prozatím ne.
Ne, dokud neporazí to, proti čemu stáli.
"No tak, Date, no tak, vytáhni mě z týhle bídy," zabrumlal Riker a upravil antény senzorů na navigačním panelu. Tenhle výzkumný člun byl plný senzorů, byl doslova přecpaný senzory od přídě po záď, pokryta jimi byla i většina vnějšího pláště. Plavidlo mělo skutečně tvar člunu, kýl byl navržen tak, aby mohl klouzat atmosférou, a dvě boční senzorové gondoly měly snímat údaje do úžasných podrobností, včetně změn větru a bouřkových vzorců, dokonce dokázaly zachytit i mikroorganismy. Obvykle se plavidlo používalo pouze k výzkumným účelům, ale dnes to byla nejlepší možnost, jak Data najít. Člun byl menší a o trošku rychlejší než raketoplán, a jemné senzory dokázaly vytáhnout slabší paprsek a jasnější informaci s pomocí méně energie než kterékoliv plavidlo, které měl k dispozici, včetně toho, že dokázaly proniknout Datovým provizorním maskovacím zařízením. První pravidlo taktiky: sežeň si lepšího koně. Ovšem, ignoroval to, co bylo zřejmé - že může mířit úplně špatným směrem a Dat může být milion mil daleko na druhé straně. Ale pokud byla některá Datova část dostatečně lidská, aby fungovala pouze na základě instinktů, tak instinkty radily, aby zamířil směrem ke sluneční soustavě, kde vznikl život, kam patřil. Kde by mohla být ta věc.
A tak byl vířící plynný obr opět Rikerovým společníkem ve vesmíru, plynný obr a pole asteroidů částečně poničené v místě, kde se potě, co sem hvězdná loď vyhodila náklad antihmoty, tvořily jen úlomky a prach. Zvláštní - na Enterprise to ani z této vzdálenosti nevypadalo tak velké. Bez masy hvězdné lodi kolem sebe Riker vnímal celou perspektivu zostřeně, a i když to trvalo stejnou dobu, pátrání přehánělo vzdálenost, kterou urazil. Jeho plavidlo vypadalo proti černému panoramatu maličké - vypadalo, kruci, ono bylo maličké.
"Date, ozvěte se, prosím," zkusil to znovu, zúžil komunikační paprsek a podařilo se mu prodloužit dosah o pár

dalších mil. Chtělo to širší průzkum - všechno byl kompromis. Pracoval na kontrolkách tak opatrně, že si málem nevšiml změny na displeji. Olízl si rty a zamumlal: "No tak, Date, nechtějte, abych s tímhle musel žít."
"Hovoří nadporučík Dat. Pane Rikere, prosím, obraťte se, pane."
Riker sebou trhl a chvíli jen civěl na konzoli, než do ní praštil. "Date? Slyšíte mě?"
"Slyším vás, pane. Vaše výprava je nerozumná. "
Riker otevřel pusu, aby vyštěkl urážku nebo rozkaz, ale spolkl to a okamžitě přeřadil. Kmital prsty, jak nejrychleji dokázal, a snažil se přinutit minimální senzory, aby vytáhly Datovu polohu, aniž by vyslal příliš mnoho energie a přitáhl tak na sebe pozornost entity. Zarazil se, nadechl se, odpočítal do jedné a pomalu řekl: "Date, vím, co se snažíte udělat. Geordi mi to řekl. Vím, že je to kvůli těm pár věcem, co jsem řekl, a chci vám povědět... že jsem se mýlil. Neměl jsem právo něco takového říkat."
"To oceňuji, pane. To ale nemění přesnost vašich prohlášení. Pomohl jste mi pochopit sám sebe, a za to jsem vám vděčný. Zachytil jsem zmatené údaje z toho fenoménu, pane. Zdá se, že se to objevuje a zase mizí. Jestli mě to znovu prozkoumá, možná budu dost blízko, abych mohl vysílat, stejně jako přijímat."
"To by vás mohlo zabít. Nezkoušejte to. Přišli jsme na jiné způsoby, jak s tou věcí bojovat."
"Bojovat s tím je v této chvíli nerozumné, pane Rikere. Používá to naši vlastní energii proti nám."
"Worf možná přišel na způsob, jak to obejít," oznámil mu Riker, jak si pojišťoval sázky, "ale potřebujeme vaši pomoc, abychom tu teorii ověřili. Obraťte se a leťte zpátky, dokud to ještě jde."
Následovala odmlka, dost dlouhá, aby Riker znejistěl. Nakonec si znovu pohrál s přístroji. "Date? Přepojuju na obraz."
Zatímco to říkal, obrazovka po jeho pravici zablikala, zaostřila se a předvedla mu uklidňující obrázek Datovy tváře, která byla díky nízkému příkonu trošku narušená statickou elektřinou.
"Date, poslouchejte mě. Chci, abyste se vrátil se mnou. Jste příliš cenným členem posádky, abychom si mohli dovolit

vás ztratit kvůli tomuhle bláznivému plánu komunikovat s tou věc. Buďte rozumný."
Datův výraz sice vyjadřoval lítost, ale také odhodlání, když přemýšlivě říkal: "I když nepřijdu na způsob, jak s tím komunikovat, pane, musím pokračovat v pátrání."
Ačkoliv věděl, co přijde, a nenáviděl se za to, že je toho původcem, Riker položil otázku, kterou měl na jazyku. "Proč?"
"Musím zjistit, jestli ve mně existuje něco, co by ten fenomén považoval za živou esenci. Musím vědět, jestli je ve mě dost lidskosti, " rozkládal Dat pomalu, "aby to bylo možné zničit."
Riker šilhal do jasu obrazovky.
"Date, promyslete to. Tohle přece není zrovna logické, že ne?"
"Ne, pane. Ale mohla by to být moje jediná naděje zjistit, jestli jsem vůbec živý, natož člověk. A jestli mě ta entita neabsorbuje, " prohlásil a jeho nezúčastněnost byla velmi zneklidňující, "bude to také odpověď. Chci znát své místo."
"Vaše místo je u nás," řekl mu Riker. "Ted už to vím. Děláte něco, co by žádný stroj nikdy neudělal. Mně to tedy stačí."
Pak se stala pozoruhodná věc. Dat se na něj usmál. Byl to prostý, spontánní úsměv, dětský a hřejivý, a zřejmě si to Dat sám vůbec neuvědomoval. Androidovi zajiskřilo v sírově žlutých očích tak živě, jak si Riker nikdy nevšiml, když stál vedle něj v místnosti, ale byl to bohužel ten druh úsměvu, který je propletený lítostí. Riker poznal - už viděl za svůj život dost úsměvů - co znamená.
"Picard volá Rikera. Slyšíte mě?"
Riker sebou znovu trhl, překvapen tak rozdílným hlasem, který náhle pronikl jeho komunikačním systémem, a naťukal odpovídající příkazy "Date, čekejte." Obrazovka zhasla a Riker otevřel jinou linku. "Enterprise, tady je Riker."
"Co si, sakra, myslíte, že tam děláte, Jedničko?"
"Zaměřuji Data, kapitáne. Už jsem skoro získal triangulaci pro přenos."
"Zaměřil jste ho? Je mimo náš dosah nízkoenergetické komunikace."
"Ano, pane, právě s ním mluvím. Nebo se aspoň snažím."
"Měl nějaké úspěchy se svou hypotézou? S největší pravděpodobností je jediná bytost, na kterou ta entita kdy narazila, co je na hranici mezi živou bytostí a strojem. Mohl by být naší jedinou nadějí na komunikaci."
"To je pravda, pane, ale já si vážně myslím, že z toho kouká větši riziko než úspěch, zvlášť pro Data."
"Tak tam nelelkujte. Zaměřte ho a my vás přeneseme. Nemůžu si dovolit ztratit vás oba. O těch dvou plavidlech, co jste si přivlastnili, si promluvíme později. Na to můžete vzít jed."
"Ano, pane, rozu- Date! Přestaňte!"
"Rikere, co se děje! Hlášení!"
"Nabíjí zbraně v raketoplánu, kapitáne, chce vystřelit naslepo, aby přilákal tu věc. Date, vypněte ty zbraně. To je rozkaz."
"Promiňte, pane Rikere, " odmítl Dat klidně, "ale musím přilákat pozornost té entity dřív, než se dostanete dost blízko, aby vás to chytilo taky. Nemyslím, že váš člun vydává dost energie, aby to přitáhlo její pozornost, dokud jste ještě na téhle -"
"Rikere!" Picardův hlas projel systémem. "Zachytili jsme silný nárůst energie. Musí to být těsně u něj! Vidíte to?"
"Přepínám," štěkl Riker. Po čele mu stékal pot, a když se obrazovka projasnila, měl tvář potem úplně zalitou.
V prostoru před ním vypadal hranatý raketoplán jako trpaslík proti až příliš známému a příliš strašidelnému obrazu, který se stal jeho noční můrou. S ohromující rychlostí to vyrazilo k Datovu raketoplánu a celý ho spolklo, zatímco Riker bezmocně přihlížel, a přitom to sebralo i polovinu jeho zorného pole. Když fenomén pohltil Datovu loď, natáhl kosmem elektrickou ruku po Rikerovi.
Rikera zamrazilo až do konečků prstů, když praštil do komunikátoru. "Enterprise! Přeneste nás hned! Teď!" Téměř vzápětí pocítil účinky přenosu, z něhož se mu vždy obracel žaludek. Kapitán musel být na tohle připraven, musel to předvídat. Riker se efektu poddal, jako by to mohlo pomoci, a pořád hleděl na obrazovku, zatímco byl rozkládán na atomy. Na obrazovku viděl stále dosti jasně, když to rozbilo raketoplán na kusy, když se maličké impulzní motory rozletěly v dynamickém výbuchu.
O několik bolestných sekund později byl vnitřek výzkumného člunu pryč, nahradily ho tmavošedé zrnité stěny transportní místnosti. Nad sebou měl měkké světlo, pod sebou zářící plošinu - vedle sebe... další zhmotňující se postavu.
Jakmile se mohl pohnout, natáhl ruku, ale instinktivně ucukl před praskajícím elektrickým obalem, který Data znovu zahalil. Tentokrát to působilo cílevědomě - nebo si to jen představoval?
"Date!" zařval bez přemýšlení.
Elektrika ještě několikrát zaprskala a pak se vytratila. Riker okamžitě vykročil k Datovi. Právě včas, aby ho zachytil.
Plošina zaduněla, jak se zničehonic objevili kapitán Picard a Geordi LaForge a poklekli vedle Rikera a zhrouceného Data. Jeho androidí oči hleděly do prázdna. Srdce mu stále svědomitě tepalo. V zápěstí byl stále cítit puls.
Biomechanika ve skořápce, kterou nazýval svým tělem, pořád pracovala. Ale esence života, která v sobě měla odvahu, již nemohl napodobit žádný stroj
Byla pryč.

Kapitola dvanáct

Dat ležel v zešeřelé hlavní nemocniční laboratoři v jasném kuželu spřažených chirurgických paprsků. Skláněli se nad nim lékaři, neurologové, odborníci na přesné strojírenství a experti na robotiku, ale žádný z nich mu nedokázal z krku vyrazit otrávené jablko. Ležel na stole s tváří klidnější, než by mohla mít mrtvola, s výrazem, jenž mu tam uvízl v okamžiku překvapení, možná i zjevení.

Picardovi připadala živelná temnota halící místnost jako strofa z Poea. Přecházel kolem malé skupinky, pořád dokola nahlížel do Datových opalizujících očí a znovu a znovu doufal, že pochopí, co android v té poslední chvíli viděl. Dosud silně cítil zkušenost z izolační komory, takže měl pocit, že je jiný než tihle lidé, kteří ničím podobným neprošli. Myslel si, že teď ví, jaké může být vzkříšení, jaké to je být lapený tou věcí - probudil se s novými znalostmi, které byl také schopen využít. Po probuzení zjistil ohromnou změnu ve vlastním vnímání. Barvy mu připadaly jasnější, vůně krásnější, tvary ostřejší. Náhle žasl nad tím, že je tak dokonale živý.
Dat na nemocničním stole měl ve tváři stejný úžas, ale on se nevrátil.
Když Beverly Crusherová konečně ustoupila od stolu, ve tváři měla vtištěno zoufalství, dokonce sklíčenost, a její tělo, obvykle ohebné jako proutek, nyní ztratilo něco ze svého půvabu. Pomalu se vydala k rohu, kde netrpělivě postávali Riker s Geordim, ne příliš blízko sebe, a Picard se obrátil, aby tam došel za ní. Ztišil hlas.
"Žádná naděje?"
Doktorka si povzdechla. "Od nás ne. Pokud to dokážeme odhadnout, Datův androidí mozek stále řídí všechny složité procesy v těle. Ale už tam není žádné vědomí. Jenom prostě nevíme, co ještě udělat."
Geordi, který se původně opíral čelem ke zdi, se k nim nyní obrátil. "Jak ho to dostalo?" chtěl vědět se staženým hrdlem. Poprvé si připustil, že Dat může být opravdu ztracen, i když mu srdce stále ještě tluče. "Jak to mohlo sebrat část z něj a nechat... tohle?"
Riker zkřížil ruce na prsou a ramenem se opřel o přepážku. Když se zadíval do podlahy, obestřen mračnem lítosti, vryly se mu do tváře nové vrásky. "Ta věc nejspíš nedělala rozdíl mezi Datovým tělem a raketoplánem. Kdyby byl plně organický, jeho tělo mohlo zmizet v kouři nebo co ta věc dělá s organickým materiálem. Asi to v něm rozeznalo něco," dodal dost ponuře, "co to... chtělo."
Picard se podíval na svého prvního důstojníka. Ještě nikdy neviděl Rikera tak deprimovaného, nikdy od něj neslyšel tenhle ledový tón. Znepokojen, že neví přesně, co se děje mezi jeho velícími důstojníky, se teď zahleděl na inženýry a doktory, kteří byli s každou chvílí bezmocnější, začínali jeden po druhém odstupovat a potřásat hlavami nad Datovým tichým tělem.
"Je-li to k něčemu dobré," prohlásil kapitán zamyšleně, "Dat možná našel svou odpověď."
V nitru začal hořet hněvem, vrstva žáru se mu rozpálila pod všemi ostatními myšlenkami, takže se škvařily a vlnily. Na této lodi nedojde k žádnému potlačování osobnosti. Když si Picard představil Data navěky lapeného uvnitř toho fenoménu, navěky procházejícího tím, čeho se on za těch čtrnáct hodin v pekle jen zlehka dotkl, vzplál vztekem. Ramena mu ztuhla rostoucím vztekem. Obrátil se k východu a jasným hlasem pronesl:
"Budu ve strojovně."

Šel, ale šel sám. Když sestoupil do strojovny, odmítl všechny inženýry, kteří mu nabízeli pomoc či doprovod, setřásl jejich zvědavé pohledy, vydal se do místností s přístupem jen na zvláštní povolení a ven vyšel se vstupními čipy do počítače, které mu nikdo nedal ani je pro něj nevytáhl. Zpráva o tom, že je tu kapitán a dělá něco pro sebe, aniž by někoho požádal, aby to udělal za něj, se rychle rozšířila, a zanedlouho se z tuctu skrýší v komplexu strojovny upíraly na Picarda zvědavé pohledy. Dokonce i v tom šeru byl jasně vidět, protože tu obvykle nepobýval. Nakonec zvědaví mladší inženýři, kteří ho viděli, jak se plíží kolem, začali tajně sledovat, co dělá, na svých přístupových panelech. Zjistili, že kapitán Picard nejen ví, co dělá, ale také jim naprosto přesně umí zabránit, aby to zjistili. Zjistili, že dokážou sledovat jeho činnost vždy tak do poloviny každé operace, než se jim jeho počítačové vzory ztratí. A tak se jen dívali, neschopni k tomu cokoli říci, protože on byl kapitán, a pokud tohle vybavení už někomu patřilo, tak patřilo jemu. Věděli, že se nahoře něco děje. Tak proč není tam? Brumlali si mezi sebou, že to nahlásí prvnímu důstojníkovi, ale nikdo se toho úkolu dobrovolně neujal.
A tak nevyzpytatelný kapitán Enterprise proplouval strojovnou asi hodinu, aniž na někoho promluvil, a těm, kteří se k němu dostali příliš blízko, věnoval jen ten nejslabší náznak úsměvu. Zaletěl sem a hned zas tam jako můra, chvíli si hrál s vybavením a náhle byl zase v pohybu, a žádná živá duše se neodvažovala přistoupit k němu s přímou otázkou. Při každém pohybu, každé pauze, každém doteku byl tak cílevědomý.
A pak byl pryč. Beze slova, bez rozkazu. V ohbí lokte měl položeno několik spojených počítačových čipů, a prostě odešel.
Když opustil strojovnu a byl na cestě ztemnělou lodí, kdy musel používat žebříky a lávky, zastavil se na jedné z vyšších palub a sáhl na nejbližší interkom. "Picard volá nemocnici. Pane Rikere, jste tam ještě?"
Riker téměř okamžitě promluvil svým zvučným hlasem. "Ano, kapitáne, pořád tady. Žádné změny."
Picard se podíval na malý baliček čipů, který nesl. Vypadaly tak nevinně, jak mu tak spočívaly v ruce, malý balíček obvodů zalitých v obalu. Ale byly smrtelně nebezpečné.
"Chci, abyste byli s LaForgem za deset minut na můstku. Tohle už zašlo příliš daleko."
Ta slova zazněla celou lodí, pronikla tkaninou ticha a temnoty, kterou se zahalili, a jasně signalizovala, že ten fenomén teď má co do činění s kapitánem.
Než vstoupil na můstek, Picard v tichosti a tajně zapojil čipy na jejich místa v kontrolním systému hluboko uvnitř servisního obvodu, v uzounké chodbičce za skutečnými stěnami samotného můstku, odkud byl přístup k vnitřnostem počítačů. Tady byly do systémů můstku zabudované další systémy, velké ruce hvězdné lodi, které zpracovávaly všechny příkazy zadané z gigantického počítačového jádra probíhajícího primárním trupem.
Picard teď tyto přístupové panely využil, a propojil je všechny na jediné tlačítko na opěrce svého velitelského křesla. Napadlo ho, že použije kód, který by mohl zadat z libovolného místa na lodi, ale nakonec tento nápad zavrhl a vytvořil skutečné tlačítko, které bylo možné stisknout. A pouze na jediném místě - velitelském křesle. Pokud už má položit prst na osud, tak až to udělá, bude na svém právoplatném místě, na můstku této majestátní lodi.

Vyplížil se na můstek, znatelně střízlivější, a ocitl se tváří v tvář netrpělivým pohledům. Riker. LaForge. Troi. Wesley Crusher. Worf. A byli tu další zvědavci, zvláště ti, kteří teď obsluhovali stanice, u nichž by byl čekal Data. Operační nebo druhou vědeckou. Chyběl mu ten obličej pokrytý zlatem a něžně krotký výraz. Velice mu chyběl. Jeho vztek ještě vzrostl.
"Jsem rád, že jste tady všichni," pronesl obřadně a vydal se k velitelskému křeslu. Tentokrát k němu však nenatáhl ruku, aby se ho letmo dotkl, jak by byl učinil jindy. Tentokrát bylo samo křeslo zdrojem čiré síly, a on nechtěl nic prozradit. "Chci vědět, k čemu jste došli, jaké máme možnosti a jak se můžeme nejlépe vyrovnat s touto invazí. I kdybychom museli z téhle lodi vytáhnout i poslední volt a poslední pohyblivou molekulu, uděláme to. Ta věc tam venku nás už stála život jednoho z nás. Dalšího už si nevezme. Už se v Galaxii dál nedostane. Zastavíme ji tady a teď."
Deanna Troi zavřela pomalu oči, tak silná byla její úleva a vděk. Picardovi její reakce neunikla, pochopil ji tak jasně, jako by sám byl Betazoid. Když poradkyně zvedla hlavu a otevřela oči, leskly se jí slzami. Téměř se usmívala - ale pak se úsměv vytratil a jí se v očích objevil zmatek. Teď mu nahlédla do srdce, to poznal, viděla, co se dozvěděl, i odhodlání, které bylo na prvním místě, nezakryté před jejími pátravými myšlenkami. Deanna spatřila čipy zapojené do jistých obvodů, jež přenesou jistou zprávu na tucet míst ve spodních strukturách lodi a vykonají to, nač kapitáni pomýšleli pouze ve chvílích největšího zoufalství. Poradkyně na něj chvíli hleděla a pak sklopila zrak na opěrku velitelského křesla, na malý shluk kontrolek, které propojovaly kapitánův dotek s jeho lodí. A ten jediný modrý knoflík, jako pokerový žeton. Věděla. Picard ji pozoroval, aniž se ji pokusil uklidnit nebo si vyžádal její mlčení. Věděl, že bude mlčet. Chápali jeden druhého.
Vystoupil Riker - což nebylo nijak překvapivé. "Dohoníme to?" zeptal se.
"Zabijeme to, pane Rikere."
První důstojník se zarazil, stiskl rty, a pak řekl: "Tohle se vám nepodobá, pane."
Picard věděl, co je za Rikerovýma očima a pochybovačně nakloněnou hlavou, a teď se na něj zpříma podíval. "Že ne? Tohle se mi podobá mnohem víc, než dovolit tomu záškodníkovi potulovat se volně po Galaxii a vysávat další životy."
V té chvíli jimi projel příval vzrušení. Dokonce i Riker si najednou uvědomil, jak dlouho čeká na něco, co by Picardovi vneslo do výrazu tolik rozhořčení. Kapitán mhouřil hnědé oči, ve tváři s římským profilem se mu nepohnul ani sval a čelist měl jako skálu nad další skálou, když se neochvějně zahleděl na obrazovku.
Přesto Picardova slova ještě nedozněla, když se Riker přinutil udělat to, co bylo jeho povinností. "A co základní směrnice? Nemůžeme strážit celou Galaxii."
"I základní směrnice musí být trochu pružná," prohlásil Picard pevně, a nebylo nejmenších pochyb, že to promyslel, že se nenechal zviklat a překonal bažinu těžkostí právě této otázky. Ted se odmlčel a popošel na můstku o pár kroků k nim. Všichni na něj přitom upírali zraky. "Zdálky to může vypadat jako Utopie, Wille," řekl dost hlasitě, aby ho všichni slyšeli, "ale když se na to podíváte zblízka, je to něco jiného. Ta věc je tyran, a to si žádá, abychom se s tím pustili do křížku. Tady se žádná tyranie pěstovat nebude," usekl. "Odmítnout učinit rozhodnutí je vlastní druh zbabělosti."
Riker došel ke kapitánovi a oba muži stáli vedle sebe před širokou hlavní obrazovkou a vším, co na ní bylo. "Jste si naprosto jistý?" zeptal se Riker. Napadlo ho, proč mu pořád v žaludku trčí kámen odporu. Věděl naprosto jasně, že kapitán Picard nikdy nehraje na efekt, že tento muž by obrátil loď a odletěl opačným směrem, pokud by existoval způsob, jak se vyhnout použití zbraní, ale on přesto musel vyslovit tuto poslední žádost, i když si byl jist tím, že Picard prostě řekne ano.
Ale kapitán neříkal nic. Jenom se koutkem oka podíval na Rikera a využil svého práva velitele zůstat jednoduše zticha. Riker kývl a o pás kroků ucouvl, a tím dal jasně najevo svůj názor.
Kapitán se obrátil, postavil se na plošinu a se vší černí kosmu za sebou oslovil slabě osvětlený můstek. "Tak dobrá, co tu máme?"
"Pane," začal okamžitě Worf z protější rampy, "došli jsme k závěru, že nás to při prvním útoku propustilo, protože se to dostalo na hranici své absorpční kapacity. Vypočítali jsme zátěž ve chvíli, kdy to odletělo, a myslím, že je možné způsobit mu přetížení."
"Rizika?" "Kdybychom měli tu možnost, tak bychom riskovali. Naše fázery prostě nedokážou vydat dost energie k tomu, co je třeba udělat. Rozptýlilo to energii rychleji, než ji dokážeme dodávat."
Picard pevně stiskl rty a snažil se představit si takové stvoření, ale dokázal se jen zlostně mračit na nevyvratitelné údaje. Viděl, že má Worf pravdu. Za ním bzučely hlasy a rozčilovaly ho, jako mouchy rozčilují koně. Geordi. Wesley. Geordi. Zase Wesley, hádavým tónem. Výměna šeptaných námitek šla Picardovi na nervy, jak se snažil vyhrabat zázračné řešení, takže se nakonec obrátil a chtěl vědět: "Máte vy dva něco k tomu, nebo ne?"
Jak Geordi, tak Wesley sebou trhli a Wesleymu zrudly tváře. "Oh... ne, pane."
"Ano, pane," oponoval mu Geordi.
"Ale nebude to fungovat," zasyčel Wesley a zatahal Geordiho za rukáv.
"Dat ti řekl, jak zařídit, aby to fungovalo."
"Ale co když ne?"
"Když máš umřít, je šance jedna k milionu lepší než nic, Wesi!"
Wesley upadl do rozpačitého mlčení, zatímco Geordi bojoval sám se sebou a vyhrál. Přistoupil ke kapitánovi a řekl: "Wes má nápad, jak zvýšit výkon lodi díky fázerovým systémům, pane."
"V pořádku," řekl Picard, "poslouchám. Zkraťte to."
"Wesley, vysvětli mu to."
Wesley si olízl rty a postavil se vedle Geordiho. "No, pane, je to systém na posílení fázerů, který vydává větší palebnou sílu s menší základní energií tak, že se rozloží první fázovací cyklus na jednotlivé frekvence a pak se fáze znovu spojí najednou v konečném cyklu. Pan Dat mi poskytl pár klíčů, které by měly fungovat, a Geordi si myslí, že

můžeme -"
"Závěr je, pane," přerušil ho Geordi a vysvětloval tak rychle, jak si Picard vyžádal, "že kdybychom dokázali upravit lodní fázery podle téhle teorie, mohli bychom do té věci napumpovat pětkrát víc energie, než dostaneme, když -"
"Ano, princip chápu, poručíku. To je velmi radikální, co mi tu popisujete." Picard sešel z plošiny před obrazovkou a došel k nim. "Ale toto je chvíle vyžadující radikální řešení." S tím se dotkl interkomu, zatímco všichni ostatní zadržovali dech. "Picard volá strojovnu. Argyle, MacDougalová, sežeňte základní posádku a za tři minuty se sejdeme v instruktážní místnosti strojovny. Podporučíku Crushere, chci, abyste popsal svou teorii inženýrům. Oni pak rozhodnou, jestli se dá použít."
"Pane," vybreptl mladík, "ohniskový krystal dokážu sestavit stejně dobře jako kdokoliv z nich."
Kapitán se na něj zamračil. "Necháme to vyřídit odborníky, pane Crushere. Popisujete mi tu napájení čistou antihmotou, a to není něco, s čím bychom si měli zahrávat."
Odešel, ale Wesley ho následoval, když v poslední chvíli vyklouzl Geordimu ze sevření. Slova z něj létala prudce jako nasliněné baseballové míčky. "Vždycky jste se mnou zacházel jako s děckem, i když jsem na můstku."
Kapitán se otočil. Do hlasu se mu vloudila železná ozvěna.
"Jste na můstku," zahřměl, "protože jsem rozhodl, že tu můžete být, ne proto, že byste si to zasloužil. Vaše schopnosti převyšují vaši moudrost, mladý muži. Nakonec sám zjistíte, a bude to pro vás jistě nepříjemné, že lidé kolem vás jsou mnohem cennější díky svým zkušenostem, než vy díky svému nadání, a že budete, jako i všichni ostatní, muset počkat, až na vás přijde řada. Teď si uvědomte, kde je vaše místo, zavřete pusu a pojďte se mnou do strojovny, kde využijete své nadání a necháte ostatní udělat totéž."

Wesley byl pak pochopitelně zaražený, tedy kromě těch několika minut, kdy ze sebe sypal svůj nápad s fázováním. Inženýři na něj civěli málem s otevřenými ústy, mračili se, kouleli očima, šilhali - vypadalo to jako sjezd očních lékařů. Než se dostali do komory s hlavním fázerovým reaktorem, už v duchu promysleli polovinu mechanických problémů a většinu formulí, a Picard se držel vzadu a jen se díval na ten myslící stroj při práci. Také se díval, jak Wesley poprvé prohlédl za svou vlastní bystrost a mladickou domýšlivost a uvědomil si, jak jsou zkušení inženýři vynalézaví, jak rychle chápou. Chlapec se pokaždé, když po něm některý z inženýrů střelil otázkou v diskuzi, v níž prostě zůstával pozadu, rozzářil jak ohromením, tak pokorou. Picard z Wesleyho výrazu poznal, že mladý muž ani neví, proč inženýři potřebují znát některé věci, na něž se ptají. A na každou položenou otázku bylo třeba vyřešit dva další problémy, na které si sám ani nevzpomněl. Po čase začínal útržkovitě chápat, proč jim jeho nápad připadal tak cizí. Inženýři nechápali fázovací jednotku jako jednotku. Oni ji viděli jako součást celé lodi, viděli všechny složitě propojené systémy, vedení, obvody, energii, proudění, cívky a kondenzátory, kdy jedno ovlivňuje druhé. Nestačilo, aby fungovala fázovací jednotka, ona musela fungovat v souladu s tisícem dalších jednotek.
Jakmile inženýři pochopili jeho nápad, pustili se do práce, jak na něm vychytat mouchy. Po několika falešných začátcích a dokonce úplné přestavbě podivného nového systému byly všechny teorie použitelné. Tým objevil problémy, které Wesleyho ve snu nenapadly, a obešel je nebo je na místě vyřešil. Harmonické kmity tiše bzučely, přívod antihmoty byl zabezpečený, a to všechno za kratší dobu, než Wesleymu zabralo vyrobit svůj původní model. Teď mládenec obešel nový vynález, bachratou jednotku připojenou přímo na spoje hlavního fázeru, a potřásl hlavou. Vůbec to nevypadalo tak, jak si představoval. Viděl, které součástky provádějí které úkony, ale prostě to nevypadalo tak, jak si myslel, že to vypadat bude.
Picardovi se ten výraz na mladíkově tváři líbil. Rád se díval na někoho, kdo mu rostl a dospíval před očima. Nakonec za kapitánem a Wesleym zašel šéf fázerových techniků, otřel si ruce do pracovního oděvu a pokrčil rameny. "Je to nejlepší, jak to jen může být, kapitáne."
"Bude to fungovat?"
"To vám nepovím, pane. Polovička je teorie a zbytek jsou dohady. Všechny systémy jsou čistě zapojené, má to energii, má to proud antihmoty a má to zabezpečení. Co se fungování týče, to nám poví jenom zkouška." "Vyzkoušíme to v boji," prohodil Picard lítostivě.
"Zřejmě nemáme moc na vybranou. Nemůžeme -"
"Riker volá kapitána! Poplach!"
Picard pleskl do nejbližšího interkomu. "Picard. Co je?"
"Je to tady, pane! Právě nám vypršel odklad."

Riker v nejmenším nepřeháněl. Když se Picard a Wesley vynořili z turbovýtahu a vřítili se na můstek, už na něm nebyla tma. Na všech stěnách krvácela světla červeného poplachu, ale hlavní světla nenaskočila. Přední obrazovka se vlnila a praskala posíleným umělým modročerveným zobrazením entity v tom nejhorším stavu. Byla vidět i v monitorech na levoboku, pravoboku a na zádi - každý monitor ukazoval pulsující hrozbu ve velkém přerušovaném kruhu elektrického světla, který se táhl kolem můstku.
Členové osádky můstku hleděli do monitorů a obraceli se od jednoho displeje k druhému jako by hledali dveře, které nikdo nehlídá, jedinou cestu, která jim umožní uniknout z vězení, ale věděli, že se dívají na záložní taktiku celé věci, tu, kterou použijí, když všechno ostatní selže.
Picard se zastavil na horní plošině. "Kde to je?" Riker se protočil kolem Troi na spodní palubě a přistoupil ke kapitánovi. "Pane, obklopuje nás to. Stahuje se to přibližně dvanáct tisíc mil za minutu."
"Takže nás to ještě nenašlo?"
"Používá to nový vzor, aby nás to našlo. Ví to, že jsme někde v určitém poloměru, a obklopilo to celou oblast, plynného obra, asteroidy a všechno kolem. Stahuje se to k nám. Zřejmě je to mnohem větší, než jsme si původně

mysleli."
"Současná velikost?"
Po Picardově pravici se narovnal Worf. "Zhruba tři celé jedna astronomických jednotek v průměru, pane, a stahuje se to."
"Můj Bože," vyštěkl Picard. Teď ten obrázek pochopil.
Byli uvnitř obrovské pěsti - a tak se kolem nich svírala. "Worfe, odhad. Můžeme na to vystřelit?"
Worf, jenž se již tak tvářil dost divoce, se teď strašlivě zamračil. Nenáviděl odpověď, kterou musel dát. "Ne dokud je to v téhle formě, pane. Rozptyluje to energii v přímém poměru k povrchu. Nemohli bychom do toho napumpovat dost energie dost rychle, aby se to přetížilo."
Picard obešel zbraňovou konzoli a zastavil se vedle Taši Jarové.
"Tak to budeme muset přinutit, aby se to zase zhmotnilo. Kde je náš plynný obr?"
Jarová se otřásla a sklonila se nad svou konzolí. "Směr nula celá sedm.devět na tři čtyři, pane."
"Zamiřte k němu."
Riker došel na spodní palubě až dozadu a zeptal se: "Váš Plán, pane?"
"Schováme se za stromem, pane Rikere," prohlásil kapitán, sešel dolů po rampě a rukou přitom jel po podkově zábradlí. Zvláštní světlo na monitorech mu vrhalo na tvář krvavě nachovou zář. "Nedokáže to absorbovat všechnu energii plynného obra třídy deset, půl milionu mil v průměru. Musí se to rozhodnout ho obletět z jedné nebo druhé strany. Až to udělá, budou síly vyrovnané."
Riker se okamžitě obrátil a zavelel: "Geordi, nula celá pět nula podsvětelná rychlost, směr plynný obr, nízká oběžná dráha."
"Nula celá pět nula, rozkaz," zopakoval Geordi a vyhnul se pohledu na operační konzoli, kde na Datovo místo vklouzl Wesley.
Picard mluvil vyrovnaným hlasem. "Připravit k vyslání nouzové depeše s varováním Hvězdné flotile, jediný puls a vysoká hyperrychlost. Jestli to nezvládneme, chci mít jistotu, že na to Federace bude připravená. Štíty na maximum," dodal a zvedl ruku, aby si zastínil oči před prskajícími obrazovkami.
"Štíty jsou nahoře," oznámila Jarová roztřeseně. "Maximální dostupná energie pro obranné -" Zarazila se, zamračila se na své údaje a téměř vzápětí musela zalapat po dechu. "Pane, pohybuje se to k nám!"
"Držte se těsně nad plynným obrem. Níž, LaForgi!"
"Snažím se, pane..."
Do štítů Enterprise narazila trestající síla fenoménu. Věděl, kde je loď, ale zjistil, že našel dvě věci - hvězdnou loď a masivní planetu, která byla doslova koulí stlačené energie. Bez ohledu na to, jak se ta věc stáhla, bez ohledu na to, jak sevřela pěst, planeta kazila veškeré úsilí pohltit loď. Pokaždé, když se ta věc pokusila stáhnout kolem kořisti, zahnala ji energie vydávaná plynným obrem. Křeče elektrické energie bušily do lodi a proplouvaly vířící atmosférou plynného obra. Loď vzdorovala útoku a otřásla se při každém výboji, který bičoval štíty a postupně je vysával.
"Vnější plášť se zahřívá, pane," hlásila Jarová. "Vstupujeme do atmosféry."
Picard si jí nevšímal. "Sleťte níž, LaForgi. Jestli nás to chce, tak se nám to bude muset postavit."
"Kapitáne!" vykřikla Troi. Když Picard ani nevypálil, ani nestiskl modré tlačítko, zkřivila se jí tvář zoufalstvím, a ona zamrkala do jasné obrazovky.
Z poloviny konzolí na můstku již stoupaly proužky kouře a odletovaly od nich jiskry, jak se loď znovu vzpírala výprasku, ale Picard nevydal žádné další rozkazy. On utíkat nebude, a jeho loď také ne - i když teď se postavil vedle velitelského křesla a sevřel lenoch s modrým knoflíkem.
"Kapitáne!" zaječela v té chvíli Jarová a zvedla oči , k hlavní obrazovce. Právě když promluvila, ze všech obrazovek se ve velké vlně vytratila barva, jako by všechny obrazy vysálo něco za hlavní obrazovkou. Na té nyní zářil kompaktní obraz nepřátelského stvoření, které bylo zpět ve své původní formě.
"Připravte se!" křikl Picard, ale nepřítel již byl u nich, oběhl ochranný strom a bušil jen do lodi, zatímco vedle nich se bezelstně otáčel plynný obr.
Enterprise sevřela obrovská pěst z blesků, mnohokrát silnější než před chvílí, a můstek znovu zaplavilo elektrické bombardování.
"Palte z fázerů bez míření!" nařídil Picard a musel překřikovat pronikavý hluk.
Loď vyplivla energii. Rozkolísaná každým výstřelem, Enterprise velmi trpěla, jak nový fázovací systém rozebíral energii po částech, přestože chtěla být pohromadě, a pak na poslední chvíli jednotlivé paprsky postrčil k sobě. Entita sebou při tom útoku hodila a rozkývala loď. Picard kolem sebe viděl posádku napadenou stříbrnými světly a modrými proudy.
"Štíty slábnou..." zavolala Jarová ze svého místa nad nimi.
"Palte dál!" opáčil Picard, zavěšený na velitelském křesle, jak blesk za bleskem posílené fázerové energie duněl lodí a útočil na srdce nepřítele.
"Výkon té věci je nestabilní, pane!" zařval Worf přes elektrické skučení. "Funguje to!"
Náhle se loď otřásla až v jádře tak silně, že to každý pocítil, a fázery se zastavily.
"Co -" Picard se pokusil otočit, ale podařilo se mu stočit jen horní polovinu těla, takže viděl na Tašu Jarovou. "Fázery se roztavily, kapitáne! Jádro vybuchlo!" Picardovi spadlo srdce snad až ke kolenům a chřestilo v elektrickém obalu, který teď na můstku zesílil. "Kapitáne!" U ramene se mu objevil Troin obličej. Visela mu oběma rukama na paži a v očích měla zmučený výraz. "Udělejte to! Udělejte to, pane! Prosím!"
Picard se podíval na modrý knoflík. Natáhl k němu ruku. Když se pohnul, nutil roztřesené svaly k odporu proti elektrickému útoku, cítil, jak padá. Počáteční zážitky v komoře... vědomí začíná odplouvat, opouští tělo...
Jeho bolestí a zápasem pronikl Deannin hlas. "Kapitáne!"

Modré tlačítko bylo palec od jeho palce. Soustředil se na něj a upjal se na svou osobnost a vzpomínky, jako by to byly provazy spuštěné do propasti. Kdyby jen našel energii
"Energie," dostal skrz zaťaté zuby. "Plynný obr! Jarová!"
Ale Taša byla bezmocná, blesky ji tiskly na Worfa, a sílily s každým pulsem, teď, když byly lodní štíty namáhané na maximum.
"Rikere!" zařval Picard.
Nejasně viděl, jak se Riker vleče jeden bolestivý krok za druhým podél podkovovitého zábradlí nahoru ke zbraním. K rameni se Picardovi kdosi přitiskl a u lokte se mu objevilo cosi úzkého... ruka. Ruka Troi. Natahovala se k modrému tlačítku. Slyšel, jak se snaží prodrat kolem něj, jak bojuje s děsivým útokem, jak to slíbila, že udělá.
Švihl levou rukou a zadržel ji, ale ona byla pevně odhodlaná, vládla téměř nadlidskou silou, zatlačila mu na rameno silněji a natahovala ruku k tlačítku.
"Nechte mě!" vykřikla přes elektrické výboje.
Picard ji s posledním zbytkem sil doslova oderval od velitelského křesla a společně se zhroutili na velitelské plošině."Rikere," zachrčel s posledním dechem Picard, "honem! Plnou energii!"
Ještě nedomluvil, když z primárního trupu lodi vyletěla zářící fotonová torpéda, udeřila skrze atmosféru plynného obra do jeho živého srdce a přinutila ho uvolnit energii. Blesk za bleskem se dral a zarýval se do zahuštěné energie, která vyletovala ve velkých sopečných výbojích. A loď se pořád nevzdávala. Dál vysílala plně nabitá fotonová torpéda do planetárního reaktoru a vynucovala si explozi za explozí, až nakonec došlo k největšímu z výbuchů. Polovina divokého jádra planety explodovala a vyšlehla do kosmu.
Náraz prudce hodil lodí do volného kosmu, jak ji z oběžné dráhy sfoukly megatuny vybuchující hmoty.
Loď se v prostoru obrátila. Gravitace šla k čertu, takže to s lidmi házelo jako s panenkami. Nakonec se loď ustálila čtvrt milionu mil od plynného obra.
Picard se vyškrábal na nohy a klopýtal k rampě. O chvíli později se vedle něj objevil Riker. Kolem nich se posádka chytala konzolí a snažila se vstřebat skutečnost, že jsou pořád ještě naživu - skutečně naživu.
Před nimi na obrazovce se tvor posouval a kroutil nad žhoucími pozůstatky plynného obra. Kolem nich zuřily miliony výbuchů a ta věc musela polykat energii uvolněnou z plynového obra, až nakonec byla v jediném zášlehu rozervána na kusy.
Soustavou se šířily uzliny uměle zabarvené energie a všechen jas náhle zmizel. Zůstaly jen bubliny rozptylující se energie, miliony se jich valily kolem lodi a dál do otevřeného vesmíru.
"Tohle nezvládlo..." zamumlal Riker ochraptěle. Picard zachrčel: "Stav!"
Jarové se třásl hlas. "Štíty vypadly... hlavní reaktor je nestabilní. Fázerové jádro je vyhořelé. Úplně roztavené. Není tam nic, jenom roztavený kov, pane."
"Sázím se, že smrdí," zabručel Geordi, když se vytáhl na sedadlo u kormidla a nesměle ohmatával své přístrojové vybavení. Wesley vedle něj se prostě jen oběma rukama držel operační konzole a třásl se. Oba věděli. Roztavený. Celé jádro. Všechny bezpečnostní systémy nějak zachránily loď před roztrháním, které by roztavení reaktoru jinak způsobilo. Wesleyho model žádné zabezpečení neměl. Kdyby ho byl zapojil, byl by vytvořil okamžitý zkrat. Ovládání rezerv antihmoty by se bylo zhroutilo a tisíc lidí by zmizelo, a Hvězdná flotila by se nikdy nedozvěděla proč. Náhle bylo zcela jasné, proč na hvězdné lodi existují jistá pravidla.
Wesley dál zíral před sebe, mrkal a barva do tváří se mu ještě dlouho, předlouho nevracela.
"Hlášení o té věci?" vyštěkl Picard, jakmile nabyl rovnováhy.
Byl to Worf, kdo na horním můstku konečně o krok popošel a učinil strohé prohlášení. "Rozplynula se, pane. Už tu není žádná centrální masa. " Teď" se podíval přímo na Picarda a řekl: "Dokázal jste to, pane."
Picard si povzdechl. Bolela ho ramena. "Výsledek společného úsilí, pane Worfe." Ustoupil a natáhl ruku k poradkyni Troi.
Seděla na podlaze, omámená, a po tváři jí pomalu přebíhalo na tisíc emocí, jak se znovu snažila získat sebekontrolu. Ruku, kterou stiskla jeho, měla slabou a třásla s jí.
Kapitán ji zvedl na nohy a soukromě poznamená "Dobrá práce, poradkyně. Vaše prognóza?"
Deanna ztěžka polkla, vzhlédla k němu a přinutila s promluvit. "Necítím je, pane... už ne."
Picard se usmál. "Blahopřeji."
Troi kývla. Chvěla se a usilovně pracovala na tom, aby se konečně sebrala. Na letmý okamžik se jí v očích objevil samota.

Kapitola třináct

Geordi LaForge seděl u kormidla a zoufal si, že nemá co na práci. Loď se nemohla pohnout, dokud nebude stabilizováno hyperjádro motoru, a stejně nemohla odletět, aspoň zatím ne. Jakmile se bezprostřední nebezpečí rozprsklo na kousky, začali mít povinnosti jako hlavní prodloužená ruka Federace a měli za povinnost zjistit, zda je oblast bezpečná - dřív, než je vůbec napadne odletět.
Geordi byl teď jedním z pouhé pětice lidí na můstku. Worf a Taša okupovali horní palubu a probírali se spletitými údaji, které odpovídaly prvním opravám poškozených fázerů. Potrvá týdny, než bude tavenina uklizena a fázery opraveny.
Riker byl na horní palubě a tiše rozmlouval s Deannou Troi. Ti dva spolu mluvili už docela dlouho. Za jiných okolností by byl Geordi zvědavější na to, o čem se baví.
Můstek byl až hrozivě tichý. Díra v Geordiho duši se nechtěla zaplnit. Bez ohledu na to, kolik blikalo a bzučelo světýlek na displeji kormidla a sdělovalo mu, že věci jsou na nižších palubách rychle dávány do pořádku, Geordi je jenom

nevzrušeně pozoroval. Byli napadeni i předtím a inženýři se učili rychle. Tato oprava proběhne dvakrát rychleji než ta předchozí. Loď a její osádka budou pokračovat ve svém poslání jen trochu potlučení, možná díky celému incidentu i o trochu silnější, ale v konci prostě budou pokračovat dál. Taková byla občas cena za vítězství. Žádné skutečné změny. Až na to prázdné místo vedle něj, které někdo zaplní, někdo jiný.
Byl plný hořkosti. Jaký příspěvek bude nakonec znamenat androidova oběť? Jaký památník Datovi vystaví? Pohřeb v kosmu vhodný pro hrdinu Hvězdné flotily, pro tělo, které leží prázdné a pulsující v nemocnici, tělo ne zcela mrtvé, které si však nikdy nikdo nevyžádá? Geordiho napadlo, jak tu tak seděl,a jestli bude truchlit sám. Jestli budou Picard a Riker volat stejně hlasitě po definici smrti, jako volali po definici života. Nebo jestli to skutečně něco znamenalo. Data nakonec zklamali, a to nic nenapraví.
Zadíval se skrze visor na otevřený vesmír na hlavní obrazovce. Zbytky plynného obra se stále ještě převalovaly prostorem jako pozůstatky nějaké prapůvodní exploze, neuvědomovaly si vlastní krásu ani význam. Skoro jako Dat, který nevnímal svůj šarm a svou cenu.
Geordi se v křesle uvolnil, loktem se opřel o kormidlo a cítil se stále prázdnější. Neuvědomil si, jak se ztratil ve vlastních myšlenkách, dokud mu někdo nepoložil ruku na rameno. Někdo si žádal jeho pozornost a jedině disciplína z výcviku Hvězdné flotily ho vytáhla z temných chmur a přiměla ho rozjasnit tvář a vzhlédnout.
Ale nebyla to ani vznešená tvář Picardova, ani Riker, tvářící se jako velký bratr, kdo k němu shlížel. Místo toho spatřil hřejivou infračervenou zář, mírnou tvář a úsměv na přivítanou.
Geordi prudce otočil křeslo, aby mohl vstát, a odstrčil konzoli. "Date..."
Dat ho chytil za paži a přidržel ho, aby neklopýtl přes operační křeslo. Přitom se stále lehce a hřejivě usmíval. Za ním kapitán Picard, doktorka Crusherová a Wesley sledovali nečekané setkání od turbovýtahu. Na rampě ztratil komandér Riker řeč. Odtrhl se od Troi a připojil se k nim.
"Date!" vydechl Geordi znovu, stiskl Datovi studenou ruku a zadíval se androidovi hluboko do očí, aby se ujistil, že je to opravdu Dat - a ne jen nějaký pochybný nový vědecký výtvor, o kterém mu nikdo neřekl, co dokáže přimět chodit umělé tělo.
"Ahoj, kamaráde," pozdravil Dat a v hlase se mu ozýval náznak pokory. "Je mi líto, že jsem tě tím musel nechat projít."
Geordi Datovi pevně stiskl ruku oběma svýma a zoufale se snažil vycítit esenci života, která se prostě odmítala ukázat, ale nenapadlo ho nic, co by mohl říci.
"Kapitáne," vyhrkl nakonec Riker, "doktorko - co se stalo?"
"Nejsme si jistí," rozkládala Beverly Crusherová, krčíc jedním ramenem. "Prostě pomalu přišel k sobě a začal se rozhlížet. Chvíli byl dezorientovaný, ale jak sami vidíte..."
Riker popadl Data za loket a obrátil ho - ne příliš drsně, ale také ne příliš jemně. "Date? Jste v pořádku?" Android velkomyslně kývl. "Cítím se kapku zmatený, pane."
"Víte, co se vám stalo?"
"Ano, pane. Myslím, že jsem zhebnul."
Riker na něj zazíral, náhle zcela bez dechu, a snažil se vstřebat jeho přítomnost. Pro mrtvé prostě nebylo normální, aby zase vstali a chodili.
Dat s ním zřejmě soucítil, nebo na něj aspoň reakce Geordiho a Rikera udělaly dojem. "Opravdu," řekl, "já nevím, co se mi stalo ani proč jsem se vrátil. Můžu jenom předpokládat, že když se to stvoření dostalo do potíží, muselo propustit všechny, které neslo, a snažit se bojovat za vlastní existenci. Ze všech těch milionů živých esencí jsem jenom já měl místo, kam se vrátit. Ovšem," dodal, "já jenom hádám."
Geordi se rychle nadechl, podíval se na ostatní, pak zpátky na Data a s úlevou se zasmál.
"Dobrá, dobrá," řekl Picard tolerantně. "Rikere, Date, pane Crushere, chci, abyste na mě všichni za pět minut počkali v mé pracovně, jasné?"
"Velmi jasné, pane," zamumlal Riker, ale pořád se díval na Data. Tentokrát se ovšem tvářil velmi ochranitelsky. Dat se po něm ohlédl a vděčně kývl.
Ti tři stáli v kapitánově pracovně a nikdo nezakrýval nervozitu.
Pár minut spolu družně mlčeli. Riker nakonec přistoupil k Datovi a napřáhl ruku. "Blahopřeji. Máte odpovědi, které jste chtěl."
Dat ruku přijal, i když teď vypadal trochu rozpačitě. "To ani ne, pane. Kritéria toho fenoménu pro život nám nikdy nebyla zcela jasná."
"Hele," skočil mu Riker do řeči, "co se mě týče, tak tohle bylo nejblíž, jak jsme se kdy dostali k rozumnému náhledu na to, co to je život. Možná nejste tak úplně člověk, ale rozpoznalo vás to jako živou bytost. A... to mně docela stačí. Jsem rád, že jste zase s námi."
Android naklonil hlavu na stranu a odpověděl: "Děkuji, že jste pro mě šel. To, jak jste říkal, mi docela stačí." Wesley zkřížil hubené ruce na prsou a poznamenal: "Jen žádný sentiment, hoši."
Riker mu zlehka vyťal políček. "Až budete mrtvý a zase se vrátíte do života, můžete mluvit o sentimentu."
"Jak moc velké potíže máme, co myslíte?"
Riker lehce pokrčil rameny. "Nevím, jak ty, ale já pochybuju, že kapitán Datovi nebo mně pogratuluje za naši duchaplnost. Dvě servisní lodě ztracený, neuposlechnutí platných rozkazů - to není moc hezký."
"Aspoň žádný z vás neroztavil celé fázerové jádro," poznamenal Wesley mrzutě.
"Pravda, ale -"
Vstoupil kapitán a všichni přítomní se postavili do pozoru před jeho stolem prostě proto, že se mu nikdo nechtěl podívat do očí. Kapitán obešel stůl, ale neposadil se.
"Blahopřeji, pane Crushere," řekl okamžitě. "Získal jste ojedinělou výsadu pomáhat při třítýdenní přestavbě celého

fázerového jádra. Pro někoho tak mladého je to vzácná příležitost."
Wesley se nafoukl a řekl: "Děkuji, pane!"
Picard se na něj zamračil, neboť ho podrážděilo, že jeho sarkasmus na Wesleyho nezapůsobil, a dodal: "Uvidíme, jestli se za tři týdny ještě budete usmívat."
Úsměv poslušně zmizel.
Picard si Wesleyho dál nevšímal a zlostně se podíval na Rikera a Data. "A vy dva - co se týče vašich sklonů krást majetek hvězdné lodi a vyrážet sami na výpravy," prohlásil s rostoucím napětím a důrazem v hlase, "hlavně z toho neudělejte zvyk. Odchod."
Riker i Dat byli tak ohromení, že neměli dost zdravého rozumu, aby vypadli, dokud ještě můžou, aspoň prvních několik sekund ne. Nakonec Riker mávl na Data a Wesleyho, aby odešli, a vyšel za nimi na můstek. Když se za trojicí zavřely dveře pracovny, zalil Rikera pocit úlevy. Společně se obrátili k prostoře můstku a ztuhli na místě.
Jedině Riker byl schopen učinit logický pohyb - dotkl se dveří kapitánovy pracovny a ty se znovu rozevřely. S vytřeštěným pohledem upřeným na můstek zavolal přes rameno: "Kapitáne... asi byste sem měl jít."
O okamžik později stál Picard vedle něj.
Oni i osádka zírali na plochu můstku - můstku plného lidských postav. Stovky lidských postav, všechny v uniformě. Námořníci. Velící důstojníci z dávné historie. Některé uniformy byly modré, jiné zelené.
Uprostřed řad námořních důstojníků z minulých časů stáli vedle sebe Arkadij Rejkov a Timotěj Vaska v přízračném tichu a hleděli na kapitána Picarda.
Ze spodního můstku k němu vzhlížela Deanna Troi a z nádherných očí jí kanuly slzy. Konečně našla klid. Kapitán Rejkov zvedl ruku k čelu v zasalutování.
O chvíli později stovka pozemských námořníků také zvedla ruce.
Picard si odkašlal. "Pozor," zavolal.
Jeho velící posádka se vymrštila do pozoru.
Picard také zvedl ruku a zasalutoval těm, kvůli nimž se on a jeho loď málem zničili.
Kapitánu Rejkovovi se zajiskřilo v očích jako živoucímu člověku a on vděčně kývl. Švihl rukou dolů. Jeho muži udělali totéž.
Pak pomalu, z obou stran půlkruhu, začali námořníci jeden po druhém mizet.
Enterprise byla opět lodí živých.